

El país que va ser el malson soviètic podria esdevenir un infern pels EUA

Un nou vietnam?

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Ateneus llibertaris La història continua

MIRALLS | TAULA RODONA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N173

24 de febrer de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

L'artífex dels prostíbuls de Mataró va cedir una masia a l'alcalde

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

La finca de Can Ribot es va usar de franc per fer el cycle Shakespeare de l'Ajuntament a canvi que el consistori aconseguís que la sèrie 'La Riera' (TV3) es gravés en aquest indret

ALBERT GARCIA

Ordre de recerca i captura pel condemnat del 'cas kubotan'

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Les manifestants van baixar per la Riera Blanca de l'Hospitalet de Llobregat abans de concentrar-se a les portes de la Ciutat de la Justícia per donar suport a Alfonso H., condemnat pel 'cas kubotan'

Deslocalitzen Guantánamo

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Els aliments s'encareixen cinc vegades en el viatge del camp a la ciutat

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

La coordinadora del 28F no vol que Uriel Bertran sigui portaveu de les consultes

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Bloqueig pesquer contra Repsol a la Patagònia

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

Record per l'escriptor i historiador Fèlix Cucurull

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

Els rectors volen acaparar el poder a les universitats i treure pes als claustres

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 10-11

La Conferència de Rectors de les Universitats Espanyoles (CRUE), la Fundació Coneixement i Desenvolupament (FCyD) -presidida per la presi-

denta de Banesto Patricia Botín- i la Conferència de Consells Socials es van trobar la setmana passada amb l'objectiu d'avançar en l'establiment d'un Pacte per la Universitat. Aquest setmanari ha pogut tenir accés a un

document que, tot i ser provisional i estar pendent de revisió, té com a objectiu definir "la governança de la universitat i les seves entitats d'investigació i innovació" dins el marc de l'Estratègia Universitat 2015.

, estirant del fil

MÓN · L'ARRIBADA DE CINCPRESOS A L'ESTAT ESPANYOL REFORÇA L'ESTAT-GUERRA GLOBAL I DISPERSA LES LÒGIQUES D'EXCEPCIÓ

Deslocalitzen Guantánamo

Es compleix un any de la promesa de tancament del centre, anunciada solemnement per Barack Obama. Avui en dia, la base, ubicada dins l'illa de Cuba, segueix plenament operativa

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Tancar la presó de Guantánamo o simplement escampar-la per tot el planeta? Deconstruir l'emboïgada arquitectura repressiva impulsada per Bush o més aviat maquillar l'excepció i sumar nous còmplices? Excepcionalitzar la norma i, alhora, normativitzar l'excepció? En tot cas, el presidi de Guantánamo continua obert i els fets indiquen que la promesa incompleta de Barack Obama de clausurar-lo abans d'aquest gener -una de les propostes estrella de la campanya electoral que el van encimbellar a la Casa Blanca- s'ha tancat en fals. I els esforços de l'administració nord-americana només van adreçats a deslocalitzar la crítica sobre la base militar nord-americana en territori cubà, esdevinguda símbol universal del terror d'Estat i de l'horror de la tortura.

L'Estat espanyol serà el país de la UE que col·laborarà més amb la deslocalització de la repressió que es viu a Guantánamo

El mes de desembre, recuperant la terminologia bèl·lica de Bush, Obama anunciava que "estem en guerra contra el terror" i, aquest gener, va rebre l'informe sobre el futur de les 200 persones recluses a Guantánamo que havia demanat a una comissió integrada per diferents agències estatals i el mateix Pentàgon. L'informe clou amb una aposta perquè el centre romanguí operatiu: aconsella alliberar 110 persones, processar-ne 43 en tribunals civils i mantenir 50 presos considerats perillosos a la zona fosca. El mateix informe constata que no hi ha proves per processar-los o bé que les proves existents no passarien pel filtre d'un tribunal ordinari, atès que han estat obtingudes sota tortura. Kenneth Roth, director executiu de Human Rights Watch (HRW), ha declarat que Obama potser ha decidit "tancar el Guantánamo físic, però no pas els principis en què es basa". I Amnistia Internacional, al seu torn, ha reblat que "Guantánamo continua obert, sense cap data prevista de tancament i amb 200 homes que roma-

Guantánamo ha esdevingut el símbol universal del llibre judicial, l'horror de la tortura i la detenció il·legal indefinida

nen detinguts indefinidament a l'infame centre de detenció. Ni tan sols s'han ofert compensacions a les víctimes dels abusos comesos en nom de la lluita contra el terrorisme i els responsables no s'han enfrontat a la justícia". Ni s'hi enfrontaran: el 19 de febrer, el Departament de Justícia dels EUA va exonerar definitivament John Yoo i Jay Bybee, els advocats del mateix departament que van autoritzar i justificar l'ús de la tortura sota l'era Bush. Entre altres pràctiques, la *waterboarding*, l'asfíxia simulada amb aigua. Amb un simple retret de tenir "escàs criteri", el Departament de Justícia ha donat carpetada a la investigació més llarga sobre els efectes perversos de la lluita antiterrorista engegada per Bush.

Cinc presos a l'Estat espanyol

D'acord amb l'estratègia de forçar un oblit ràpid sobre Guantánamo, els EUA han impulsat una deslocalització de presos particular -obertament antijurídica- a tercers països. Aquest debat restava obert en el sí de la UE des de l'any passat, però les divergències han provocat la manca d'un acord

global entre els EUA i la UE i les negociacions han derivat cap a acords bilaterals amb els estats europeus disposats a rebre presos per provar de legalitzar la il·legalitat. L'Estat espanyol, finalment, serà qui més contribuirà en la tasca de la dispersió a través de la deslocalització del nou Guantánamo global i rebrà cinc presos d'aquest centre. França, Portugal i Irlanda rebran dos presos cadascun i Hongria, Bèlgica i Suïssa, un. En canvi, Àustria i la República Txeca ja s'hi han negat adduint que es produeix una col·lisió amb l'ordenament jurídic propi. A mitjans de gener, els EUA ja van enviar a Algèria els presos algerians Hasan Zemiri i Adil Hadi al Jazairi Bin Hamillim.

La setmana passada, el ministre d'Exteriors, Miguel Àngel Moratinos, va anunciar que els presos arribaran durant els propers mesos. La decisió ha obert un debat complex dins els àmbits judicials, polítics i de defensa dels drets civils, per la incertesa manifestada sobre el règim legal i l'estatus jurídic amb què arribaran els presos. Per ara, només resta clar que cinc persones recluses durant anys en

un centre de detenció il·legal sense cap dret ni garantia jurídica, que no han comès cap delicta a l'Estat espanyol ni tenen cap imputació penal, que mai no han estat jutjades pels EUA i que no tenen cap causa oberta per activitat terrorista arribaran a l'Estat espanyol sota un acord hispanoame-

meses durant anys a un règim continuat d'incomunicació, a tota mena de privacions sensorials i a interrogatoris sota tortura, amb el consegüent deteriorament psíquic i físic de la pròpia salut.

Estat d'excepció i impunitat global

A la lògica política d'invisibilitzar Guantánamo a través de la dispersió, cal afegir-hi altres lògiques de la guerra global permanent que assegurin que l'aposta per deslocalitzar Guantánamo només és un gest per reforçar el secret d'Estat i apagar els focus informatius sobre els abusos inherents a la lluita antiterrorista.

El cas del ciutadà siríà nacionalitzat espanyol Mustafa Setmarián Nasar, en parador desaparegut després de la seva detenció al Pakistan l'hivern de 2005, és un exemple d'aquests nous *Guantánamos* que existeixen fa anys. El servei secrets pakistanès (ISI) el van lliurar als EUA a canvi d'una recompensa milionària i, des d'aleshores, se sospita que es troba reclòs en una presó secreta nord-americana. El ciutadà txetxè Murat Ajmedovich Gasayev,

Les presons secretes, l'assassinat extrajudicial i les ofensives militars han pres el relleu a Guantánamo

ricà que explícita que seran sotmesos a un control i una vigilància especials. Les cinc persones -un palestí de la franja de Gaza detingut al Pakistan, un iemenita i tres més de nacionalitat desconeguda- han estat sot-

ARXIU

> El Ministeri espanyol d'Afers Exteriors ha donat llum verda a la recepció de cinc presoners provinents de Guantánamo -icona universal de la tortura, la detenció il·legal i el terror d'Estat. L'acció es durà a terme aviat "amb totes les garanties legals per defensar la situació de seguretat i legalitat que el nostre país requereix". Però com a seguretat de l'Estat no se sobreentén la seguretat jurídica de les persones afectades, ja que encara no s'ha concretat sota quin estatus jurídicopressiu atarraran aquests presos que no tenen cap causa pendent amb la justícia espanyola. A un any de l'anunci d'Obama de la seva clausura, la presó de Guantánamo continua oberta i amb la mateixa bandera que la va inaugurar el 2001: la impunitat.

, estirant del fil

extradit com a *terrorista* el desembre de 2008 per ordre del consell de ministres espanyol, malgrat els avisos de la Comissió Espanyola d'Ajudar al Refugiament (CEAR) del risc de patir tortures, va tenir més sort. L'extradició va costar al PSOE la reprovació de Martin Scheinin -relator especial de l'ONU pels Drets Humans en la lluita contra el terrorisme- per no activar mesures efectives contra el risc de tortures. I paradoxalment, l'extradició de Murat -absolt de tot càrrec a Rússia el juny de 2009- es va acordar el mateix dia que el govern espanyol va aprovar el seu l'lamentant Pla de Drets Humans.

Tampoc cal oblidar els 1.237 vols il·legals de la CIA que van planar pels nostres caps, amb escala a l'aeroport de Palma de Mallorca. En aquest sentit, les paraules del fiscal suís Dick Marty, president de la Comissió de Drets Humans del Consell d'Europa, que va cloure la investigació sobre les presons secretes nord-americanes a Polònia i Romania, són paradigmàtiques. Marty ha denunciat insistentment la complicitat i la corresponsabilitat europea en la creació de Guantánamo, el silenci decretat sobre els vols de la CIA a Europa amb la invocació recurrent del secret d'Estat i la impunitat que encara acompanya aquesta abusos, així com l'existència de presons secretes americanes en territori aliè. Cal insistir, també, en les estranyes execucions extrajudicials contra membres del règim iranià: des de 2007, un general retirat i un científic han desaparegut i dos físics han estat assassinats amb el refores de les tensions nuclears.

Itàlia ha condemnat 23 agents de la CIA i dos dels serveis secrets italians a diversos anys de presó, malgrat les protestes dels EUA

En la lluita contra la impunitat d'aquest "tot s'hi val", però, cal destacar la sentència del novembre de 2009 en relació al cas d'Abu Omar, l'imam segregat a plena llum del dia al centre de Milà el 17 de febrer de 2003. Omar va ser *deslocalitzat* a Egipte per ser torturat i va ser empresonat durant tres anys. La justícia italiana ha condemnat 23 agents de la CIA a penes d'entre 5 i 8 anys de presó i dos agents dels serveis secrets italians (SISM) a tres anys de presó, malgrat els intents de Berlusconi d'aturar-ho i les protestes dels EUA.

Al cap i a la fi, del que menys es parla és del fet que la guerra contra el terror ja ha costat centenars de milers de morts a l'Iraq -un mínim de 600.000- i a l'Afganistan -estimats en 45.000, 20.000 des dels civils-, on només l'any passat van morir 2.412 civils. La darrera setmana, han mort 41 civils, novament "per error", segons les forces d'ocupació. Per l'ana-

lista Robert Mathews, coordinador a l'Afganistan del Centre de Construcció de la Pau de Noruega (Noref), els resultats de la política antiterrorista es condensen -també- en que "ara tenim més possibilitats de ser atacats que fa vuit anys; tenim una guerra a l'Afganistan pitjor que la de fa cinc anys, i continuem creient que 100.000 soldats a l'Afganistan ens protegiran d'un tipus amb un artefacte amagat que arriba des de Nigèria als Estats Units".

L'ombra allargada de Guantánamo

Tanmateix, la lògica de la guerra global post 11-S contra els drets democràtics, les llibertats fonamentals i les garanties judicials continua. També hi ha *Guantánamos* de factoria pròpia. L'anomalia jurídica i l'atipicitat legal de deslocalitzar els presos de Guantánamo recorda que, durant els anys 80 i 90, fruit dels acords hispanofrancesos contra ETA, més de 100 ciutadans bascos van ser deportats sense cap garantia judicial a tercers països de l'Amèrica Llatina i l'Àfrica, a canvi de contraprestacions econòmiques pels governs locals. Es tractava d'ordres administratius discrecionals que abocaven aquestes persones a una indefensió absoluta, abusant de la categoria jurídica indeterminada de *deportat*.

La idea que també tenim un Guantánamo a casa se sintetitza en el fet que, dels 400 suposats gihadistes detinguts a l'Estat espanyol des de 2001, només un 5% tenen sentència ferma i que el tracte dispensat segueix la mateixa lògica perversa. El ciutadà Abdelbarie Dahane, de Sant Joan de les Abadesses, va romandre empresonat injustament entre el 2005 i el 2007. El 12 de maig de 2009, va ser absolt per l'Audiència Nacional espanyola. L'endemà, uns policies espanyols li van portar l'ordre d'expulsió a casa seva i el van traslladar al CIES de la Zona Franca de Barcelona. Ali Kouka, el primer alliberat de l'operació *Estanty* i de l'anomenat *Escamot Dixan*, ha tingut la mateixa sort. Pocs dies abans de complir íntegrament la seva pena, se li va comunicar l'expulsió del país. En tots dos casos, els jutjats ordinaris han aturat l'ordre estatal d'expulsió.

La recent condemna sense proves contra els onze veïns del Raval n'és una prova més. La darrera sentència de l'Audiència Nacional espanyola contra el gihadisme, en l'anomenada *operació Nova II*, és particularment rellevant. Tot i que fa la condemna amb l'habitual feblesa probatòria, entre línies i com a novetat insòlita, admet explícitament l'existència de tortures a casa nostra. Si restaven dubtes raonables, des de l'Audiència Nacional, la fiscal en cap Maria Dolores Delgado ho va clarificar en unes declaracions a TV3: "Prefereixo empresonar innocents que anar al dipòsit a aixecar cadàvers". No parlava pas de Guantánamo ni de Bush ni d'Obama. Parlava de judicatura, legislació i presons espanyoles, i també de l'estat d'excepció a casa nostra, on la guerra il·legal continua i pels mateixos mitjans.

Tancar Guantánamo, sí; però per obrir-ne tants com calgui arreu.

DUBAI · ELS ESPIES ISRAELIANS ASSASSINEN UN DIRIGENT D'HAMAS

El Pla Còndor de Tel-Aviv

El terrorisme d'Estat d'Israel s'apunta una nova osca criminal a Dubai gràcies a una operació duta a terme per agents del Mossad

Fotografies reals dels agents de l'escamot del Mossad, emprades als passaports falsificats

David Fernández
estirantelfil@setmanaridirecta.info

L'execució del dirigent d'Hamas Mahmud al Mahbuh, perpetrada a Dubai el 19 de gener per agents dels serveis secrets israelians del Mossad (*L'Institut*, en la traducció de l'hebreu), ha demostrat novament la seva capacitat operativa, enmig de la cortina de fum teixida per la UE, que ha reaccionat amb unes demandes prou tòbies. Israel sosté, amb el cinisme habitual, que no en sap res. L'escamot integrat per onze persones -deu homes i una dona- va arribar a Dubai amb identitats falses i passaports europeus (els britànics, originals amb foto falsificada) i emprant telèfons mòbils austríacs amb targetes de la companyia T-Mobile i targetes de crèdit de bancs nord-americans. Van llogar l'habi-

del dirigent palestí i va ser aprovat a principis de gener pel primer ministre israelià -el conservador Benjamin Netanyahu- i que l'operatiu era supervisat directament pel cap superior del Mossad, Meir Dagan. Segons les informacions publicades per *The Times*, Netanyahu va arribar a contactar amb l'escamot per comunicar-li: "El poble d'Israel compta amb vosaltres. Bona sort".

L'operació fa recordar aquell particular Pla Còndor de les dictadures llatinoamericanes per liquidar els opositors polítics allà on fossin. Per la Xarxa d'Enllaç amb Palestina de Catalunya (XEP), l'operació a Dubai "és una evidència més de la impunitat d'Israel, una mostra més, també, de la col·laboració europea i un exemple de la doble moral hipòcrita de la comunitat internacional, encapçalada per la UE, que mira cap a una altra banda". La XEP també ha recordat que les dades resultants de l'agressió sionista permanent assenyalen

que, des de la segona Intifada (el 2000), Israel ha executat 358 operacions extrajudicials, durant les quals han mort 754 palestins, el 20% de les víctimes totals entre la comunitat palestina en aquest període.

La versatilitat i la mobilitat del Mossad no és nova. De fet, des de fa anys, l'Estat espanyol és base d'operacions -com a refugi i rereguarda- dels agents desplegats al Magrib, particularment la ciutat de Madrid. En sentit contrari, durant els anys 80, Barcelona va ser escenari d'una acció de Força 17, l'organització d'elit de l'OAP palestina, que l'octubre de 1985 va ajusticiar Joseph Abu Naccob i Joseph Abu Zion, agents encoberts del Mossad que havien amarrat al port de Barcelona, a bord del vaixell *California*.

El ministre d'Indústria israelià diu que "d'aquí sis mesos, ja ningú parlarà del tema"

Durant la reunió celebrada a Brussel·les el 15 de febrer per abordar la qüestió, el ministre Moratinos es va limitar a anunciar un tímid protesta davant Avigdor Lieberman -ministre d'Exteriors israelià- per l'ús fraudulent de passaports de la UE. És tot el que tenia per dir: política d'ulls clucs i ànima cega. Ja ho ha dit, també, el ministre d'Indústria israelià Ben Eliezer: "D'aquí sis mesos, ja ningú no parlarà del tema i tot anirà bé". Marca de la casa del Mossad.

Des de l'inici de la segona Intifada, les execucions extrajudicials han provocat 754 morts palestins, un 20% del total de víctimes

tació situada al davant d'on s'allotjava Al Mahbuh i el van assassinar. Les revelacions de la premsa britànica -destí habitual de les informacions censurades a la premsa israeliana quan es tracta d'afers relacionats amb el Mossad- han posat de manifest que l'assassinat

, impressions

Erika González i Jesús Carrión · Membres d'Enlazando Alternativas i del Col·lectiu RETS
opinio@setmanaridirecta.info

Beneficis sense moral

AQUIARA

La setmana passada vam rebre, en el mateix dia, dues notícies de diferent transcendència però amb el mateix protagonista: Gas Natural-Unión Fenosa. A diferents diaris d'àmbit estatal se'ns informava dels beneficis record obtinguts per Gas Natural-Unión Fenosa: 1.195 milions d'euros nets el 2009, un 13,1% més que el 2008 segons publicava *El País*, xifra que no estava gens malament pels temps de crisi que vivim.

Unes hores més tard, moltes persones vam rebre per Internet, de companys de Guatemala, la notícia

Octavio Roblero va ser assassinat davant del seu negoci a la terminal d'autobusos de Malacatán

de l'assassinat del company Octavio Roblero, dirigent del Front de Resistència dels Recursos Naturals

i Drets dels Pobles (FRENA). Octavio va ser assassinat davant del seu negoci a la terminal d'autobusos de Malacatán. El seu nom figurava a la llista de persones que, per estar sota amenaça de mort, van interposar un recurs d'exhibició personal entregat a la Presidència de la Cort Suprema de Justícia de Guatemala, el passat 20 de gener, com a mesura de protecció. Les amenaces de mort les havia rebut per estar denunciant, des del FRENA, els abusos contra la població que estava causant l'actuació de Deocsa, l'empresa filial guatemalena

d'Unión Fenosa-Gas Natural al Malacatán, al departament de San Marcos.

En el mateix correu electrònic se'ns recordava que el primer dirigent assassinat del FRENA fou en Víctor Gálvez, mort el 24 d'octubre de l'any passat, cunyat d'Octavio. I que poc després, en el marc de l'Estat de Prevenció, una espècie d'estat de setge decretat per l'Álvaro Colom, president de Guatemala, per protegir els interessos d'Unión Fenosa-Gas Natural de les protestes

No tenim proves de la relació entre l'empresa i els assassinats, però l'eliminació de la protesta beneficia a la transnacional

de la població, va ser assassinada Evelinda Ramírez el 13 de gener. Semblen crims amb un objecte clar i comú: deixar sense caps als moviments populars que estan denunciant a Unión Fenosa-Gas Natural. No tenim proves de la relació directa entre l'empresa i els assassinats però l'eliminació de la protesta beneficia a la transnacional espanyola.

Davant d'aquests crims, ¿què podem esperar dels directius de

Gas Natural-Unión Fenosa i del govern espanyol? Sembla que podem esperar ben poc si donem un cop d'ull a la dependència que tenen les empreses espanyoles de l'IBEX 35 de les seves filials a Amèrica Llatina. En el cas que ens ocupa, i per l'any 2006, el resultat operatiu de Gas Natural i Unión FENOSA depenia en un 25% de les seves filials llatinoamericanes.

Semblen molts diners per a que Gas Natural i Unión Fenosa anteposin el respecte als Drets Humans per sobre del benefici i molts diners per a que abandonin Guatemala retornant les empreses distribuïdores de l'energia a l'Estat, a més de restituir a la població pels impactes generats. Massa diners per a que Zapatero posi els Drets Humans al cim de la piràmide normativa de l'Estat espanyol, per sobre dels drets comercials i obligui les transnacionals espanyoles a respectar-los més enllà de les seves fronteres. Massa diners, sembla, per a que Zapatero, a més, lideri a Nacions Unides la iniciativa per la creació d'un Codi Normatiu vinculant per a les empreses transnacionals i proposi la creació d'un Tribunal Internacional com el de La Haia, per jutjar les esmentades corporacions per la vulneració dels Drets Humans.

Mentre, seguirem creant xarxes com Enlazando Alternativas o el col·lectiu RETS: Respostes a les Transnacionals, per resistir i denunciar les empreses transnacionals, no oblidant, per a que els assassinats com els d'Octavio, Evelinda i Víctor no restin impunes.

Tamara Hernández Heras · Anarquista empresonada al C.P. Brians
opinio@setmanaridirecta.info

Lletres des de l'altra banda del mur

Aquestes lletres que surten des de l'interior de la grisa i freda presó de Brians pretenen tornar-vos tota l'escalfor i l'afecte a qui, amb el seu suport i solidaritat, heu aconseguit matar dia rere dia la solitud i la rutina que amaga el tancament; als i les que em doneu tants d'ànims i força en aquests moments i traspasseu la barrera que ens separa fent que en cap moment no deixi de sentir la llibertat; a tots i totes les que demostreu que, amb un simple paper i bolígraf, es poden retornar l'esperança i les ganes de continuar lluitant; a tots i totes les que lluiteu contra aquest negoci de la tortura, el càstig i la repressió que són les presons.

I a vosaltres... què us puc explicar que no sapigueu: com es

reprimeix una lluita? Com s'emmulen les veus? Com les seves fastigoses lleis controlen les nostres vides?

Podria explicar-vos com el dia 15 de desembre de 2009, abans que sortís el sol, un grapat de guàrdies civils van entrar a casa meua, es van emportar tot el que van voler i em van segrestar.

Podria intentar explicar-vos el que vaig sentir en sentir crits de dolor i de por des del calabós d'una comissària.

Podria transmetre-us les experiències que algunes preses han volgut compartir amb mi, en les que em parlen d'humiliació, de tortura, d'impotència, de solitud.

Podria parlar-vos sobre el que he pogut observar, des d'aquesta banda del mur, d'aquest "negoci

penitenciari", que es beneficia de les persones segrestades i de com a això li diuen "reinserció" (estranya paraula...).

A la presó, la metadona i altres drogues són el millor mètode de control

Podria il·lustrar, amb el que he presenciada en aquest mes i mig que porto privada de llibertat, el funcionament del sistema sanitari a la presó, on la metadona i altres drogues legals són el millor mètode de control; i on la salut i la vida de les persones importen molt poc.

Podria parlar-vos de la tristesa que sento quan, als matins, sento dir a moltes la frase "un dia menys" en lloc d'"un dia més".

Podria dir-vos que, rere aquests murs, s'aïlla i es destrueix les persones.

Però... tot això ja ens sona, veritat? Ja ho hem sentit abans, ja ho hem viscut, ja ha passat moltes altres vegades, ja ho sabem. Sabem que ens trobem dins d'un sistema injust en el que se'ns condemna a "no viure", en el que la falsa idea de "benestar" encega les persones i les condemna, en el que la feina ens lliga, les seves lleis ens controlen i la presó ens reprimeix i castiga.

Em nego a ser víctima de tot això, ni tan sols ara em sento així. Jo vull ser, i sempre seré, el meu "problema". I és per això que el que realment vull

transmetre-us amb aquestes paraules són les ganes de continuar lluitant, de no rendir-nos, de continuar fent front, d'intentar, almenys, respirar lliures i sentir-nos vius i vives.

Penso en vosaltres i em sento viva i lliure, i és que la vostra solidaritat ha sabut ser més forta que les seves reixes.

Per això aquesta carta va dirigida a tots i totes les que cada dia feu que valgui la pena lluitar, a totes les persones segrestades en aquests centres d'extermini, a tots i totes les que lluiteu dins i fora de les presons.

Rebeu una fraternal abraçada carregada de llibertat i rebel·lia.

* Podem escriure-li a:
Tamara Hernández Heras.
C.P. Brians - Dones.
Carretera de Martorell a Capellades, km. 23.
08635, Sant Esteve Sesrovires.

Francesc Benítez · Membre del Centre d'Estudis per la Pau J.M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

L'oportunisme del complex militar-industrial en temps de crisi

El mes de gener es va fer pública la trobada que va protagonitzar la ministra de Defensa, Carme Chacón, amb el ministre d'Indústria, Miguel Sebastián, en la qual es va demanar a aquest darrer que les drassanes de construcció de naus militars Navantia, el programa de l'avió de transport militar A400M i altres programes de desenvolupament espacials fossin incorporats al *Plan Integral de Política Industrial 2020* que està elaborant el govern espanyol en referència a les actuacions emmarcades en l'Estratègia d'Economia Sostenible 2020.

El govern va posar sobre la taula les eines per millorar les exportacions de la indústria de defensa

El *Plan*, liderat pel Ministeri d'Indústria, està orientat a reestructurar els components de l'economia espanyola augmentant el pes de l'activitat industrial, i pretén impulsar mesures en àmbits com la regulació, la logística, la formació, el disseny, la innovació industrial, l'obertura de nous mercats, la millora de la sostenibilitat ambiental i el foment dels processos de consolidació i creixement de les petites i mitjanes empreses industrials.

A més de parlar dels programes militars que Defensa vol que ens beneficiïn de les mesures d'impuls industrial esmentades, el i la ministra van posar sobre la

FRANÇOIS PAGES

taula els mecanismes disponibles ara i en el futur per recolzar i millorar la capacitat d'exportació de la indústria de defensa espanyola "degut a l'important paper que aquesta juga en el total de la balança comercial".

Dies enrere, la premsa es feia ressò dels gravíssims problemes econòmics pels quals passa la construcció i entrega dels esmentats avions de transport militar A400M. El consorci industrial europeu EADS -responsable de la se-

va fabricació- demanava als estats que havien fet la comanda d'aquestes aeronaus 5.300 milions d'euros més a afegir als 20.000 que ja es van pactar el 2003 per l'entrega de les 180 unitats acordades. La petició d'aquesta ampliació es feia sota l'amenaça de suspendre tot el programa de fabricació amb la corresponent pèrdua dels llocs de treball.

Els fets anteriors resulten molt significatius per visualitzar l'estratègia clarament oportunis-

ta que, com en altres situacions del passat, ha desplegat el complex militar-industrial amb els seus mecanismes de lobby envers els governs de torn. No seria molt difícil demostrar com la major part dels grans programes de fabricació de material de defensa en l'Estat espanyol han estat grans generadors de pèrdues econòmiques i, al mateix temps, grans consumidors de recursos públics provinents de les arques de l'estat més o menys dissimulats en programes de R+D, o en mesures d'interès nacional. En aquest sentit poden servir com a exemple la venda de Santa Bàrbara a General Dynamics el 2001, o bé el cas de les drassanes IZAR -ara reanomenada Navantia- el 2004.

Per tant, no és la primera vegada que els governs es veuen coaccionats pels lobbys de la indústria militar i, desafortunadament, no és la primera vegada que els governants, siguin del signe que siguin, deixen passar l'oportunitat d'iniciar una reconversió del sector de la indústria militar -amb el seu caràcter inherentment deficitari- en indústria civil que sigui veritablement un ciment d'aquesta *economia sostenible* que s'està reconstruint.

El contrari, és a dir, la complexitat que estan mostrant el i la ministra en aquests afers aboca a l'intent de reestructuració de la base industrial al manteniment d'un llast que fa que la qualificació de "sostenible" sigui quasi paradoxal. En conclusió, molt malament s'està planificant l'*economia sostenible* si, per substituir l'economia de la "toixana", donem més importància i més pes en el futur a l'economia del "canó".

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Juan Ramón Jiménez, 22. 08902. L'Hospitalet de Llobregat. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

L'Ernest Maragall també busca feina

Jorge López, Sant Boi de Llobregat

Desenganyem-nos: el Tete ni té ni ha tingut mai idea sobre el món de l'educació. Sí que entén, en canvi, de teologia econòmica neoliberal. Ha estat l'encarregat d'iniciar la privatització de l'ensenyament públic que demanava l'Organització Mundial del Comerç: desviament de recursos públics cap a l'empresa privada (per exemple, l'extensió dels concerts econòmics als nivells de batxillerat), precarització de les condicions dels treballadors, jerarquització de la feina, desprestigi dels sindicats, constant manipulació mediàtica amb discursos que amaguen o justifiquen els canvis mitjançant l'ús de trampes, embolics i confusions conceptuals (del que és privat ara en diuen que és públic; de la manca de democràcia, "autonomia de centres"...).

Però el Tete, de fet, podria haver aplicat els tres o quatre dogmes i estratègies neoliberals que té al cap en la reconversió de qualsevol altre sector -per exemple, podria haver protagonitzat qualsevol de les reconversions industrials que, en benefici dels interessos privats, hem viscut en aquest país a les últimes dècades: la naval, la siderúrgica, l'elèctrica, la de les telecomunicacions, la sanitària...

Per això, després d'haver sentit fa poc com l'Artur Mas deia que en el proper govern de CiU hi tindrien cabuda no tan sols els fidels del seu partit, sinó totes les persones capaces, i després d'haver sentit, unes setmanes més tard, al Tete pontificant que els catalans no volien tripartit sinó opcions més centrades, m'ha vingut a la ment la possibilitat que la labor reaccionària del conseller al capdavant d'Educació -amb el desmantellament del model d'ensenyament públic i l'afavoriment del privat concertat- no hagi estat sinó una estratègia personal per assegurar-se una cadira en el proper govern d'en Mas, ja sigui per fer reconversions d'altres sectors o per aprofundir en l'encetada a l'ensenyament. Al capdavant, va ser el mateix Pujol qui va assegurar, amb motiu del debat sobre la LEC, que el Tete havia fet la llei que ells sempre havien desitjat però que, per por a les mobilitzacions socials, mai no havien gosat plantejar.

I ara que hi penso, el Tete no deu ser l'únic, perquè sembla que siguin tots els consellers del tripartit els qui estan cercant feina en el proper govern de CiU.

Per cert, hi ha algú que encara recordi quins eren els valors propis de les esquerres?

Matar pot ser espectacle?

Daniel Vives

Que es mati l'animal no pot ser, no ha de ser, l'argument antitaurí principal. Cada dia m'arguem milions d'animals. Cada dia torturem milions d'ouques per acabar sacrificant-les i fer-ne una pasta que es ven a preu d'or.

Personalment, crec que el que no és propi dels nostres dies és considerar espectacle la tortura i mort d'un animal, que, a més, és ben sabut que no té cervell suficient per tal de salvar la pell davant les diverses tècniques que utilitzen els qui l'han de matar, a banda, esclar, que es troba en un recinte del qual no pot fugir.

Curiosament, els combats a mort al circ romà entre gladiadors eren més honestos i en canvi sí que estan prohibits. Però només denotaven la barbàrie humana, i podien morir l'un o l'altre (o tots dos). En els toros es remarca la superioritat humana damunt un animal estúpid. És això que el fa atractiu, és això el que ens hauria de repugnar.

EL CIGALÓ

"No podem deixar tota la responsabilitat de sanar en mans dels metges"

Després de fer voltes per diverses universitats asiàtiques, aprenent sobre medicina alternativa, la Lúcia Abad va decidir obrir un centre de naturopatia a Corbera de Llobregat. Encara que no la deixin exercir de metgessa, ella intenta transmetre un altre sentit global de la vida a través de la medicina alternativa.

Xavi Miquel

En què es basa la medicina alternativa?

La mecanització de la medicina ha fet que aquesta ens divideixi i no compregui l'ésser humà com un tot. Nosaltres ajudem la persona a respectar el seu cos i utilitzar els recursos que ens ofereix la natura. També és important ser conscient de les nostres emocions i comprendre què ens està dient la malaltia que patim. No podem deixar tota la responsabilitat de sanar en mans dels metges i les seves medicines, nosaltres hauríem d'aprendre a tenir més responsabilitat envers la nostra salut.

La medicina alternativa és cosa de rics?

La medicina alternativa hauria d'entrar a la seguretat social. Donar recursos i ensenyar a utilitzar la medicina alternativa dins la llar és, per a mi, una prioritat. Jo intento que no sigui una medicina per rics.

Què en penses de la indústria farmacèutica?

La indústria farmacèutica és la *mano que mece la cuna* i si els interessa rendibilitzar al màxim un medicament, els governs els hi acabaran comprant tot allò que vulguin. A més, resulta que el producte natural no es pot patentar, així que les farmacèutiques sempre fa mans i mànigues per desprestigiar el nostre treball.

. EDITORIAL

La bolonyesa ja està al punt!

La reforma dràstica de les universitats ha pres un nou impuls. L'any passat, les reformes es van veure amenaçades per les mobilitzacions d'estudiants, professorat i PAS. Enguany, però, tot i que impera la calma, la maquinària no ha romàs pas aturada, ans al contrari. Els pitjors auguris estudiantils d'aleshores han pres forma i s'han mostrat en documents oberts, però que -com sempre- arriben tard i com a política de fets consumats. Entre les declaracions i documents que aposten per reformes d'estil purament empresarial, en destaquen dues: la Declaració de Montanyà, on els rectors prenen la Universitat de Califòrnia com a referent -un exemple clar d'europeisme-, i un informe encarregat per la conferència de rectors a la Fundació Coneixement i Desenvolupament, presidida per la presidenta del Banesto. Aquestes reformes situen el rector com la figura central i autoritària del govern universitari, designada pel govern. Ambdós textos són plens

de sorpreses, ja que rere significants confusos, s'hi amaguen significats molt clars que responen a la lògica neoliberal del procés de Bolonya. L'aparició de la transferència de coneixement -d'universitats a empreses- com a nova funció de la universitat i la seva conversió en una empresa són algunes de les tòniques d'aquestes reformes. La funció de la universitat no pot ser "facilitar la inserció al mercat laboral i donar resposta a les necessitats de les empreses". La universitat no pot ser una fàbrica d'emprenedors ni de consumidors compulsius de cursos absorbits per la idea del *life long learning*. L'any passat es deia que les reformes anaven en detriment de la democràcia dels òrgans de representació i aquests documents en donen fe. La nova universitat mostra que vivim en una societat moguda pels criteris i els valors de la societat mercantil i exemplifica el ressorgir -si mai havia deixat d'existir- de l'autoritarisme en estat pur.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Mesurem l'hostilitat, aniquilem l'hostis'

Cesc Monbrau
directa@setmanaridirecta.info

Les acaballes de 2009 van regalar-nos -de la mà d'un seminari altament recomanable- uns textos que, fins al moment, algunes de nosaltres no havíem tingut l'oportunitat de conèixer. Parlo d'un seguit de llibres i documents, volguda i justificadament anònims, procedents principalment de França i rubricats amb conceptes difusos com Tiquun o El Comitè Invisible. Moltes sabreu a què em refereixo. Per les que no hi hagueu tingut accés, en recomano la lectura progressiva i poc entestada. Aquests textos enganxen, provoquen, criden, pregunten i interpel·len qui els aborda.

De totes les propostes conceptuales que s'hi presenten, n'hi ha una en concret que he analitzat, molt de passada, les darreres

setmanes. Parlo de l'*hostis*. He cregut entendre que Tiquun pren l'hostilitat inherent a un cos com una amenaça, però també com una oportunitat. Entenc, per tant, que l'*hostis* és un dels possibles productes resultants del xoc entre dues *formes-de-vida* oposades, no conegudes. Oposades i contràries, enemigues. Aquí vaig. L'*hostis* pot ser positiu en el sentit que pot motivar un augment de potència de la nostra *forma-de-vida* i pot actuar en detriment de l'enemic. Però hem d'anar amb compte. Estic segur que totes nosaltres hem tastat l'indesitjable regust de l'hostilitat en espais i situacions on no hi haurien de ser o, com a mínim, amb qui no s'haurien d'haver produït. Sovint, ens passem i propaguem, sense adonar-nos-en, el temut desert que Tiquun ens proposa repoblar. Sovint -o com a mínim de tant en tant- som responsables d'un cert ambient

massa hermètic, fins i tot hostil, que convida poc a ser penetrat per noves *formes-de-vida*. I és així com ens limitem el possible augment de la nostra potencialitat. Sense adonar-nos-en, dinamitem el necessari exercici de la fugida endavant, la sortida del *desert*.

Tiquun diu que l'hostilitat és la impossibilitat de conèixer-s'hi que tenen aquells cossos que no es poden compondre de cap manera.

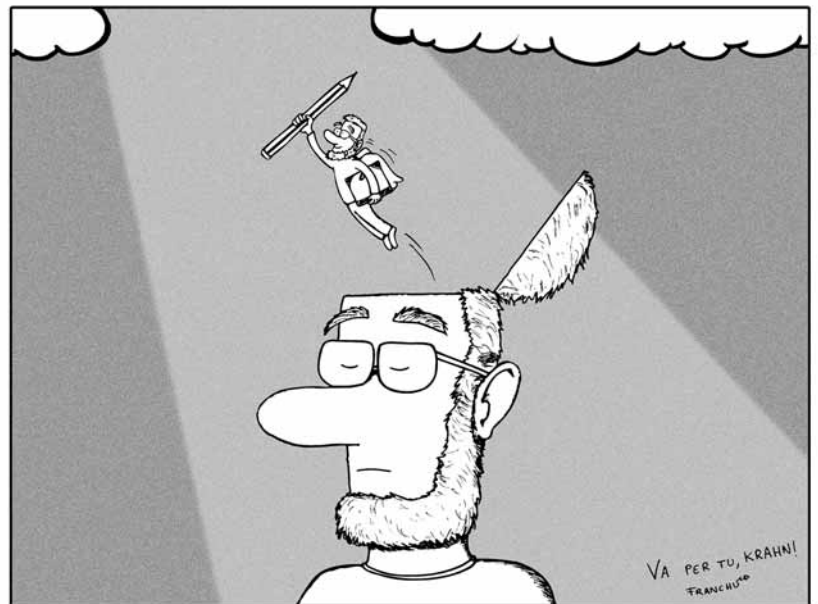
L'hostilitat, doncs, pot ser fàcilment superada per nosaltres quan la finalitat és justament aquesta, la d'unir cossos i sumar potències; només cal un mica de sensibilitat, que sovint perdem pel camí. Una pèrdua de sensibilitat i desconfiança que, segurament, pot provenir dels efectes secundaris de la repressió, de la por d'allò desconegut i sovint poc fiable. Mesurem l'hostilitat als nostres cercles, aniquilem l'*hostis* de les nostres mentes.

. COM S'HA FET

Aquesta és la darrera setmana que passem al barri del Gornal de l'Hospitalet de Llobregat. Aquest polígon -conegut principalment pels esvorancs de l'AVE- ens ha acollit durant quatre anys. Millor o pitjor, hi hem passat molts moments, ens n'enduem un bon record i agraïm poder-hi haver estat totalment al nostre aire durant aquest temps. La setmana que ve comencem una nova vida al Paral·lel, al Poble Sec, un dels barris amb més tradició revolucionària de la Rosa de Foc. Un lloc idoni, doncs, per la redacció de la DIRECTA, el setmanari dels moviments socials catalans. Fins la setmana que ve, al nou local, al carrer Radas número 27!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

FRANCHU

Qui Som

REDACCIÓ
Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana
Així està el pati | Jesús Rodríguez
Quaderns d'Il·lacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info
Roda el món | Laia Gordi Observatori dels mitjans | Xavier Blasco Piñol Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra
Agenda directa | Alfonso López Rojo
La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ
Roger Costa Puyal
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustraciadirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciadador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

, així està el pati

Marxa en defensa de l'Ebre el
30 de maig a Barcelona | PÀG. 8

Multitudinari homenatge a
Zigor i Diego | PÀG. 9

Tres detingudes a Tarragona
per sabotejar caixers | PÀG. 9

Dràstica reducció de plantilla a
la revista 'Canvi Setze' | PÀG. 12

MATARÓ · LA REGIDORIA DE CULTURA OBTÉ FAVORS A CANVI D'ACONSEGUIR QUE LA SÈRIE 'LA RIERA' ES GRAVÉS A LA MASIA DE CAN RIBOT

L'artífex dels prostíbuls és l'amo d'una casa on l'Ajuntament fa un festival de teatre

Directa Maresme
maresme@setmanridirecta.info

L'Ajuntament de Mataró va concedir, el mes de gener, una llicència de jocs i espectacles -i en cap cas de local per exercir la prostitució- que autoritza Josep Maria Colomer i Ribot, empresari matoroní lligat a diferents sectors econòmics, a construir un prostíbul que, segons va avançar l'Agència Catalana de Notícies (ACN), superarà les 50 habitacions. Després de fer-se públic el pro-

Davant la degradació de la imatge de Mataró a nivell mediàtic a causa del projecte, el batlle del PSC ha posat pals a les rodes a la construcció dels macroprostíbuls

jecte, ara s'ha pogut constatar que l'Ajuntament i l'empresari dels prostíbuls, Josep Maria Colomer i Ribot, mantenen relacions econòmiques directes des de fa temps en relació al lloguer d'una finca. L'empresari matoroní també va demanar una segona llicència per obrir un altre bordell de 30 habitacions a només uns centenars de metres del primer. En aquest cas, però, la llicència estava en tràmit fins el 18 de febrer. L'escàndol i la gran polèmica que ha desencadenat l'afer dels macroprostíbuls ha generat un estira i arrons entre l'oposició al govern del consistori matoroní (CIU, PP i CUP) i el soci majoritari del tripartit, el PSC. Per la seva banda, ERC i ICV-EUIA no s'han deixat veure en aquest afer.

A la finca de Can Ribot es grava la sèrie 'La Riera' i s'organitza el Festival Shakespeare, promoció per la regidoria de cultura

Durant la primera setmana de l'afer dels prostíbuls, la regidora de Promoció Econòmica i responsable de llicències de l'Ajuntament de Mataró, Alicia Romero, havia defensat aferrissadament que els ajuntaments "no poden fer res més que atorgar les llicències perquè és la Generalitat qui estableix la regulació d'aquesta activitat". Tot i això i després de la degradació de la imatge de la ciutat a nivell mediàtic, l'alcalde, Joan Antoni Baron (PSC), ha signat un decret on -tot contradint les declaracions del seu equip de govern- adopta mesures per intentar posar pals a les rodes a la construcció dels macroprostíbuls. Al decret signat el 18 de febrer, s'especifica que "se suspèn l'atorgament de les llicències ambientals i municipals vinculades totalment o en part a l'exercici de la prostitució" i "també se suspèn l'atorgament de les llicències d'obres i edificació que siguin neces-

sàries pel desenvolupament d'aquest tipus d'activitat".

La suspensió s'allargarà durant el primer any i és prorrogable un any més. Amb aquesta mesura, l'Ajuntament pretén que la llicència obtinguda per l'empresa José Maria Colomer i Ribot SL caduqui, ja que les llicències d'obres i edificació expiren cada sis mesos i s'han d'anar renovant. L'empresari disposa d'un mes per interposar recurs davant del consistori i té dos mesos de marge en cas que triï elevar els seus arguments per la via del contenciós administratiu -en aquest cas, davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Una relació que no és nova

L'Ajuntament i l'empresari Josep Maria Colomer mantenen relacions directes des de molt abans que es destapés l'afer dels macroprostíbuls. Josep Maria Colomer és l'administrador d'una

KIKO MONTORO

l'Ajuntament faria el possible per proposar Can Ribot com una de les localitzacions de la nova sèrie de TV3 *La Riera*. I així ha estat, el restaurant del clan dels Riera està ubicat a l'interior de Can Ribot, espai on es graven algunes escenes del serial.

Sense debat de fons

Tot i no haver prosperat, sorprèn la facilitat amb què l'empresari ha rebut una de les llicències pertinents per construir part del que, si s'acaba construint, seria un dels grans macroprostíbuls d'Europa. En total, Colomer Ribot vol obrir 80 habitacions, unes instal·lacions que, a Catalunya, només serien superades pel macroprostíbul en construcció de la Jonquera. Un altre fet curiós de tot plegat és que l'intent d'obertura d'aquest macroprostíbul arriba pocs mesos després que es posés fi a dos dels bordells amb més renom de Catalunya, el Saratoga i el Club Riviera. El tancament es va dur a terme per irregularitats en els drets de

El debat sobre les condicions laborals de les dones que es prostitueixen no s'aborda seriosament

les treballadores i pels presumptes delictes en què estaven implicats alguns càrrecs policials importants. Mentre els diferents partits polítics aprofiten per salvar-se de l'allau de crítiques o, en cas contrari, esgarrapar l'electorat que serà cridat a les urnes properament, el debat de fons sobre la prostitució i les condicions laborals de les dones que l'exerceixen no s'aborda amb seriositat. Entretant, l'única mesura presa per l'Ajuntament de Mataró és la de suspendre les llicències amb la finalitat de "poder estudiar l'e laboració d'un pla urbanístic que reguli l'activitat de la prostitució".

, així està el pati

CATALUNYA · MEDI

Manifestació a Barcelona el 30 de maig en defensa de l'Ebre

Andreu Curto
terresebre@setmanaridirecta.info

Més de 400 persones que van venir de les quatre comarques de les Terres de l'Ebre van participar a la desena assemblea general de la Plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE) que va tenir lloc a Tortosa el 20 de gener. Durant l'acte, es va fer un breu repàs històric sobre les diferents etapes de lluita que ha hagut d'afrontar el moviment social durant els darrers deu anys. Dos dels punts més destacats van ser els dos trasvassaments (anys 2000 i 2008) que el moviment ciutadà ha aconseguit aturar gràcies a les mobilitzacions socials. Tot i això, van dir que estan "lluny de guanyar la guerra", ja que ara "ens amenacen moltes petites batalles difícils de combatre", en referència al canal Xerta-Sènia i al nou Pla de Conca. La PDE centrà els esforços dels propers mesos a pressionar perquè el nou Pla de Conca que està redactant el govern espanyol inclogui un cabal mínim que garanteixi la supervivència del riu i el delta de l'Ebre. En aquest sentit, al final de l'assemblea, van llançar la convocatòria "d'una gran manifestació" a Barcelona el 30 de maig.

CALLÚS · MEDI

Nou focus de contaminació salina pel trencament d'un col·lector del riu

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament de Callús (Bages) va informar que el 18 de febrer es va trobar un trencament al col·lector de salmorres del riu Cardener a l'alçada de la riera de Bellver. Aquest trencament va provocar una nova fuita d'aigua salinitzada provinent de la indústria minera de Sallent i Balsareny. Tot i que l'Ajuntament ha especificat que "l'avaria ja està arreglada" a través de tècnics d'Aigües de Barcelona -empresa que gestiona el col·lector-, també s'ha alertat les persones que fan ús de l'espai, com les agricultores o hortolanes, perquè no facin servir aigua del riu durant dos dies com a mesura de precaució.

Segons la Institució Catalana d'Història Natural del Bages, les avaries reiterades del col·lector es deuen al mal estat del tub que transporta l'aigua salina fins al mar, ja que té més de 20 anys d'antiguitat.

Els múltiples focus de contaminació que s'han provocat a les conques dels rius Llobregat i Cardener durant els darrers anys han causat greus ecodis per la filtració d'aigües salinitzades al subsòl. Els últims episodis greus de contaminació van causar els desastres ecològics de La Corbatera (Sallent, agost de 2008) i de la pollancreda de l'Angle (Manresa, gener de 2009).

BARCELONA · 5.000 PERSONES ES MANIFESTEN CONTRA LA CRISI AL SECTOR AGRARI

Els aliments s'encareixen cinc vegades durant el viatge del camp a la taula

Laia Alsina Garrido
redaccio@setmanaridirecta.info

El seu preu d'origen és de 0,17 euros el quilo i el de destinació és d'1,03. Quan arriba al nostre cistell, s'ha multiplicat per sis. Aquest és el cas de la ceba, però també el de molts altres productes com la pastanaga, la poma o el porc. Són dades de l'Índex de Preus en Origen i Destinació dels aliments (IPOD), que posa sobre la taula el motiu pel qual el món de l'agricultura i la ramaderia va portar el camp a la ciutat el 20 de febrer: reclamar preus justos i mesures contra la crisi que pateix el sector.

Les distribuïdores 'fan l'agost' amb la fruita durant els mesos d'estiu, ja que durant aquesta època el marge de benefici és més alt

Per la pagesia, fa temps que sonen totes les alarmes. Segons els sindicats del ram Unió de Pagesos i Asaja, des de l'any 2001, han perdut un 43% de la renda agrària i alerten que, si les administracions competents no aturen la política d'imposició i benefici de les grans distribuïdores i l'agroindústria, les conseqüències "podrien ser irreparables". Aquestes denúncies tenen l'aval en l'IPOD, que posa de manifest que, durant el 2009, el preu dels aliments es va multiplicar gairebé per cinc durant el trajecte -força curt- que va del camp a la taula. Durant el 2008, es va multiplicar per 4,5.

Segons les mateixes fonts, la patata, el cogombre, el tomàquet, el carbassó, la pastanaga, la llimona, la síndria i el meló són els productes que s'han encarat més l'any 2009 si es compara el preu d'origen amb el de destinació. En el cas de les dues darreres fruites, es va arribar a multiplicar per catorze durant els mesos d'estiu.

Qui mana al mercat?

Tot i que no manquen alternatives que passen per alt les grans distribuïdores, ara per ara, la major part de la població continua consumint productes a través de l'el·le. I les que tenen la paella pel mànec són empreses molt concretes, amb noms i cognoms. En aquest sentit, la Unió de Pagesos assegura que Carrefour, Eroski i Mercadona són les que concentren més superfície i vendes al mercat català, unes empreses "que tenen capacitat individual i conjunta d'actuar com a líders oligopolístics que serveixen de referència a la resta de competidores". I no només són les primeres en el rànquing de quotes de mercat, sinó també pel que fa a la distribució minorista en règim d'autoservei, seguides, en aquest darrer cas, per un altre gegant: El Cor-

Moment de la manifestació dels pagesos pel centre de Barcelona, celebrada el 20 de febrer

Índex de preus en origen i destí dels aliments

■ ALGUNES DE LES MAJORS DIFERÈNCIES

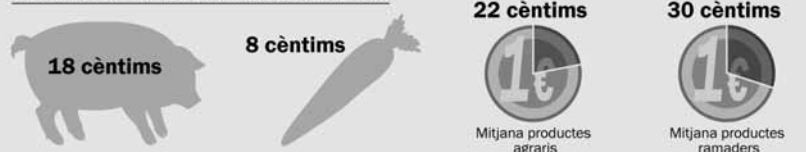
PRODUCTE	PREU ORIGEN C/Kg	PREU DESTÍ C/Kg	PERCENTATGE DE DIFERÈNCIA
Olives	0,70	3,88	554%
Patata	0,15	0,88	587%
Carabassó	0,21	1,45	587%
Pastanaga	0,08	0,98	1.225%
Taronges	0,23	1,45	630%
Porc	1,01	5,56	550%

■ INCREMENT DE LA DIFERÈNCIA

Maig 2008	Desembre 2009
440%	510%

16%
En 18 mesos

■ DE CADA EURO PAGAT A LA BOTIGA EL PAGÈS EN REP:

FONT: UCE, COAG i CEACCU; Índex de Precios en Origen y Destino de los alimentos. Dades referents a desembre de 2009. A.Mateu

te Inglés. A més, les grans distribuïdores fan l'agost amb la fruita durant l'estiu, ja que durant aquesta època el marge de benefici d'aquestes empreses és més alt.

Del camp a la ciutat

El 20 de febrer, 5.000 persones, segons l'organització (3.000 segons la Guàrdia Urbana), convocades per Unió de Pagesos i per l'Associació Agrària de Joves Agricultors (Asaja), van recórrer els carrers del centre de Barcelona darrere una pancarta on es podia llegir: *Preus justos al camp i a la ciutat, prou indiferència del govern*. Precedida per una quinzena de tractors, la manifestació va acabar a la plaça de Sant Jaume, on diferents parlaments van denunciar la "inacció del govern i de les autoritats en matèria de competència, de consum i de comerç davant els abusos de la gran distribució". També van recordar que el Parlament Europeu va aprovar una resolució on s'assegura que, a la Unió Europea, "hi ha elements de judici que apunten que els

grans supermercats fan servir el seu poder de compra per forçar a la baixa, fins a nivells insostenibles" els preus en origen, amb l'objectiu d'obtenir un marge de benefici més gran. El sindicat agrari es van mostrar satisfets de la magnitud de la protesta i van as-

segurar que Barcelona no n'havia viscut cap d'igual des de l'any 2000. Consideren que el seguiment els avala per ser escoltats, sobretot tenint en compte que aviat se celebrarà un ple monogràfic al Parlament per discutir la situació del sector agrari.

> L'Assemblea Pagesa com alternativa

Davant la força i la imposició de les grans distribuïdores i de la indústria agroalimentària, hi ha qui no és dóna per vençuda i proposa una alternativa que afirma que és factiblement viable. És el cas de l'Assemblea Pagesa. Des d'aquest moviment social i sindical asseguren que no han participat de les mobilitzacions organitzades a Barcelona perquè "ens saltem els intermediaris". Expliquen que defensen la idea del "fèst'ho tu mateixa", que es pot tirar endavant tornant una mica a la manera "com es feia abans". I afegeixen: "Som responsables de tot el procés, fins i tot, produïm el menjar pel ramat". En la crítica del model agroalimentari actual, l'Assemblea Pagesa defensa que "les relacions socials també fan possibles els equilibris naturals". Per això, potencia la relació entre la pagesia i les persones que finalment consumeixen els productes i ho fa passant per alt les grans distribuïdores i treballant amb mercats locals i regionals. Una pràctica que, asseguren, "fa possible viure de la pagesia".

, així està el pati

CATALUNYA · UNA ESMENA PROHIBIA QUE EL DIPUTAT D'ERC ACTUÉS COM A PORTAVEU DE LES CONSULTES

Molins no serà la central de premsa del 28F pels intents de monopolització d'Uriel Bertran

Xavi Martí
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La central de premsa de la nova onada de consultes per la independència se situarà a Caldes de Montbui, després que la Plataforma Molins de Rei Decideix retirés la seva candidatura aquest mes de febrer. En una assemblea plenària de la Coordinadora Nacional per la Consulta sobre la Independència celebrada a Molins de Rei durant el mes de gener, es van presentar dues candidatures per acollir la central de premsa de les 77 consultes del 28 de

L'assemblea va considerar que Bertran no podia fer de portaveu "perquè és diputat d'ERC"

febrer: Sant Quirze del Vallès i Molins de Rei. Finalment, Molins de Rei actuarà com a central de premsa del Baix Llobregat (Begues i Torrelles de Llobregat seran els altres dos municipis de la comarca que acolliran consultes el 28F). A l'assemblea plenària de Molins de Rei, també es va aprovar una esmena per impedir que Uriel Bertran (ERC) actués com a portaveu de les consultes del 28F. L'assemblea va considerar que Bertran no podia fer de portaveu "perquè és diputat d'ERC". La finalitat de l'esmena era evitar la instrumentalització de les consultes per part dels partits polítics, però Uriel Bertran, tot i la mesura aprovada, ha continuat fent rodes de premsa sobre el 28F (com la del 4 de febrer al Col·legi de Periodistes). Fonts consultades per la DIRECTA han indicat que, durant l'assemblea plenària del mes de gener, "es va acusar

Cartells que mostren els intents de monopolització del 28 F per part dels partits

Uriel Bertran d'afany de protagonisme i que "les comissions organitzadores de Molins i d'altres poblacions es van mostrar crítiques amb Bertran pels seus intents de politització de les consultes". Les mateixes fonts també han manifestat que "Molins

de Rei va retirar la seva candidatura per ser la central de premsa de les consultes pels intents de politització partidista de Bertran".

5.000 persones voluntàries més
Lluny de la monopolització i la ins-

strumentalització política de les consultes que molts partits volen dur a terme, s'ha de destacar la feina feta per 5.000 persones voluntàries de 77 poblacions diferents. L'organització de les consultes ha generat una mobilització popular sense precedents al nostre país. La primera onada del 13 de desembre va ser organitzada per prop de 15.000 persones voluntàries de 166 municipis. D'ençà de la mort del dictador Franco, cap mobilització política de la societat no havia aconseguit motivar tantes persones que dediquessin aquest gran nombre d'hores del seu temps lliure per treballar de forma altruista i possibilitar l'exercici d'un dret democràtic. Si sumem les convocatòries del 13D i del 28F, un milió de persones hauran estat cridades a les urnes. Aquesta xifra s'ampliarà amb les dues properes consultes, que es faran els dies 25 d'abril i 20 de juny. Amb les quatre onades de consultes que s'hauran organitzat a finals de juny de 2010, més de 400 municipis hauran fet votacions per la independència. Cal destacar que, a les Illes Balears, també s'està començant a gestar un procés similar.

Tríptics sobre les consultes escrits en vuit llengües

El Vendrell és el municipi que representa més electores de cara a la jornada del 28F. El segon és Molins de Rei. La Plataforma Molins Decideix, amb prop de 200 persones voluntàries i 47 entitats adherides, ha editat tríptics informatius sobre les consultes del 28F en vuit llengües: català, castellà, anglès, francès, amazic, àrab, xinès i guaraní. La iniciativa va dirigida a les 20.374 persones del cens electoral total de Molins de Rei, però també està pensada per informar sobre les consultes a les 1.511 persones im-

migrants que viuen al municipi. Segons el país de procedència, el col·lectiu més nombros a Molins de Rei és el de gent provinent del Paraguai (amb 450 persones), seguit pel Marroc (amb 342), l'Equador (110) i l'Argentina (101). A Molins de Rei, també podran votar un total de 653 persones que tenen entre setze i divuit anys. Cal destacar, a més, que els set centres electorals que hi haurà a Molins de Rei el 28 de febrer són instal·lacions municipals.

El 20 de febrer, gràcies a les diferents jornades de vot anticipat

organitzades a Molins de Rei, ja havien exercit aquest dret un total de 506 persones. Aquestes jornades de vot anticipat s'allargaran fins el dia abans de les consultes. Molins Decideix ha organitzat, també pel 27 de febrer, la Marató de la Consulta. Aquesta activitat, que es farà a la plaça de la Llibertat des de les deu del matí fins a les dues de la matinada, oferirà espectacles de diables, castells, dansa, havaneres, actuacions de grups de música, circ, percussió, màgia, trobada d'entitats, xaranges, monòlegs i acudits i animació infantil.

BAGES · RACISME

La PxC reproduceix la proposta xenòfoba del padró a Manresa

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

Seguint les línies generals del Spartit xenòfob Plataforma per Catalunya (PxC), el regidor d'aquesta formació a Manresa, Albert Pericas, va presentar una moció al ple municipal del 15 de febrer per sol·licitar una reforma legal que permeti a l'Ajuntament de Manresa vetar l'empadronament a aquelles persones immigrades que no tenen els papers reglamentaris. La proposta discriminatòria d'aquest partit deixaria totes aquelles persones afectades sense una cobertura pública mínima com l'atenció sanitària, l'educació o l'atenció dels serveis socials. La moció va ser tombada per tots els partits polítics del consistori tret del Partit Popular, que es va abstenir. Aquesta moció respon a les línies generals de la PxC arran del cas de Vic, basades en la presentació d'una sol·licitud de reforma per negar l'empadronament a les persones immigrants sense regulació a tots els municipis on aquest partit xenòfob té representació: Vic, el Vendrell, Cervera, Manlleu, Olot, Roda de Ter, Tàrraga i Sant Martí de Riucorb.

TARRAGONA · REPRESSIÓ

Tres detingudes per sabotejar caixers automàtics

Fran Richard
elcamp@setmanaridirecta.info

La Guàrdia Urbana de Tarragona va detenir tres joves, la matinada del 18 de febrer, acusades de destrossar diversos caixers automàtics d'entitats bancàries situades a la rambla Nova de la ciutat. Segons l'atestat policial, les acusades "portaven un martell i una escarpa", a més d'"un pot d'esprai", motiu pel qual es va procedir a la seva detenció per un presumpte delictes de danyos.

Les detingudes van passar la matinada i el dia 18 de febrer a la comissària de les Gavarres dels Mossos d'Esquadra, fins que van ser cridades a declarar.

El judici encara no té data de celebració per manca de proves de l'acusació. Les detingudes han manifestat que, durant la detenció i el trasllat posterior, agents de la Guàrdia Urbana "ens van colpejar i amenaçar".

Recordem que, la setmana passada, agents d'aquest mateix cos van protagonitzar un altre episodi de repressió, quan van detenir un jove independentista en una festa de carnestoltes i les policies li van comunicar que "anaven per ell".

250 persones omplen l'acte de benvinguda a Diego Sánchez i Zigor Larredonda

Els dos expresos polítics catalans Evan ser rebuts amb una forta ovació durant l'àpat de benvinguda que va organitzar Rescat (col·lectiu de suport a presos i preses polítiques) el 20 de febrer a les Cotxeres de Sants. Abans dels parlaments, la colla bastonera de Gràcia va fer diversos balls i va entregar un parell de rams de flors als amfitrions de la jornada. Les 250 persones presents a la sala van escoltar les paraules d'en Zigor, que -en nom de tots dos- va agrair la lluita d'aquests nou anys, va encoratjar a continuar la lluita per l'amnistia i va recordar les encara preses Marina, Laura i Lola. J.R.

, així està el pati

BARCELONA · EL CLAUSTRE PERD GAIREBÉ TOT EL PES I NOMÉS TINDRÀ UNA FUNCIÓ CONSULTIVA

El Pacte per la Universitat podria donar un poder gairebé absolut als rectors

Edurne Bagué i Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

La Conferència de Rectors de les Universitats Espanyoles (CRUE), la Fundació Coneixement i Desenvolupament (FCyD) -presidida per la presidenta de Banesto Patricia Botín- i la Conferència de Consells Socials es van trobar la setmana passada amb l'objectiu d'avançar cap a l'establiment d'un Pacte per la Universitat. Aquest setmanari ha pogut tenir accés a un document que, tot i ser provisional i estar pendent de revisió, té com a objectiu definir "la governança de la universitat i les seves entitats d'investigació i innovació" dins el marc de l'Estratègia Universitat 2015. Aquest document va en la línia de la Declaració de Montanyà -dels rectors i presidents de consells socials de les universitats catalanes- que defineix el futur model d'organització de les universitats catalanes, articulades al voltant del nou ens de la Universitat de Catalunya, "el model de referència del qual és la Universitat de Califòrnia".

La universitat al servei de l'empresa
Com ja va fer amb l'Informe Universitat 2000 -conegut com a Informe Bricall-, la CRUE s'ha reunit amb una fundació que, entre les seves filles, compta amb personatges com Narcís Serra (de Caixa Catalunya), Joan Molins (de Ciments Molins), José Luís Bonet de Freixenet, Fernando Tejerina (del Grup Santander) i altres dirigents d'empreses com IBM, INDRA, Mercadona, Telefónica

La Conferència de Rectors s'ha reunit amb dirigents d'empreses com IBM, INDRA, Mercadona, Telefónica o Yamaha

o Yamaha. L'informe de la CRUE i la FCyD, es divideix en tres grans blocs: tendències principals en el sistema universitari europeu, elements pel debat i la proposta de debat, que reconeix condicionar la modificació de la legislació vigent. L'informe opta per l'enfortiment dels òrgans executius, la disminució del poder dels òrgans col·legiats representatius de la comunitat acadèmica -com per exemple el claustre- i la contractació de personal laboral i no de funcionari -tant en el Personal d'Administració i Serveis com en el Personal d'Investigació-, amb la finalitat d'agilitzar la presa de decisions i incrementar i enfortir la relació entre universitat i empresa. Dels elements més importants que

Votacions del pla Bolonya dutes a terme al claustre de la Universitat de Barcelona durant el mes de març de l'any passat

es porten a debat, cal destacar el mecanisme de designació del rector, els components del claustre i els degans a partir de l'aprovació del document en qüestió. La Declaració de Montanyà, d'altra banda, es mou en la mateixa direcció i assenyalava objectius similars. Pels rectors i els presidents dels consells socials de les universitats catalanes, les prioritats són la millora de la governança de la universitat amb la separació de les àrees d'actuació del rectorat, el consell social, el claustre i la gerència; l'augment de la relació entre finançament i rendiment docent i de recerca, i la mesura i la millora de la qualitat dels serveis oferts per la universitat a partir de l'increment de la relació universitat-societat en les àrees de recerca entre la universitat i l'empresa, la docència i la transferència del coneixement.

El claustre perd tot el pes

L'alarma salta quan s'observa la disminució dels mecanismes democràtics a partir de sistemes d'eleccions dins les pròpies universitats per poder exercir el càrrec de rector, degà o claustral, o la disminució significativa -fins al punt d'anul·lar-les- de les funcions d'òrgans com el claustre amb l'excusa de "millorar l'agilitat en la presa de decisions". Així doncs, si comparem les funcions

que fins ara ha tingut el claustre amb les funcions futures, podem quedar bocabadades davant els canvis. De ser "el màxim òrgan de representació de la comunitat universitària, al qual li correspon elaborar, modificar i -si s'escau- desenvolupar l'Estatut, controlar la gestió dels càrrecs i els òrgans de govern de la Universitat" i "aprovar les lí-

El claustre passarà a ser un òrgan sense cap mena de caràcter executiu o decisor

nies generals d'actuació de la universitat i, en circumstàncies extraordinàries, convocar eleccions a rector o rectora" passarà a ser un "òrgan de debat, generació d'idees i proposta d'estratègies" que no és "ni executiu ni decisor". Un altre canvi significatiu és el seu nombre de components. Fins ara, el claustre comptava amb prop de 300 membres però, si s'aproven les noves reformes, comptaria amb una cinquantena de membres amb una funció purament consultiva.

Manen el rector i el consell social

En detriment del claustre, qui guanya pes i importància en el nou model de govern de les universitats és el consell social -el pretès òrgan de representació de la societat a la universitat però que *de facto* representa l'empresa. Aquest serà l'encarregat de definir l'estratègia de la universitat en recerca, docència, finançament, transferència de coneixements i responsabilitat social proposada pel rector. Així mateix, haurà d'aprovar les bases del pressupost -presentat pel rector- i actuar com si fos un patronat, un consell de supervisió o un consell d'administració en relació a la universitat. El rector deixa de ser un càrrec electe per passar a ser nomenat des de l'exterior de la universitat "per tal de reforçar la seva autoritat i evitar el risc d'endogàmia". Serà el màxim responsable acadèmic de la docència i la recerca i escollirà i nomenarà els seus col·laboradors -presidents de fundacions i degans de facultats- per elecció directa. Així doncs, càrrecs com el de degà, que fins ara s'escullen a través dels representants directes de la comunitat universitària -és a dir, la junta de facultat-, passaran a ser de nomenament directe per part del rector, que s'erigeix com una figura amb poder suprem. Segons l'informe del CRUE, el

debat sobre el càrrec de rector no se centra tant en el seu procés d'elecció, sinó en el fet de si aquest ha de ser un càrrec electe o ha de ser designat directament per una instància superior. En el cas català, la Declaració de Montanyà apunta que serà escollit directament pel president de la Generalitat. Així mateix, recomana que el rector -com a càrrec executiu- es

Es contempla un augment de la remuneració dels rectors als nivells homologables "des del punt de vista mercantil"

tigui format en el món de la comptabilitat, ja que la seva tasca no serà en forma de servei temporal a la comunitat universitària, sinó "una prestació de serveis principal, subjecta a criteris d'exigent diligència professional". Per tant, es contempla un augment de la seva remuneració als nivells homologables "des del punt de vista mercantil".

, així està el pati

DAVID DATZIRA

DAVID DATZIRA

ALBERT GARCIA

ALBERT GARCIA

A dalt a l'esquerra, aspecte de la cafeteria de la Facultat de Lletres de la UAB. A dalt a la dreta, imatge de la nova sala del bar de la Facultat de Lletres de la UAB. A baix a l'esquerra, una barrera restringeix l'accés a la biblioteca de la Facultat de Geografia i Història de la UB al Raval. A baix a la dreta, sala de la Facultat de Geografia i Història de la UB on hi havien els microones

CATALUNYA · LES BIBLIOTEQUES, LES AULES D'ESTUDI I ELS BARS PATEIXEN LA MANCA DE FINANÇAMENT DE LES UNIVERSITATS

La UB i la UAB tanquen i restringeixen espais que fins ara eren d'ús públic

Eduard Bagué i Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

La Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) i la Universitat de Barcelona (UB) han començat a impulsar mesures que redueixen o eliminen l'accés públic als espais universitaris. Aquestes mesures s'emmarquen en el context de manca de finançament que pateixen les universitats i l'actual situació de recessió econòmica, cosa que dona màxima amplada als rectors per impulsar plans de "racionalització i millora de la despesa" universitària. Els nous valors que guien la gestió universitària -eficàcia, eficiència i rellevància social- són els pilars d'unes mesures que comencen a aixecar ampelles entre les estudiants, que després de la rissaca de la lluita contra el procés de Bolonya, comencen a organitzar-se per donar una resposta davant aquestes retallades.

Prohibit el pas

Un guarda de seguretat i dues tanques automàtiques restringeixen l'accés a la biblioteca de la Facultat de Geografia i Història de la UB des del mes d'oc-

tubre passat. Des d'aleshores, per accedir-hi, cal apropar el carnet d'estudiant d'una universitat pública catalana o el carnet de la Biblioteca de Catalunya al sensor de la màquina que hi ha a l'entrada. D'aquesta manera, un espai que fins ara havia estat públic passa a ser un indret reservat a les

A la biblioteca de Geografia i Història de la UB no hi poden accedir les veïnes del Raval ni les menors ni les sense papers

universitàries i no hi podran accedir les veïnes del barri del Raval, ni les menors d'edat o les persones migrades sense papers. La UB ha justificat la mesura amb l'argument dels robatoris, però l'assemblea d'estudiants creu que "els universitaris també poden robar" i que aquesta situació "es pot resoldre d'altres maneres com, per

exemple, posant taquilles". Aquesta situació es dona en una universitat que afirma que "vol contribuir a l'extensió del nivell cultural universitari a tota la societat". Les estudiants es comencen a organitzar per no caure en la passivitat i es reuniran el dia 3 de març a les cinc de la tarda al porxo per preparar una resposta. La restricció d'accés a les biblioteques de la UB també s'ha fet efectiva a través dels horaris. Així, al Campus Diagonal, les biblioteques que abans romanien obertes tota la nit durant els períodes d'exàmens ara només ho fan fins a les dues de la matinada.

Repressió subtil

Altres mesures que s'estan duent a terme són el tancament d'espais d'ús quotidià de les estudiants i que serveixen com a lloc de trobada i de reunió. Al Campus Diagonal de la UB, una aula que el deganat havia cedit a les estudiants després d'anys de lluita per fer-hi una aula d'estudi es convertirà en capella. Amb el projecte d'unificació de les facultats d'empresariats i d'econòmiques, la capella -ubicada a la primera- es traslladarà a la segona. Així doncs, si el projecte tira enda-

vant, aquest espai aconseguit per les estudiants esdevindrà un lloc on diversos grups religiosos faran les seves misses i els seus actes. A la Facultat del Raval, la sala de *tuppers* ha

Als bars de Lletres i Ciències de la UAB s'han creat espais on només hi poden entrar els que paguen el menú

estat tancada. La sala, que es va concebre com un espai d'estudi, s'havia convertit en l'espai on dinava la gent que es porta el menjar de casa, ja que el grup *Universitas* -empresa subcontractada que gestiona el bar- es negava a permetre que les persones que no compressin un menú fessin ús de l'espai. Els motius que al·lega la universitat són de "seguretat i higiene", ja que una treballadora de la neteja va ser amenaçada amb un ganivet. Tanma-

teix, segons ha pogut saber aquest setmanari, la sala era víctima de la política de deixadesa del deganat i la situació ja havia estat denunciada per part d'alguns mitjans de comunicació. Així doncs, la problemàtica concreta de l'atac a la treballadora s'ha usat com a excusa per justificar el seu tancament definitiu. Ara, els microones se situen al mateix bar dels menús, tot i que els que mengen menú i els que mengen de *tupper* estan separats per uns bancs.

Segregació als bars

Aquest, però, no és l'únic exemple de segregació als bars universitaris. A la UAB, els bars de la Facultat de Lletres i de la Facultat de Ciències han destinat alguns dels seus espais per ubicar un restaurant i s'han creat espais dividits de la resta del bar per un vidre, on només hi pot accedir la gent que es pot permetre pagar tretze euros per un menú. A la resta del bar, el preu del menú volta els sis euros. Els restaurants, als quals són assídues les rectores, catedràtiques i estudiants de classe alta, compten amb servei de cambriers i amb taules amb estovalles de roba separades de la resta.

, així està el pati

VALÈNCIA · LLUITA

La tripulació en vaga del 'Mercedes del Mar' aconsegueix els seus objectius

Directa Menorca
menorca@setmanaridirecta.info

La tripulació del vaixell *Mercedes del Mar*, es declarà en vaga el 27 de juliol de 2009 i va decidir continuar fent vida al vaixell amarrat al port de València, on treballaven fins al moment. La protesta es va organitzar per respondre davant l'impagament dels salaris per part de l'empresa Iscomar. Després va venir una liquidació de l'empresa totalment irregular, ja que en lloc d'acomiar els treballadors va pressionar-los perquè marxessin voluntàriament. Nou de les 32 persones de la tripulació van ometre la proposta empresarial i van apostar pels seus drets continuant la vaga i reclamant els salaris impagats per Iscomar (DIRECTA 161). El 5 de febrer d'enguany, després de gairebé set mesos de lluita i resistència al vaixell, el *Mercedes del Mar* ha estat venut a una empresa armadora grega que probablement el farà navegar de nou en trajectes entre l'Estat italià i el grec. Per poder-lo vendre, prèviament, l'empresa Iscomar ha hagut de fer el dipòsit de la quantitat acordada als jutjats perquè s'aixequés l'embargament que permetés l'operació de venda i, al mateix temps, també ha dipositat l'import dels salaris que devia fins la data i la indemnització pactada. D'aquesta

Iscomar ha dipositat l'import dels salaris que devia fins la data i la indemnització pactada perquè vol vendre el vaixell

manera, els propis tripulants han decidit acabar una dura vaga, durant la qual l'empresa els ha negat en tot moment els subministraments imprescindibles per fer vida a bord -com l'aigua i el gasoil- i que han pogut mantenir gràcies a la solidaritat de moltes persones, amics i treballadors d'altres vaixells, que els han aportat queviures i altres productes.

Ara, la tripulació, a través d'una nota, agraeix a tothom el suport obtingut i la CGT, el sindicat que ha donat suport a la lluita, també ha emès un comunicat on felicita la victòria aconseguida en defensa dels drets dels treballadors, per la seva dignitat intacta i per la seva valentia.

El text de la tripulació del *Mercedes del Mar* acaba dient: "No es poden oblidar d'altres tripulacions amb les seves embarcacions que estan corrent una similar sort a d'altres ports, als quals desitjam una bona sortida, així com als centenars de treballadors de les diferents empreses Contenemar/Iscomar que tenen un futur incert".

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT · CONCENTRACIÓ A LA CIUTAT DE LA JUSTÍCIA PER DONAR SUPORT AL JOVE

Ordre de recerca i captura pel condemnat del 'cas kubotan'

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El jutjat penal 12 de Barcelona -en compliment de les seves funcions de jutjat d'executòries- ha emès una ordre de recerca i captura contra Alfonso H., el jove condemnat a tres anys de presó pel cas *kubotan*. La notícia arriba un mes després que la secció cinquena de l'Audiència Provincial de Barcelona -la mateixa que va ratificar la posada en llibertat de Fèlix Millet- confirmés la sentència del jutjat penal 5 segons la qual se'l considerava culpable d'un delicte de lesions i un altre d'atemptat a l'autoritat. La magistrada Maria Jesús Solana Talavera ni tan sols li ha donat l'opció de

La magistrada no ha contemplat l'opció de suspendre l'execució de la pena fins que s'hagi resolt la petició d'indult

presentar-se voluntàriament i, de moment, no ha contemplat la possibilitat de suspendre l'execució de la pena fins que s'hagi resolt la petició d'indult sol·licitada al govern. Tot i això, l'advocat d'Alfonso ja ha pre-

sentat un recurs davant la resolució de la jutgessa i, ara, es troba a l'espera del punt de vista de la fiscalia al voltant del cas. El 22 de febrer, l'endemà que es fes pública l'ordre de recerca i captura, ja es van produir les primeres manifestacions. Una gran pancarta amb la frase *Alfonso lliure* va aparèixer al pont que creua la plaça Cerdà de Barcelona. Poc després, més de 150 persones es van concentrar sorollosament als dos accessos principals de la Ciutat de la Justícia. Durant més d'una hora, van cridar lemes de suport al noi processat i de denúncia del sistema judicial. Una de les frases més corejades era prou eloqüent: "Els rics mai hi entren, els pobres mai en surten", en referència a les presons. Els fets pels quals han

processat Alfonso H. es remunten al 19 de maig de l'any 2007, quan una manifestació convocada per l'Assemblea d'Okupes de Barcelona va ser envoltada per agents antidisturbis dels Mossos d'Esquadra. Els policies van agredir desenes de manifestants repetidament amb kubotans -una arma il·legal segons el propi Departament d'Interior- i una d'aquestes persones, en defensa pròpia, va propinar un cop de puny a la cara d'un agent. El jutge que el va processar per aquests fets -tot i que l'acusat nega que fos l'autor del cop de puny- es va oposar en tot moment a investigar les agressions dels policies i l'ús del kubotan com a arma il·legal dins el cos dels Mossos d'Esquadra.

CATALUNYA · PARLEM AMB LES DUES ÚNIQUES PERSONES QUE ENCARA TREBALLEN A LA REVISTA 'CANVI SETZE'

"La vaga era l'única força que ens quedava perquè ja no podíem més"

Gemma Lleixà i Jordi Molina, les dues úniques treballadores que queden a la revista 'Canvi Setze', es van declarar en vaga indefinida, el 17 de febrer, davant l'amenaça de l'empresa Grupo EIG Comunicació -que forma part de Malvenex SL- d'acomiar-ne una d'elles. La capçalera ha passat de tenir set membres a la plantilla a tenir-ne només dues en pocs anys. Per primer cop, aquest mes la publicació no sortirà al carrer.

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

Quina és la situació actual? Gemma Lleixà: Fa dues setmanes, vam rebre una proposta de l'empresa. La proposta era que, com que el contracte d'en Jordi s'acabava i l'empresa no podia assumir un contracte indefinit, oferia contractar-lo a través d'una altra empresa per no haver-lo de fer indefinit i que treballéssim tots dos pel preu d'una sola persona, amb un retall d'uns 500 euros del meu sou i de més de 200 del d'ell. Tot i que ens deien que serien molt més flexibles amb la feina, nosaltres sabíem que seria el mateix volum de feina.

Va ser llavors quan vam dir que això no ho podíem acceptar i que aquesta proposta superava tots els límits. La seva resposta va ser prescindir del Jordi -ja que se li acabava el contracte i no li pensaven renovar- i, per tant, l'altra persona -que sóc jo- quedava com a indefinida, però tota sola per fer la revista. Això tampoc no ho podíem acceptar i va arribar un punt que ja no podíem fer res més. Llavors, ens vam assessorar i vam veure que, com a treballadors, el dret fonamental que teníem era el de

Taula de treball de la redacció de la publicació 'Canvi Setze'

fer vaga i que aquesta era l'única força que ens quedava per dir: "No podem més". Estàvem convençuts que no arribaríem a fer la vaga perquè pensàvem que ens presentarien una proposta alternativa, però no va ser

així. El 17 de febrer vam començar la vaga indefinida. El 19 de febrer vam rebre una trucada de l'empresa, que ens deia que, si no sortia la revista, hi hauria repercussions i que jo m'estava jugant el lloc de treball. Jo els

vaig dir que les mesures que havien de prendre eren plantejar-nos alguna alternativa a la nostra situació. Quines són les vostres demandes? Jordi Molina: El que tenim clar és que qualsevol canvi en les nostres condicions de treball ens afecta als dos per igual. Aquesta és la base de la qual partim. Nosaltres diem a l'empresa que, si realment vol tirar endavant la capçalera, ha de tenir clar que és innegociable fer una revista amb menys de dues persones. I aquestes persones han d'estar en unes condicions laborals no només dignes, sinó d'acord amb el que marca el conveni.

"La resposta de l'empresa va ser prescindir del Jordi i jo quedava tota sola per fer la revista"

El problema que m'he trobat és que, després d'acceptar tenir un contracte que no s'ajustava a la feina que feia durant dos anys, no m'han fet indefinit. Jo tinc un contracte de redactor en pràctiques que no reflexa el meu rol a l'empresa i l'únic motiu pel qual no ho havia denunciat era pel compromís que havien adquirit amb mi. Confiava en ells, per això hem cregut que la nostra postura havia de ser ferma i, abans de marxar sense que semblés que aquí no passa res, fer valdre els nostres drets: continuar els dos com a indefinits, que era el que ens havien promès. Amb la feina que he fet, el que em correspon com a treballador després de mig any és un contracte indefinit.

MIRALLS
Taula Rodona:
Ateneus Llibertaris
pàg. 4 i 5

BON VIURE
Finançament popular
de tu a tu
pàg. 7

Un nou Vietnam?

La conferència internacional sobre l'Afganistan celebrada recentment a Londres no ha aconseguit ocultar davant l'opinió pública mundial la profunda crisi que travessen tant la missió militar de l'OTAN al país asiàtic com la reconstrucció de les institucions i infraestructures del país. Vuit anys després de la campanya militar que va provocar la caiguda del règim dels talibans, les condicions de vida de la població afganesa cada cop són més precàries i la comunitat internacional concep l'ocupació de manera indefinida. El país que va ser el *Vietnam soviètic* amenaça de convertir-se en el nou Vietnam dels Estats Units.

Fabrizio Foschini
afons@setmanaridirecta.info

Els representants dels 60 països reunits a Londres a finals de gener –amb l'absència de l'Iran, que no hi va ser convocat a causa de la seva actitud negativa cap a la missió militar de l'OTAN a l'Afganistan– van cloure la reunió amb un anunci públic de decisions ja conegudes: bàsicament, l'enviament de 30.000 soldats nord-americans més, acompanyats d'una quantitat no precisada de personal civil, compensada per la fixació d'una data (juliol de 2011) per l'inici de la retirada de les tropes de l'Aliança Atlàntica i el traspass de competències a l'exèrcit afganès.

Malgrat aquesta declaració de cara a l'opinió pública nord-americana, la situació al país asiàtic és tan crítica que fins i tot s'ha posat sobre la taula –aquesta ha estat l'única novetat significativa de la conferència de Londres– un dels tabús més arrelats en el si de l'OTAN i de l'administració afganesa: la possibilitat d'obrir un diàleg amb els líders talibans per arribar a un cessament de la violència. Això passaria per entaular conversacions amb el líder dels estudiants alcorànics, el mul·là Omar (la captura o mort del qual constitueix, des de fa vuit anys, un dels objectius prioritaris de la guerra contra el terrorisme), i per considerar la possibilitat d'incloure el seu nom entre els beneficiaris d'una amnistia *ad hoc* que permetés aconseguir la reconciliació nacional.

Situació crítica

En efecte, la complicada situació militar podria induir els comandaments militars nord-americans a abandonar la seva intransigència. El 2009 ha estat l'any més cruent a l'Afganistan des de la caiguda del règim dels talibans i, per bé que la major part de les víctimes continuen essent persones civils afganeses, les tropes de la coalició sota comandament de l'OTAN també han patit un nombre de baixes extremament alt, més de 500 morts. Però, més que el creixent nombre de baixes pròpies, allò que més preocupa el Pentàgon és la manca de perspectives d'una victòria militar. Des de 2006, la insurgència armada s'ha reforçat progressivament i, en particular, al llarg de l'últim any, s'ha estès a àrees del país que fins ara eren considerades segures. Malgrat les operacions de noms altisonants efectuades per les tropes de la ISAF (la missió de l'OTAN a l'Afganistan), la iniciativa militar sembla haver passat a mans dels tali-

bans, que han portat l'activitat de la guerrilla al 80% del territori afganès gràcies –entre altres factors– a l'explotació a favor seu dels macroscòpics errors tàctics de les tropes estrangeres, com el bombardeig del mes de setembre passat a la província de Kunduz, que va deixar un saldo de desenes de víctimes.

Davant l'augment de l'eficiència de l'enemic, l'estratègia d'incrementar tropes –fortament vinculada a la voluntat del general Stanley McChrystal, que compta amb el suport de Barack Obama, que ha convertit la solució del conflicte a l'Afganistan en una de les prioritats de la seva política exterior– sembla que no serà decisiva. Tot i que alguns països s'han mostrat disposats a ampliar els seus contingents, altres contribuents de primer ordre en la missió de la ISAF han mostrat la seva intenció de retirar-se'n com abans millor, fruit de la pressió de l'opinió pública. És el cas d'Holanda, el contingent de la qual (format per més de 2.200 soldats) abandonarà l'Afganistan el proper mes d'agost, sense que cap altre país de l'OTAN s'hagi mostrat disposat a assumir el seu paper de lideratge a la inestable regió d'Uruzgan.

Només durant l'any 2009, hi ha hagut més de 2.400 víctimes mortals entre la població civil, més d'una quarta part causades directament per les tropes de l'OTAN, segons dades de l'ONU

L'opinió pública afganesa també es mostra cada vegada més hostil davant la presència de tropes estrangeres. Si bé els primers anys després de la caiguda del règim dels talibans l'acció militar de la missió ISAF era vista positivament per sectors amplis de la població, avui suscita ressentiment i protestes no només a les regions meridionals de majoria paixtu –fortalesa tradicional dels simpatitzants talibans–, sinó també a moltes altres àrees del país que recentment han estat colpejades per la intensificació dels combats. Només durant l'any 2009, hi ha hagut més de 2.400 víctimes mortals entre la població civil, més d'una quarta part causades directament per

les tropes de l'OTAN, segons dades de la missió de l'ONU per l'Afganistan (UNAMA).

Algunes pràctiques de les tropes nord-americanes causen una indignació especial. Per exemple, els arrestos i registres nocturns efectuat a cases privades, considerats particularment lesius per l'honor familiar. També generen gran rebuig les presons secretes gestionades per l'exèrcit dels EUA i la CIA a diversos llocs del món, com la denigrada presó de Bagram al mateix Afganistan, una autèntica Guantánamo local. Fins i tot les activitats de les agències d'ajuda internacional i de les ONG són criticades per ineficaces i irrespectuoses amb les prioritats de la població i la sobirania del país. A tot això, cal afegir-hi l'enorme descontrol existent sobre les ajudes econòmiques internacionals destinades al país. El mateix ministre de Finances afganès va reconèixer, durant la conferència de Londres, que el 80% dels fons pel desenvolupament destinats a l'Afganistan són gestionats sense cap mena de control per part del govern.

Un govern corrupte

La corrupció rampant en el si de l'administració afganesa tampoc no garanteix una utilització més bona d'aquests fons, dels quals només un percentatge mínim arriba a la població. Els actors polítics del país no han sabut construir un sistema institucional operatiu i transparent; han delegat missions militars i civils als *homes forts* de cada regió i han practicat formes extremes de clientelisme i nepotisme. L'exemple més

clamorós, segurament, és el del germà del president Karzai, Ahmed Wali Karzai, que ha esdevingut cap del Consell Provincial de Kandahar després d'anys d'intrigues i maniobres polítiques. Popularment conegut com l'*Al Capone de Kandahar* i segons van desvetllar les grans capçaleres de premsa—vinculat amb la CIA, el germà de Karzai no sols ha fet el possible per manipular els resultats electorals de la seva regió a favor del seu germà, sinó que, a més, és considerat com un dels narcotraficants més grans del país per diversos analistes.

En el terreny polític, tot el procés electoral de l'estiu passat s'ha revelat com una farsa. El president Karzai ha perdut credibilitat a causa de la seva renovada aliança amb alguns dels *senyors de la guerra* més *im-presentables* i dels fraus massius i les intimidacions organitzades pel seu entorn. La classe política afganesa creada durant els últims vuit anys la formen —tret d'algunes excepcions— grups de poder vinculats a interessos específics (locals o sectorials) i no és capaç d'estendre la seva representativitat al conjunt de la població de cap manera. Més que seguir una lògica tribal en sentit estricta, proliferen organitzacions clientelars amb un component ideològic molt feble i, en alguns casos, amb components de tipus mafiosos.

Support creixent als talibans

La desafecció de la població afganesa respecte als líders polítics fa que els talibans siguin cada vegada menys mal vistos i que la gent, per inèrcia o coerció, col·labori amb ells. Certament, l'apropament dels talibans

a les comunitats locals és intimidatori quan no gaudeixen d'un suport inicial. A moltes àrees de majoria paixtu, però, aquest aproximament és més amistós i, sovint, menys sectari que algunes pràctiques dels administradors governamentals, que s'apoderen de càrrecs a nivell provincial o de districte i no dubten a afavorir l'enriquiment i la promoció social dels seus partidaris. Així, els grups locals sovint recorren a l'aliança amb els talibans per contrarestar el suport estatal amb què compten els seus rivals.

Desenes de milers de joves sense cap perspectiva de futur s'estan enrolant a la guerrilla talibana, que els ofereix millors condicions i major retribució que l'exèrcit afganès

La pitjor situació econòmica del país també fa créixer els suports dels talibans. Hi ha desenes de milers de joves que no tenen cap perspectiva més enllà de l'èxode il·legal cap a Europa o Oceania. Una part significativa d'aquests joves ja s'ha enrolat —o està disposada a fer-ho—, ja sigui als talibans o a l'exèrcit afganès. En el primer cas, gaudeixen d'alguns avantatges: l'enrolament a la guerrilla dels estudiants alcorànics només els ocupa a temps parcial, el reclutament no obliga a deixar la zona d'origen —com sí que passa amb l'exèrcit afganès— i fins i tot està més ben retribuït.

Així doncs, els que anomenem *talibans* per comoditat són més aviat un agregat de grups diversos que van del nucli dur de combatents ideologitzats a les masses de joves desocupats, enrolats temporalment —per exemple, amb motiu d'un sabotatge nocturn o d'un llançament de coets a un comboi estranger— i, posteriorment, enviats de nou a casa fins que rebin una nova convocatòria.

De mica en mica, l'objectiu de la insurrecció dels talibans s'acosta a les aspiracions d'amplis sectors de la població. La meta actual de la retirada de les tropes estrangeres és molt més compartida i transversal que no pas el projecte de constitució d'un emirat islàmic. D'altra banda, malgrat que els talibans continuen essent un moviment predominantment paixtu, aquesta connotació està perdent pes gradualment a favor d'un sentiment nacionalista genèric, capaç d'involucrar altres grups ètnolingüístics del país. Insatisfets pel repartiment de poder a escala local, diversos grups d'ex-mujahidins —alguns dels quals havien combatut contra els talibans durant els anys 90— estan acceptant el rol d'auxiliars de la guerrilla talibana —que, d'aquesta manera, arriba a regions que altrament no abraçaria— i efectuen accions de guerrilla en nom seu.

Una guerra sense final

A hores d'ara, la voluntat de posar fi a la violència dels diversos països implicats en la guerra no és gens clara. Els Estats Units no tenen la pressa que volen fer veure per cloure el seu experiment d'una *Libertat du-*

IL·LUSTRACIÓ:
Pere Tubert Juhé

radora: la perpetuació de la guerra els permet mantenir una enorme força desplegada en una regió estratègica pel control d'Àsia, invertir continuament en el desenvolupament de noves tecnologies de contrainsurgència i extermini i, sobretot, experimentar aquestes tecnologies sobre el terreny en una situació bèl·lica real. També cal tenir en compte els interessos generats pels contractes amb empreses privades, que constitueixen un autèntic *lobby* interessat a mantenir els seus beneficis multimilionaris i, per tant, a allargar la guerra. I no convé oblidar, tampoc, l'ambigüitat del Pakistan, que continua donant suport als talibans que lluiten contra Karzai, que és proper al major enemic pakistanès: l'Índia.

Per últim, el sector econòmic més gran que es troba en joc, el tràfic d'opiacis, ha assolit la seva màxima prosperitat en l'actual context bèl·lic. Aquest negoci tan lucratiu finança faccions polítiques oposades i també màfies internacionals amb pes polític. És per això que, per alguna gent, l'Afganistan resulta molt més rendible com a *failed state*. Certament, els talibans es troben entre els principals beneficiaris del narcotràfic, però no pas més que altres grups, sovint controlats per funcionaris governamentals. De fet, els talibans són fins i tot menys dependents econòmicament dels ingressos del narcotràfic que aquests últims, ja que compten amb el suport financer de simpatitzants dels països àrabs i amb les ingents sumes de diners procedents d'agències humanitàries i d'empreses constructores a càrrec de projectes de desenvolupament, que els paguen per garantir la seva seguretat.

Les empreses amb contractes amb l'administració constitueixen un autèntic 'lobby' interessat a allargar la guerra

La reacció dels comandaments de l'OTAN a aquest cul-de-sac consisteix, únicament, en una sèrie d'imponents ofensives militars als baluards talibans –com la província de Helmand–, unes operacions que fins ara no han obtingut resultats duradors. Alhora, s'adverteixen els símptomes de possibles desplaçaments de tropes per concentrar-se en la defensa d'un *Afganistan útil*, integrat per les grans ciutats i els eixos de comunicacions, tal com ja van fer els soviètics a les acaballes de la seva intervenció militar al país.

Tot plegat apunta en una direcció totalment contrària al canvi de rumb proclamat ara fa un any pel comandant McChrystal, un gir que havia de consistir en la concentració de tots els esforços en la "defensa de la població i no en la mort de l'enemic". A més, mentre el país no disposi d'un govern mínimament eficient, democràtic i independent, és difícil que els talibans es prenguin seriosament la promesa de la futura retirada de les tropes internacionals. Ara per ara, l'objectiu de la supervivència d'un govern afganès sense el suport internacional –assenyalat com a prioritari per tots els actors polítics del país– es presenta del tot remot.

Tropes americanes d'ocupació fent maniobres pel desert al sud d'Afganistan

Arxiu

La participació espanyola costa un milió d'euros al dia

Pau Casanellas

Durant la seva visita als Estats Units a principis de febrer, el president espanyol Rodríguez Zapatero va aprofitar per proclamar públicament la "lleialtat i fermesa" espanyola en la lluita contra el "terrorisme internacional". Com a prova d'aquest compromís, Zapatero es va vanter que l'Estat espanyol ha estat el quart país que ha sofert més baixes a l'Afganistan (actualment ja en són 91). Però Zapatero encara feia curt: en termes relatius –posant en relació el nombre de víctimes mortals amb el nombre de soldats desplegats–, la participació espanyola a la missió de la ISAF ha estat la que ha patit més baixes. Es dona la

La percepció que la presència internacional a l'Afganistan no és una 'missió de pau' sinó una guerra cada cop està més estesa

circumstància, però, que la major part d'aquests soldats (una vuitantena) han mort a causa d'accidents i no durant accions de guerra. A més, un d'aquests accidents (el d'un avió Yak-42 a Turquia, el 26 de maig de 2003, en què van morir 62 soldats) va posar al descobert el pervers sistema de subcontractes múltiples utilitzat en aquests casos.

Més enllà d'això, però, quines són les implicacions de la presència espanyola a l'Afganistan? Tal com ens recorda Alejandro Pozo, del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs, quan l'any 2004

Zapatero va retirar les tropes espanyoles de l'Iraq, aquesta mesura va anar acompanyada de la sortida de l'Estat espanyol de l'operació *Llibertat duradora*, però no pas de la ISAF, la missió de l'OTAN a l'Afganistan. Es tractava d'un joc d'artificis per evitar que la presència espanyola al país asiàtic pogués ser considerada il·legal: *Llibertat duradora* (abans *Justícia infinita*) és el nom que van donar els EUA a l'operació militar que va posar fi al règim dels talibans, una actuació que no ha tingut mai el vistiplau de les Nacions Unides. En canvi, la ISAF sí que va obtenir la cobertura de l'ONU, tot i ser una missió estrictament de l'OTAN. Tanmateix, ambdues operacions estan sota el comandament dels EUA, que no fan cap distinció entre elles. Resulta prou significatiu que el màxim responsable de totes dues sigui la mateixa persona, el general McChrystal.

Pozo afegeix que, malgrat la seva participació a la guerra, l'Estat espanyol ha rebut fortes crítiques per part dels altres països implicats per les restriccions autoimposades a les seves tropes (que no més poden utilitzar la força en defensa pròpia i actuar dins la zona que tenen assignada) i pel nombre limitat de soldats desplegats. I això explica que el govern de Zapatero hagi compromès –amb l'aprovació del Congrés dels Diputats, tret d'ERC i ICV-IU, que s'hi van oposar– l'enviament de 511 soldats més a l'Afganistan, cosa que situarà el contingent espanyol per sobre dels 1.500 efectius.

Per bona part de l'opinió pública resulta evident que aquests soldats no es troben a l'Afganistan en *missió de pau* ni per combatre el *terrorisme internacional*. Així ho reflecteixen, almenys, les enquestes

d'opinió, segons les quals la major part de la ciutadania espanyola rebutja l'increment de tropes. Per què, doncs, no hi ha una major contestació social? Segons David Karvala, de la Plataforma Aturem la Guerra, cal tenir en compte que la gran mobilització contra la guerra que es va viure el 2003 va ser fruit d'un "moment específic" d'auge dels moviments socials. D'altra banda, Karvala també recorda que, en un cert sentit, el moviment contra la guerra va obtenir una "victòria" amb la derrota del PP a les urnes i la retirada de les tropes espanyoles de l'Iraq, tot i que això no impliqués ni la fi de la guerra en aquest país ni la retirada espanyola de l'Afganistan. Per últim, en l'actual context de dificultats econòmiques, l'atenció dels moviments socials s'ha centrat en les respostes davant la crisi, circumstància que no ha de fer oblidar –ens diu Karvala– que l'enorme cost de la missió espanyola a l'Afganistan –al voltant d'un milió d'euros al dia– i el de la despesa militar en general van en detriment de la despesa social.

Malgrat tot, hi ha hagut alguns avenços. David Karvala considera que la percepció que "la presència internacional a l'Afganistan no és una *missió de pau* sinó una guerra cada cop està més estesa, tot i que és un argument invisible als grans mitjans de comunicació". Per altra banda, darrerament, sembla que les mobilitzacions per la pau cobren un nou impuls. Així ho indica la constitució d'una coordinadora estatal per demanar la retirada de les tropes espanyoles i la preparació de noves mobilitzacions: la cita principal serà el proper 20 de març, coincidint amb el setè aniversari del començament de la guerra a l'Iraq.

MÉS INFORMACIÓ

www.aturemlaguerra.org
tropasfueraafganistan.blogspot.com

Ateneus Llibertaris: la història continua

Pancarta dels ateneus llibertaris a la manifestació contra la llei antiterrorista del 1979

Arxiu Ateneu Llibertari del Poble Sec

Des de la mort de Franco fins a mitjans dels anys 80, es van obrir una trentena d'ateneus llibertaris a l'àrea metropolitana de Barcelona. Si hi afegim l'existència d'una quinzena de col·lectius llibertaris de barri sense espai propi, a més d'altres grups similars que actuaven dins les associacions veïnals, comprendrem la importància del fenomen llibertari durant aquells anys. En el marc de les divuitenes Festes Alternatives de Sant Andreu de Palomar, va tenir lloc una taula rodona sobre els ateneus llibertaris organitzada, precisament, per un grup d'andreuenques que volen crear-ne un. L'objectiu era conèixer, des de la vivència, el que van representar aquells col·lectius i aprendre'n. Tot seguit, reproduïm algunes de les coses que s'hi van dir.

Jordi Garcia i Manuel Torres
entrevista@setmanaridirecta.info

Manel Aisa: Era l'any 1975 i, al Grup de Cultura de l'Associació de Veïns del Raval, ens tenien marginats; de manera que vam contactar amb gent afí del barri veí –Sant Antoni– i vam muntar l'Ateneu Sant Antoni Xino. Fèiem pintades i, amb la transició, molts ens vam ficar a la CNT. Dins del grup, hi havia gent que treballava al metall, altres a la construcció; cadascú estava en un sindicat i això provocava que s'introduïssin les consignes de cadascú als debats de l'Ateneu. Tot i que hi havia una gran il·lusió i molta generositat, ens vam embarcar en una pila de lluites internes que van acabar malament. Crec que, avui dia, es pot ser molt més autònom respecte al sindicat que llavors.

Paco: Vam començar als anys 80 al barri de Guinardó fent un cartell mural amb notícies, que col·locàvem als carrers molt transitats. Ens dèiem Ateneu Llibertari del Guinardó, tot i que no teníem local i havíem de trobar-nos en alguna associació. Col·laborant amb ateneus d'altres barris en la lluita contra la central nuclear d'Ascó, vam començar a dispersar-nos: alguns van marxar a l'Ateneu La Farigola de la Sagrada Família; altres –juntament amb l'Ateneu de Gràcia– vam crear-ne un altre al barri xino, inaugurat el 1994 i que va durar fins l'any 2006, en què l'Ajuntament el va precintar. Ara mateix, tenim tres recursos al Tribunal dels Drets Humans que denuncien la vulneració del dret d'associació i d'altres drets lesionats pel tancament. En aquests moments, estem actuant a l'Ateneu del Casc Antic per intentar que sigui un referent al centre de Barcelona.

José Gil: Sóc del Besòs i el nostre ateneu només té nou anys, encara que els qui el vam formar provenim de molts anys de lluita autònoma en el moviment obrer. Ja als 60, vam crear un centre social al Besòs, al voltant del qual vam aglutinar molts veïns per demanar escoles i serveis en un barri d'immigrants. Ens vam ficar dins d'una escola que va ser pionera, l'escola Gregal, i a partir d'aquí vam muntar la cooperativa amb el mateix nom, on vam estar vint anys fins que vam començar a reivindicar amb d'altres centres com la Pegasso, la Magòria, l'IES de la Vall d'Hebron Patronat Ribas... la creació d'una xarxa d'escoles públiques. De tot això, en vam treure una gran experiència. Quan l'escola va tancar (la cooperativa no), ens vam traslladar a un local que, després, vam cedir perquè hi fessin un ambulatori a canvi que ens en donessin un altre, que és l'actual Ateneu Llibertari del Besòs, obert l'any 2000. El nostre ateneu té una biblioteca, una distribuïdora, dues sales d'assaig musical, un petit teatre, una cuina i un taller de fusteria. També hi funciona un comitè pels presos i editem una revista.

Iñaki Rivera: Vaig estar a l'Ateneu Llibertari de Sants, també al del Poble Sec (actual Espai Obert) i després, amb més gent, vam muntar El Lokal, que aguanta fins avui dia. Per muntar l'Ateneu de Sants, ens vam ajuntar persones molt diferents: hi van entrar tant iaies de la CNT del barri com gent molt jove i de mitjana edat. Teníem clara la identitat de barri (Sants) on vivíem, treballàvem i estudiàvem i això ens va definir. En canvi, sobre l'estructura de l'Ateneu, no teníem ni idea de com havia de ser. Això sí, disposàvem de la referència dels històrics, perquè a Sants

n'hi havia hagut un... En tot cas, el model ens agradava perquè no era tancat; de fet, era tan obert que ho discutíem tot.

La influència de la CNT era evident; ens condicionava i, al mateix temps, ens donava possibilitats. Per exemple, vam poder participar en la lluita de Roca, la lluita dels presos de la COPEL, per la llibertat d'expressió, etc.

Però la primera activitat de l'Ateneu van ser les festes populars, que encara es mantenen. A més, ens vam involucrar en les lluites del barri, sempre intentant anar més enllà. Un exemple va ser l'ocupació de les Cotxeres de Sants, que vam autogestionar des de l'Ateneu i vam obrir a tot Barcelona. Després, les Cotxeres van acabar com un centre cívic, com sabeu; però, quan eren autogestionades, van facilitar fer un munt d'activitats.

De fet, l'Ateneu de Sants era un actor més al barri, agrada o no. Se'l considerava perquè no donava lliçons a ningú, sinó que aportava sense imposar. Això el va legitimar molt.

Manel Aisa: "Tot i que hi havia una gran il·lusió i molta generositat, ens vam embarcar en una pila de lluites internes que van acabar malament"

Paco: "L'Ateneu del Xino va durar fins el 2006, en què l'Ajuntament el va precintar; ara mateix tenim tres recursos al Tribunal dels Drets Humans per denunciar la vulneració del dret d'associació i d'altres drets lesionats pel tancament"

Curiosament, es donaven debats que encara avui són ben vius i això vol dir que ningú no tenia ni té la fórmula. L'única cosa que et quedava era discutir-ho i provar-ho. Si funcionava, bé i, si no, també. Tot anava a una velocitat impressionant; per dir-ho d'alguna manera, estàvem en assemblea permanent. El dia que no hi havia una acció, hi havia una mani o una festa. Amb l'Ateneu, podíem defensar-nos, resistir, experimentar... No és casualitat que molta gent que en va formar part avui dia estigui fent coses en altres espais.

L'Ateneu de Sants es va acabar perquè es va trencar la identitat de grup i de barri –molts vam anar a viure a altres llocs i ens vam centrar en altres lluites...– i també perquè es va esgotar el

Parade
l'Ateneu
Llibertari
Sant An
a les
Jornad
Llibertari
del Par
Güell, 1
1977
-
Arxiu A
Enciclop
Popula

Interior de l'Ateneu Llibertari del Poble Sec l'any 1982

-
Arxiu Ateneu Llibertari del Poble Sec

ta de model de l'ateneu al barri. Però va deixar pòsit: les primeres okupacions a Barcelona van ser a Sants, per exemple, la del carrer Cros. Per mi, la idea d'ateneu és la menys cremada del moviment llibertari, la que més ha quedat. Cada ateneu era molt diferent dels altres, però alhora teníem coses en comú com el suport mutu, que es va manifestar sempre de forma clara, tot i les diferències entre els ateneus.

Ramon Martínez: Vaig participar en la gestió de l'Associació de Veïns, concretament a la Vocalia d'Educació, fins que la dinàmica de treball ens va fer xocar amb la gent que depenia de partits polítics (PSUC, etc.), que anteposava les consignes que venien dictades per la Federació d'Associacions de Veïns al protagonisme dels veïns. Llavors, nosaltres vam presentar una alternativa d'inspiració llibertària a l'associació de veïns i la van rebutjar. Això ens va portar a buscar un local per crear un ateneu llibertari, el de l'Harmonia, on vam organitzar tallers i classes (joieria, esperanto, català, anglès...). També hi havia un col·lectiu de sanitat, un altre de cinema... Muntàvem exposicions de pintura...

No teníem cap experiència immediata, sinó que havíem de remuntar-nos a les experiències que hi havia hagut durant la República. Això potser va ser una sort perquè ens va forçar a trobar les nostres pròpies solucions. A l'Ateneu, no hi havia una exigència ideològica i per això es va enfonsar.

Joana Oliva Oliva: A banda de ser de l'ateneu de Sant Andreu i de la llibreria, vaig formar part de Dones Lliures. Recordo en especial la vaga de Roca, que em va obrir els ulls. Des de l'Ateneu, també vam editar una revista amb el col·lectiu de dones.

José Gil: Sóc de la segona generació de l'Ateneu de Sant Andreu i penso que el que va fallar va ser que hi havia massa personalismes, però es van fer moltes coses i molt ben fetes.

Xavi Palos: L'Ateneu de Sant Andreu aportava un equilibri entre la reivindicació política i la vivència personal, a més de l'arrelament al territori. Dels 80 als 90 no hi va haver confrontació, sinó més aviat bon rotllo. Practicàvem la cultura del consens fins a l'extenuació. Crec que, en deu anys, no vam votar mai; en cap moment hi va haver perdedors ni guanyadors. Si l'Ateneu va morir, va ser perquè ens van apujar molt el lloguer i, d'altra banda, les activitats que hi fèiem ja s'ofereien gratis a d'altres llocs.

Una altra cosa que ens va caracteritzar va ser l'absència de conflictes pel tema sindical. Nosaltres vam formar un sindicat de barri, la SOASA (Sindicat Obrer Anarcosindicalista de Sant Andreu), que estava agermanat (no era *de*) amb la CNT i després amb la CGT.

Xavier Oller: Nosaltres no fèiem vida política; qui s'apuntava a l'ateneu no era per fer carrera política. A l'Ateneu, ens for-

màvem. Ho recordo com un món de relacions, d'experiències, de recomanar-te llibres i revistes, de comentar-nos pel·lícules, de sortir a sopar i a la muntanya, de qüestionar-nos el nostre rol com a homes i com a dones. Encara que allò que anomenem moviment llibertari va desaparèixer, crec que encara té sentit.

-
Iñaki Rivera: *“Tot anava a una velocitat impressionant; per dir-ho d'alguna manera, estàvem en assemblea permanent; el dia que no hi havia una acció, hi havia un una ‘mani’ o una festa. Amb l'Ateneu, podíem defensar-nos, resistir, experimentar...”*

-
Glòria Escudero: *“A l'Ateneu de Gràcia, hi havia una dinàmica molt lúdica. Combinàvem la lluita social amb el creixement personal. Vam crear vincles que van durar molt de temps”*

-
A l'ateneu de Gràcia, l'any 1978, hi havia 100 socis i escaig i va durar fins el 2002. Durant tots aquests anys, es va treballar molt la idea de Gràcia com a municipi lliure. De l'Ateneu, també en va néixer la Taula Antinuclear i Ecologista –que va tenir una repercussió molt gran a comarques com el Baix Ebre i sindicats com la Unió de Pagesos– i que va representar un marc de

lluita unitària entre gent llibertària, independentista, ecologista, pagesa... L'Ateneu també va ser embrió del moviment okupa, que va néixer el 1985 amb una ocupació al carrer Torrent de l'Olla. També van sorgir una sèrie de poetes com ara Enric Cassasas, Jesús Lizano, David Castillo, el *Pope*...

Àngels Valero: Jo formava part de l'Ateneu de Gràcia i volia parlar-vos del grup de dones que hi vam muntar l'any 85. Aquest mateix any, es feia una exposició sobre la tortura a Barcelona, on vam crear l'aparat sobre tortura i dones. A partir d'això, vam iniciar un treball intern de reflexió sobre els problemes de les dones –que sempre es deixaven de banda– i vam reflexionar sobre el fet que a les assemblees només parlessin dues o tres persones, que normalment eren nois. També vam reflexionar i fer moltes accions de carrer contra les violacions i les agressions.

Glòria Escudero: De fet, vam arribar a l'Ateneu de Gràcia per aquestes activitats de denúncia. Però, a més, hi havia una dinàmica molt lúdica. Combinàvem la lluita social amb el creixement personal. Vam fer tallers de creixement personal i eròtic. Vam crear vincles que van durar molt de temps.

Iñaki Rivera: A l'Ateneu de Sants no ens marcàvem uns objectius sinó que, primer de tot, ens plantejàvem resistir, satisfer les necessitats immediates i experimentar una forma diferent d'organitzar-nos. Teníem clara la importància de provar. No hi havia recepta, sinó que l'havies de crear. Ens plantejàvem fer una revolució, encara que no sabíem exactament com. Cap de nosaltres no pensava que la implantació d'un règim democràtic solucionaria les coses; només confiàvem en l'autoorganització de la gent. Érem molt autònoms, però tampoc presentàvem els ateneus com un model, sinó com una eina que servia per assolir això. També combatíem els models d'organització més clàssics: les associacions veïnals, els partits polítics i fins i tot els sindicats normalitzats.

Festa de carrer organitzada per l'Ateneu Llibertari del Poble Sec dins de les festes del barri

-
Arxiu Ateneu Llibertari del Poble Sec

Cooperatives agroecològiques: consum crític a la gran metròpoli

La consciència sobre les pautes de consum va arrelant entre la població catalana. En tan sols deu anys, les iniciatives agroecològiques han passat de ser testimonials a superar la trentena a la ciutat de Barcelona, on cada dia més persones exigeixen productes nutritius i de qualitat adquirits en condicions justes.

Interior de la cooperativa de consum Germinal, al barri de Sants de Barcelona

FOTOGRAFIA: ARXIU Albert Garcia

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

Cada setmana, la Cydonia distribueix prop de 50 cistelles de productes frescos entre els seus associats i associades. Gràcies als torns que organitzen periòdicament, aquesta cooperativa apareguda als barris del Clot i del Poblenou abasteix les famílies de fruites, verdures, cereals, pastes i altres aliments elaborats per petits agricultors del Maresme, Lleida, la Garrotxa, el Pallars Jussà o el Montsià.

A banda d'això, la Cydonia també facilita cosmètics i material de primera necessitat que les membres poden sol·licitar en tot moment, la qual cosa ha permès ampliar l'estoc de l'entitat amb productes no estrictament alimentaris. Sorgit el 1996 a l'entorn de la cooperativa Germinal, aquest col·lectiu assembleari garanteix un circuit de productes naturals a persones que han pres consciència del valor nutritiu i sostenible de la producció agrària ecològica. Un objectiu que Cydonia ha fet possible en àrees de treball voluntari, entre les quals trobem la neteja del local, la preparació de comandes o la coordinació amb la resta de grups que integren la Coordinadora de Cooperatives de Consum Res-

ponsable de Productes Ecobiològics-Ecoconsum.

Cydonia és una de les trenta entitats agroecològiques que cada dia escurcen la distància entre les productores camperoles i les consumidores de Barcelona. Uns espais que comencen a proliferar a l'àrea metropolitana arran de la penetració de l'economia solidària i de la necessitat de trobar alternatives davant la crisi que, entre d'altres, afecta les productores agràries de les comarques centrals.

Germinant en xarxa

D'aquestes iniciatives, també destaca la cooperativa Germinal, sorgida el 1993 per abastir de productes desenes de famílies de Sants i que, avui, després de molt esforç, també distribueix als barris de Gràcia, Sarrrià i el Poble Sec.

Des d'aquests punts, Germinal facilita un catàleg de productes on predomina la fruita, la verdura, la rebosteria, els cereals, els llegums, a més de productes làctics (llet, formatge, iogurts) i d'envasats de tota mena. Part d'aquest assortit –que també inclou cafè, cacau, cosmètica, material de neteja i papereria– serveix a la cooperativa per amenitzar les xerrades que organitza periòdicament amb la finalitat de difondre el consum responsable.

En el cas de Gràcia, per exemple, Germinal subministra aliments en coordinació amb la resta de grups que s'apleguen en la plataforma Cooperatives amb Gràcia, un paraigües de les entitats que adquireixen cistelles tancades de fruita i de verdura a diverses explotacions pageses.

La majoria d'experiències aparegudes durant els darrers anys han nascut com a alternatives a la crisi

A Cooperatives amb Gràcia també trobem La Tòfona, Les Verdurettes de Gràcia i Ca La Torna-El Pinyol Vermell, una jove xarxa constituïda el 2008 per socis i sòcies de l'Ateneu Independentista i Popular La Torna per promoure horts comunitaris i altres projectes capaços d'aplicar-se de forma ecològica i sostenible.

Unitats solidàries

A banda de Cydonia, Germinal i les cooperatives de Gràcia, Barcelona compta amb altres experiències tant o més interessants. És el cas del Cooxino del Raval, Ecorocaguinarda del Guinardó, El Borró

de Sant Andreu, El Guaret de la Sagrada Família, El Rec de Sant Andreu, Les Tremetinaires de Vallcarca, Mespilus del Poblenou, Panxacontents de Sants, Tota Cuca Viu de La Ribera o Userda de Nou Barris. Sense oblidar les xarxes de Consum Solidari presents a Ciutat Vella, l'esquerra de l'Eixample, Gràcia, Sant Antoni, Sants i Hostafrancs, o l'Associació de Consum Ecològic Pirineu, una cooperativa que adquireix productes del camp per distribuir-los entre els seus associats i associades amb certa regularitat.

La majoria d'aquestes experiències no sobrepassen les 50 unitats de consum i, en línies generals, funcionen en comissions i torns rotatoris de treball que es planifiquen en una assemblea convocada en funció de les necessitats de les seves membres.

Igualment, solen combinar la distribució d'aliments amb activitats de sensibilització que tenen lloc durant els mercats d'intercanvi organitzats per les respectives associacions veïnals o per les plataformes d'economia solidària. Per tot plegat, es tracta d'un coixí social amb el qual les cooperatives agroecològiques fan entrar els seus productes a les llars i canvien les pautes de consum dels barcelonins i les barcelonines.

Préstecs de tu a tu

Reunió d'Honducat
-
FOTOGRAFIA: ARXIU

Durant els darrers anys, ha emergit una nova modalitat de finançament popular a Catalunya. S'anomena CAF (Comunitats d'Autogestió Financera) i permet fer front a necessitats econòmiques petites, però imprescindibles. Perquè el sistema funcioni, és vital confiar en els altres.

Víctor González
bonviure@setmanaridirecta.info

Sovint, les entitats financeres exigeixen condicions de préstec, com la presentació de determinada documentació, garanties i avals, que els sectors menys acabalats de la població no poden com-

Les CAF són grups d'entre 10 i 30 persones que creen un fons comú per cobrir imprevistos econòmics

plir. Aquest fet els dificulta l'accés al crèdit i els situa en risc d'exclusió social. Per ajudar a pal·liar aquesta situació, l'any 2004, Jean-Claude Rodríguez-Ferrera –professor d'Economia de la Universitat Ramon Llull (URL) de Barce-

lona i la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC)– va crear l'Associació Comunitats Autofinançades (ACAF), una organització sense ànim de lucre especialitzada en el desenvolupament de CAF, grups d'entre 10 i 30 persones que, mitjançant l'aportació monetària de cada membre, creen un fons comú que els permet cobrir imprevistos econòmics.

L'activitat d'una CAF s'inicia quan tots els socis ingressen conjuntament una quantitat fixada de diners per constituir el fons comú. Amb aquests diners, els socis s'atorguen crèdits entre ells de fins a quatre vegades els diners invertits. Durant els primers mesos, l'ACAF dona suport tècnic al grup fins que aquest esdevé independent.

Tot i que aquesta idea pugui evocar el Grameen Bank de Bangla Desh –el projecte de microcrèdits pel qual l'economista Muhammad Yunus va rebre el Pre-

mi Nobel de la Pau l'any 2006–, hi ha un element fonamental que diferencia una comunitat CAF d'altres iniciatives solidàries: el capital invertit no prové d'una institució externa, sinó de les mateixes membres de la comunitat.

Invertir en valors

Les CAF són molt més que una eina per afrontar problemes econòmics. En la mesura que les integrants de la comunitat són alhora prestadores i prestatàries, augmenta la responsabilitat de cada una de les persones que en formen part i s'estableixen lligams de confiança recíproca entre les seves membres. Segons Rodríguez-Ferrera, el 60% de les persones que formen part d'un grup afirmen que la CAF és la seva única xarxa social. Aquest fet és rellevant si es té en compte que la majoria de les integrants d'una CAF són persones immigrades, un col·lectiu que, en general, té pocs recursos monetaris i que sovint pateix la marginació social i la desídia administrativa.

Mhamed Abdelouahed Allaoui, de la CAF Amazon de Cornellà, opina que "aquesta idea innovadora de les comunitats autofinançades s'emmarca dins d'un dels eixos bàsics d'intervenció de la nostra entitat: reforçar el valor de suport mutu i solidaritat". Si bé aquest és un dels principals avantatges de les CAF, altres

membres valoren especialment la possibilitat d'accedir de manera ràpida i fàcil a petits crèdits. "És una forma d'ajuda mútua. Millora la nostra convivència i soluciona necessitats petites, però necessàries", afirma Mario, de la CAF Amigos del Mundo de Bellvitge. D'altra banda, Dienaba, de la CAF gironina El intento, considera que el més positiu de formar part d'una comunitat és que estimula l'estalvi, genera devolucions que es reparteixen entre els socis i sòcies i promou l'educació financera.

L'ACAF ofereix diversos serveis financers a les CAF, com ara una auditoria semestral, la possibilitat de subscriure assegurances a baix cost i la creació de fons d'emergència i d'inversió social. A més, manté un conveni amb la fundació Un Sol Món per concedir microcrèdits a les persones emprenedores que necessiten un préstec més gran que el que pot donar una CAF. Altres serveis que proporciona l'ACAF són assessorament legal, mediació per solucionar problemes i teràpia psicològica. I una darrera dada: per consolidar la plena integració social dels membres d'una comunitat, l'ACAF ha signat acords amb empreses perquè contractin treballadors que formin part d'una CAF.

Hi ha un element fonamental que diferencia una comunitat CAF d'altres iniciatives solidàries: el capital invertit no prové d'una institució externa, sinó de les mateixes membres de la comunitat.

Les comunitats CAF són una realitat en contínua evolució. Van començar a implantar-se al nostre país l'any 2004 i, actualment, a tot Catalunya, ja n'hi ha divuit en funcionament, que agrupen un total de 440 persones. Segons dades de finals de 2009, cada CAF té un fons aproximat de 2.000 euros, concedeix préstecs per un import de 370 euros de mitjana i el nivell de morositat és baixíssim. A banda de Catalunya, a Madrid hi ha tres CAF –promogudes per la cooperativa d'iniciativa social Transformando– i a Santander una altra. Les previsions són que el model s'estengui també al País Basc i el País Valencià i que, a Catalunya, se'n creïn prop de deu més cada any. A la resta del món, les CAF s'han desenvolupat amb força a l'Àfrica i l'Amèrica Central.

Tal com heu vingut

FOTOGRAFIA: Gianluca Battista

Ningú no en té ni la més petita idea. Ni ell, naturalment, que us dóna l'esquena i no us mira, que no us mira ara ni us mirava abans, quan us ha clavats les botes a les costelles, ni us mirarà després, quan us tanqui en un cotxe i desaparegueu tal com heu vingut, sense res, sense ser. No en té ni idea ningú, ni ell ni la dona que s'ha quedat blanca a uns metres de distància i té la boca oberta i no pot cridar. Ni tan sols la noia que insulta en veu baixa el de les botes i empresona la ràbia a les mandíbules, és rebel però té seny i sap que aquí tindrà sempre les de perdre. No en tenen ni idea ni elles ni ningú, i molt menys la gent que fins fa uns minuts passejava la seva cansada habitud per la Rambla, amorosida avui potser pel bon temps, l'estiu és a prop i n'hi ha que somien el mateix mar que a vosaltres us omple els malsons; no en tenen ni idea aquests tampoc, els que ara s'esquitllen tan de pressa com poden i aparten la vista, amb vosaltres no fan com amb els accidents de trànsit, que s'embadoquen i fan veure que no però el que volen és mirar i quedar-s'hi clavats com qui

-
*No en tenen ni idea
tampoc les veus que
per unes hores us
convertiran en algú
a la palestra
mediàtica*
-

s'hipnotitza amb el foc; amb vosaltres no, amb vosaltres, que sou i sereu sempre els altres, fugen apartant els ulls, s'emporten la vergonya o el disgust encaixonats en les passes ràpides, en el gest contrariat, per què veniu ara a sotragar consciències, no puc canviar el món, jo, ara. I no els sotragueu res, ves ara de què es queixen, si no en tenen ni la més petita idea, tampoc ells, del que sou (de qui sou). Tal vegada no ho sabrien ni que us miressin, ni que tinguessin la bona voluntat d'intentar comprendre aquest dolor amb què us voldrien redimir de vés a saber quins pecats (o no us consideren, en el fons, pirates, intrusos, il-legals, pàries?). No en tenen ni idea tampoc les veus que per unes hores us convertiran en algú a la palestra mediàtica quan tentinegi un altre cop el tema del dia, la SGAE i els drets d'autor i la pirateria infame. I no en té ni idea qui escriu aquestes ratlles mentre renuncia a comprendre i intenta només desdibuixar els contorns que la separen del buit ple de vertigen dels vostres ulls.

Sònia Moll Gamboa

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

El parlament espanyol debat la nova llei de l'audiovisual

Laura Bergés Saura

S'està a punt d'aprovar una llei de l'audiovisual que unifica una regulació fins ara dispersa i que incorpora les darreres directives comunitàries a la normativa estatal. El debat de la llei audiovisual es va iniciar durant la primera legislatura del partit socialista, amb un primer projecte de llei presentat el 2006, que ara ha estat substituït per una nova versió que suposa tota una contrareforma liberalitzadora respecte a les primeres mesures del govern Zapatero.

El dret de difondre les opinions i informacions a través de mitjans audiovisuals gairebé ni s'esmenta

Amb el retard acumulat, la llei arriba quan ja s'han aprovat una sèrie de lleis i decrets parcials que han anat remodelant l'espai audiovisual de l'Estat espanyol. Així, mentre el 2005 el govern socialista va aprovar unes mesures urgents de foment del pluralisme que justificaven la concessió de dues noves llicències a Cuatro i La Sexta, el 2009, el mateix govern va adoptar unes noves mesures urgents, però aquest cop per permetre la concentració i possibilitar la compra de Cuatro per part de Telecinco (Berlusconi) i de La Sexta per part d'Antena 3 TV (Planeta DeAgostini). Si el 2006 el govern va aprovar una llei per RTVE amb un model mixt de finançament per la televisió pública, el 2009, va rectificar a través

d'una nova llei que eliminava la publicitat de la corporació. Ara, la llei general de l'audiovisual reforma aquest gir liberalitzador en la política audiovisual del PSOE.

Aquest viratge i un cert intrusisme en les competències que corresponen a les comunitats autònomes són alguns dels aspectes més criticats de la nova llei. També ha generat controvèrsia la definició del Consell Estatal de Mitjans Audiovisuals, l'equivalent espanyol del CAC, que finalment veurà la llum però només tindrà funcions informatives, consultives i de control i no la capacitat d'atorgar llicències, tot i que haurà de participar en els procediments. Els sindicats, ER, IU, ICV i el Grup Mixt reclamen introduir obligacions o incentius per l'establiment d'estatuts i comitès de redacció i per la negociació de convenis col·lectius.

La comercialització de la TV avança
La llei estableix un repartiment de l'espectre radioelèctric que limita l'espai pel sector públic al 35% i deixa el 65% restant, bàsicament, en mans privades. Una part d'aquest espectre, sense especificar, s'haurà de reservar per les ràdios i televisions sense afany de lucre, en els diferents

àmbits de cobertura. En tot cas, aquest és el primer cop que la legislació espanyola reconeix els mitjans sense afany de lucre o tercer sector audiovisual.

Però la preponderància que es dona a la televisió comercial queda reflectida en un redactat que dedica sis articles al dret de les empreses televisives i radiofòniques a la comunicació comercial i tres articles al dret que tenen d'emetre continguts codificats de pagament. Mentrestant, el dret constitucional de qualsevol ciutadana de difondre les seves opinions i informacions a través de mitjans audiovisuals, és a dir, el dret de la ciutadania d'emetre, gairebé ni s'esmenta i només es contemplen els seus drets en tant que públic o audiència.

L'extensió de les concessions, de deu a quinze anys, amb un procediment de renovació gairebé automàtica, també respon a les demandes de les televisions privades. La llei, a més, baixa els límits a la concentració i permet les fusions entre operadors sempre que no superin el 27% de la quota de pantalla (*share*), tot i que no passarà res si se supera aquesta xifra després de l'operació. Per tant, l'augment d'oferta de ca-

nals de la TDT pot quedar en mans de dos grans operadors que s'assegurin l'oligopoli durant, almenys, quinze anys i amb força garanties de perpetuació.

Pel que fa al servei públic, la llei recull alguna de les normes ja vigents i que, en gran part, responen a obligacions comunitàries. Es fixen algunes obligacions extres per les televisions públiques en relació a l'oferta de continguts plurals, tant pel que fa a la informació com a la diversitat lingüística i cultural. També es confirma l'eliminació de la publicitat com a font de finançament de RTVE.

La TDT pot quedar en mans de dos grans operadors que s'assegurin l'oligopoli durant almenys quinze anys

Precisament, el finançament del sistema públic audiovisual estatal i de les comunitats autònomes està essent objecte de control per part de la UE. En el cas espanyol, es controla per avaluar si els impostos que s'han establert a les televisions comercials i a les telecomunicacions per substituir els ingressos per publicitat s'ajusten al dret comunitari. I en el cas de les autònòmiques, per avaluar la proporcionalitat dels ingressos publicitaris i si realment s'apliquen a oferir un servei públic específicament definit. Després del debat de la llei espanyola, probablement, aquest serà el següent front de batalla de les televisions comercials.

OPINIÓ

> La UPF fa una enquesta sobre l'ètica periodística

El Grup de Recerca en Periodisme de la Universitat Pompeu Fabra ha publicat un dossier sobre l'ètica periodística a la revista *Capçalera*. De l'informe, es poden extreure dades com que la majoria de periodistes (nou de cada deu persones enquestades) no creuen que sigui possible l'objectivitat, tot i que consideren que és necessari apropar-s'hi. Malgrat les respostes de l'enquesta, podem observar els diferents tractaments que reben les fonts segons l'espectre ideològic en què se situa el mitjà. L'informe també reflecteix que la majoria de periodistes enquestades es consideren d'esquerres i que només un 14% acceptarien fer una entrevista

demanada, encara que fos per part del president del govern. L'estudi també mostra que les persones enquestades donen més credibilitat al gremi dels científics i situen la credibilitat dels partits polítics al penúltim lloc. Aquesta xifres, però, xoquen amb les informacions que publiquen la majoria dels mitjans, on les veus dels partits polítics tenen un tracte preferencial tot i que, segons l'enquesta, no tenen credibilitat. Així doncs, es pot interpretar que, principalment, els mitjans donen més veu justament a aquelles persones que els generen menys confiança. Un altra dada interessant és la resposta que donarien els enquestats davant la sol·licitud d'un president de govern de no publicar una informació en cas de terrorisme. El 56,5% diu que no se li ha de fer cas, mentre que un 37% sí que li faria cas. Tenint en compte els titulars publicats l'endemà de l'atemptat de l'11M a Madrid, es lògic pensar que el terç disposat a fer cas al president del govern era el que, en aquells moments, exercia la direcció a la majoria de mitjans de l'Estat espanyol. MTM

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canalgadajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat
amb forma cooperativa

sectors
serveis a les persones
autoocupació
consum ecològic
solucions per a l'habitatge
...
assessorament
constitució
ajuts i subvencions
formació
...
info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c/ Premià, 25, 1a planta - Bcn 93 318 81 62

www.quesoni.cat
info@quesoni.cat / Tòbal (667 338 594) i Uri (626 824 345)
QUESONI
Sonorització / Actualitat / Agenda
estremem web!

6
**L'EIXIDA
té nou
BLOC!**
informació crítica i andrenca
EIXIDA.WORDPRESS.COM

, espai directa

+ Suma-t'hi + pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

A partir de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballaran conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

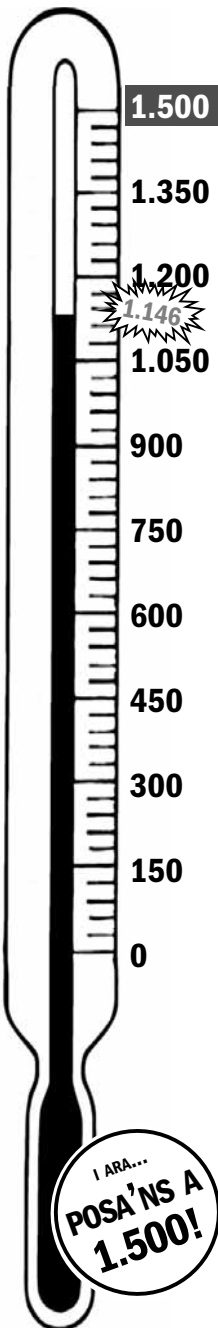
Subscriu-te a la Directa i emporta't un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...
Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canales · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimon Aspre, 11 1er | Ateneu Llibertari Paqueta · Pg Marimón Aspre, 16. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREQUERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Ample, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girón, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99. 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SUBSCRIPTÒMETRE

NOUS PUNT DE VENDA

A La Palma de Cervelló i Corbera

LA PALMA DE CERVELLÓ: Estanc La Palma. Av. Catalunya, 31

CORBERA: Llibreria Corbera
Passeig dels Arbres, 4
Llibreria el Llapis
C/Sant Antoni, 20

Directament presenta'ns!

Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info

Butlleta de subscripció

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....
 Adreça.....
 Població..... Codi Postal.....
 Correu electrònic..... Telèfon.....
 Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros
 Forma de pagament: Domiciliació (escriviu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Juan Ramón Jiménez 22, 08902, Hospitalet de Llobregat. També pots enviar les dades per correu electrònic a subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

I ARA...
POSA'NS A 1.500!

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

EGIPTE · EL PAÍS PENJA D'UN FIL, OFEGAT ENTRE EL LIBERALISME I EL TOTALITARISME DE MUBARAK

La crisi del gas butà explota a Egipte

L'Autoritat per al Desenvolupament Industrial havia alertat d'aquestes possibles pujades de preus. Al darrere s'hi trobarien les polítiques neoliberals aplicades per Mubarak sota l'estela dels EUA

Marc Almodovar
Alexandria

HOSSAM EL-HAMALAWY

Diverses províncies d'Egipte van viure l'esclat de l'anomenada crisi del gas butà el 3 de febrer. Els aldarulls es van escampar a un gran nombre de poblacions arran del subministrament de bombones de gas subvencionades per l'Estat. A part de les diverses persones ferides a conseqüència de les baralles per aconseguir les bombones, un subministrador del barri d'Imbaba, a la província de Guiza, va resultar mort quan un home, desesperat, va intentar saquejar la seva furgoneta. D'altra banda, a Ismailiya, un camió que portava 36 bombones es va encendre arran de l'explosió de quatre de les unitats que transportava. Però el motiu d'aquesta crisi no va ser la subvenció del govern, sinó l'augment sobtat dels preus a causa de la liberalització del mercat. De les 5-10 lliures egípcies que costava una bombona, en poques hores es va arribar a les 30, situació que va provocar enfrontaments als carrers i l'escalada del mercat negre. Durant els dies successius, la unitat va arribar a assolir les 80 lliures en alguna província.

Els treballadors de les companyies petroleres protesten davant del gabinet ministerial al centre de la ciutat del Caire

De les 5-10 lliures egípcies que costava una bombona, en poques hores es va arribar a les 30, situació que va provocar enfrontaments als carrers i l'escalada del mercat negre

Tot i que el govern va argumentar, ràpidament, que el mal temps havia impedit el subministrament de bombones en un moment de demanda alta i que molts denunciaven una estratègia deficient de lluita contra el mercat negre, sembla que hi ha d'altres motius darrere la crisi. Segons asseguruen diversos empresaris, les indústries haurien començat a optar per canviar el consum de dièsel pel de gas butà, que és fins a tres vegades més barat. L'Autoritat per al Desenvolupament Industrial ja havia alertat d'aquestes possibles pujades el mes d'octubre de 2009. Al darrere, s'hi trobarien algunes de les polítiques neoliberals aplicades pel règim Mubarak des de fa dècades, sota l'estela dels Estats Units.

Des de l'any 2006, el règim ha anat aplicant retallades als subsidis de la indústria energètica. Tot i que en un principi es parlava de l'any 2012, el ministre de finances Bouthros Ghali va fixar l'any 2014 com la data en què s'hauria de posar fi, per complet, a les ajudes. Aquestes retallades no inclourien el gas butà, però, de retruc, n'han afectat el preu. Només la por davant les pressions socials, agreujades per la crisi econòmica, sembla posar fre a les voluntats d'acabar amb les ajudes per part del règim. Aquest s'entesta a anunciar que les ajudes només beneficien els rics i les ha publicitades com a "reestructuracions" per no enervar la població, el 43% de la qual viu amb menys de dos dòlars al dia.

Moltes veus han recordat que la situació és especialment greu si es té en compte que ha succeït en un país productor i exportador d'energia. Segons alguns informes, les reserves de gas natural podrien subministrar energia al país durant els propers 30 anys. Molts egipcis van aprofitar per recordar al govern els pactes amb Israel derivats dels acords de Camp David de 1979, que permeten que aquest país aconseguixi gas natural egipci per sota dels preus de mercat, una situació que resulta especialment injusta per la ciutadania que està patint la crisi.

Precisament, l'Estat sionista estaria establint conversacions amb Egipte per construir centrals solars a la península del Sinaí, un projecte darrere el qual també hi ha el Banc Mundial, que acaba de donar 5.000 milions de dòlars al règim Mubarak per la promoció d'aquesta energia renovable.

Més de deu dies de vaga

Tot i que, durant els darrers dies, sembla que la situació s'ha normalitzat, la crisi ha fet recordar els episodis viscuts el 2008 amb l'anomenada crisi del pa, quan desenes de persones van morir a les cues dels forns a conseqüència de les baralles pel pa subvencionat, cosa que demostra que la situació social del país penja d'un fil. Des del dia 8 de febrer, 400 treballadors de l'Empresa Tanta pel Cotó i el Lli -en representació dels 1.000 treballadors de la companyia- duen a terme una protesta davant la presidència del consell de ministres al Caire. Els vaguistes dormen a les portes de l'edifici oficial per visibilitzar una lluita que, durant els darrers mesos, s'ha convertit en bandera de les lluites laborals a Egipte. Els treballadors en vaga denuncien l'incompliment reiterat dels acords assolits prèviament amb la direcció saudita i reclamen la readmissió dels líders sindicals ac-

miadats. El 19 de febrer, van declinar la darrera proposta del ministre, a qui acusen de mentir. Aquest els prometia cobrar els sous del gener i el febrer, però no els assegurava tornar als seus llocs de treball després que l'inversor hagi anunciat la seva intenció de tancar l'empresa. El conflicte es remunta al mes de maig passat, quan es van iniciar mobilitzacions per l'incompliment dels augmentos salarials promesos per part de l'inversor saudita. Els treballadors també reclamaven la renacionalització de l'empresa -que va ser privatitzada l'any 2005 a preu de saldo- i van arribar a obrir el debat sobre l'autogestió obrera dins els cercles sindicals egipcis. Durant aquest temps, van sorgir diversos conflictes, incloent baralles entre vaguistes i forces de seguretat o la crema sospitosa de la nau industrial on es produïa la vaga, que els treballadors atribueixen a la patronal. Tot i que el mes de novembre es va anunciar un acord per posar fi a la vaga, aquesta es va reprendre el mes de desembre, després que es produís un nou acomiadament del president del comitè sindical sota l'acusació d'incitació a la vaga.

A part del cas de Tanta, segons informes laborals recents, durant la setmana meitat del mes de gener, es van

registrar fins a 59 protestes laborals -que van involucrar al voltant de 10.000 persones- a 55 llocs diferents arreu d'Egipte. Entre elles destaquen els 700 treballadors en vaga de la companyia de telefonía de Helwan per la manca de pagaments, o els 6.000 pertanyents a l'autoritat pública del transport d'Alexandria. Paral·lelament a aquests episodis, Egipte ha anunciat, de sotamà, la pròrroga -per enèsima vegada- de la situació d'estat d'emergència que regeix el país des de 1981. Aquest règim d'excepció, aplicat després de l'assassinat de l'anterior president Sadat, és el que regeix un país just abans de l'estat d'excepció i permet, entre altres coses, les detencions llargues sense càrrecs o les violacions de domicili sense ordre judicial. Tot i que l'excusa oficial és la lluita contra el terrorisme, els grups de Drets Humans han denunciat el caràcter clarament polític de la mesura, que s'aplica sistemàticament contra els grups d'oposició i l'activisme polític.

> + INFO

egiptebarricada.blogspot.com/

, roda el món

COSTA RICA • ELECCIONS

L'única dona que ha arribat a ser presidenta del país no parla dels drets de les dones

Seidy Salas i Juan Carlos Cruz/ALAI San José

Un 46,7% dels votants de Costa Rica va triar com a guanyadora Laura Chinchilla, de l'oficialista Partido Liberación Nacional, durant les eleccions del 7 de febrer. Això la converteix en la primera dona que arriba a la presidència de la república, cosa que -certament- representa un avanç en la cultura política del país. Tot i que el seu triomf té diverses causes, és probable que una d'elles fos la identitat de gènere de moltes dones, que es van veure representades en una candidata i van considerar que ja era hora que el país fos governat per una dona.

No obstant això, durant la seva campanya, Laura Chinchilla no va enarborar cap reivindicació pels drets de les dones i més aviat es va mostrar contradictòria al voltant de temes com l'avortament terapèutic i els mètodes anticonceptius. De situacions com la creixent violència de gènere i els femicidis, ni tan sols en va parlar. La seva proposta per les dones es va centrar en la creació d'una xarxa de centres per mainada i gent gran, que si bé és una necessitat pel país, parteix de la visió de la dona en el seu paper tradicional de mare i cuidadora. Al voltant d'aquesta qüestió, diverses organitzacions feministes costa-riquenyes van llançar un pronunciament durant la campanya electoral i van recordar algunes posicions que l'actual presidenta electa ha mantingut pel que fa als temes i agendes de les dones costa-riquenyes.

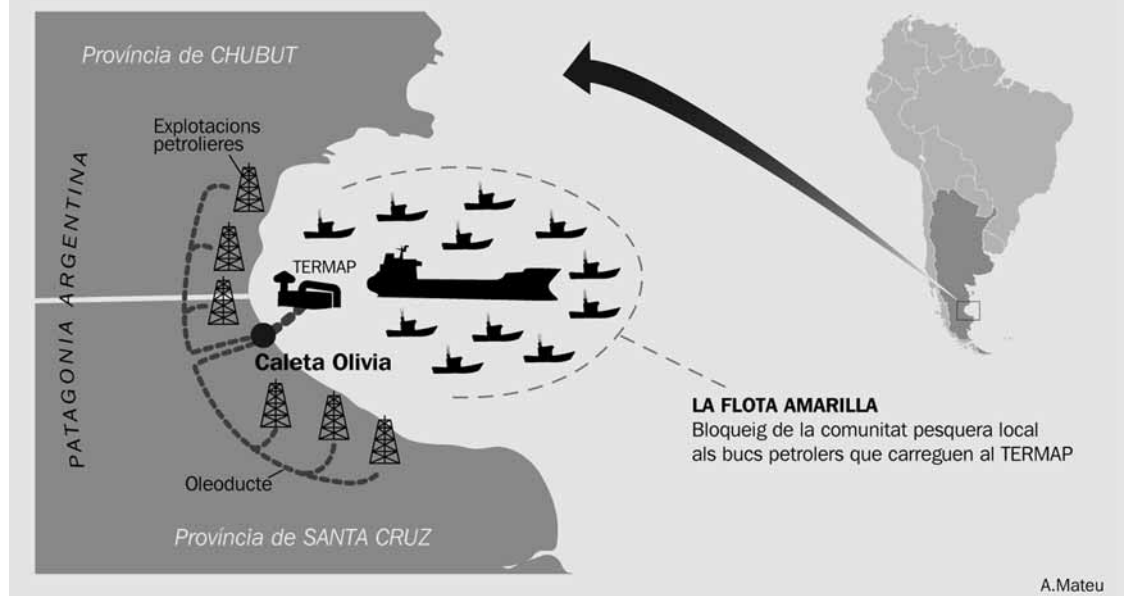
Laura Chinchilla representa la continuïtat del govern d'Óscar Arias, del qual va formar part medullar com a vicepresidenta i que es va caracteritzar per la concentració de poder en mans de l'executiu, l'afavoriment il·lícit de persones afins al govern i el tancament de totes les portes al diàleg social. Un indicador de l'orientació neoliberal i conservadora de la futura administració Chinchilla és l'elecció dels seus vicepresidents: Luís Liberman, un banquer privat que tindrà al seu càrrec la política econòmica, i Alfio Piva, membre de l'Opus Dei i partidari de la concessió privada de les Àrees de Conservació i els Parcs Nacionals. Costa Rica, encapçalada per la primera dona presidenta, entra en una fase de consolidació de la política neoliberal que va imposar el govern d'Arias, afavorint la concentració de la riquesa en un sector reduït de polítics empresaris, aprofundint l'esclatxa entre classes i impulsant polítiques socials que afavoreixen la base clientelar de suport del govern. Així doncs, per més expectatives que hagi alimentat un sector de la població femenina, allò que succeeix a Costa Rica durant els pròxims quatre anys no dependrà decisivament de la condició de gènere de la presidenta, sinó de la seva adscripció política i ideològica.

L'ARGENTINA • ELS PESCADORS DIUEN QUE L'EXPLORACIÓ SÍSMICA DE LES MULTINACIONALS AFECTA LA FAUNA

La 'Flota Amarilla' impulsa un boicot a les empreses Repsol i Pan American

Bloqueig marí contra petrolieres a la Patagònia

Comunitats pesqueres en lluita contra un desastre ecològic

Marc Gavaldà
Barcelona

Des de fa dues setmanes, una vintena d'embarcacions pesqueres conegudes amb el nom de *Flota Amarilla* patrullen les onades que rodegien la terminal d'exportació de petroli (TERMAP) situada al municipi de Caleta Olivia, a la Patagònia argentina. En un conflicte ambiental de defensa dels recursos vitals per l'economia local,

"Els treballs subaquàtics van superar els 250 decibels i van obligar tota la fauna a emigrar de les costes d'aquesta província"

els pescadors acusen les petrolieres Pan American Energy i -anteriorment- Repsol YPF d'haver provocat la desaparició de la pesca durant els treballs d'exploració sísmica que van dur a terme al golf els mesos d'octubre i novembre de 2009. "Els treballs subaquàtics van superar els 250 decibels i van obligar tota la fauna a emigrar de les costes d'aquesta província", declaren els pescadors,

que asseguren que el retorn dels vaixells amb les xarxes buides es deu a les tasques de prospecció sísmica.

Per la seva part, Pan American Energy, la companyia que va explorar la zona durant 57 dies amb el buc *Western Patriot* va desmentir les denúncies i va presentar un informe on assegura que les detonacions sísmiques tenen un impacte imperceptible sobre la fauna icteològica. En aquest sentit, el president de l'Agrupació de Mariners de la Flota Amarilla, Carlos Gómez, va respondre que l'empresa petroliera és qui "va provocar el desastre ecològic" i que "és evident que no reconeixera la seva culpa". Gómez també va afegir: "Però no es pot enganyar a la gent mostrant tres lluços. La situació és crítica i afecta tothom".

Solidaritat a tota costa

Mentre els pescadors s'entregaven a la lluita i desafiaven la força naval argentina per impedir l'acostament dels bucs petrolers a la terminal d'exportació per carregar milions de barrils amb la riquesa mineral de la regió, a terra ferma, cada nit es repetien manifestacions pels carrers. Altres sectors, com el de les peixateries, s'han afegit a la vaga emfatitzant que també es veuen afectades pel mateix problema. Per la seva banda, els treballadors estibadors del port també se solidaritzaren amb els pescadors i tallen l'accés al port per impedir que els operaris dels petroliers ingressin a coberta dels vaixells. La regió pesquera no té peix ni per la població lo-

cal. A aquesta escassetat, s'hi afegeix el problema de l'accés a la carn que, a causa de la sequera i el model exportador argentí, ha augmentat de preu.

Episodis negres d'un conflicte molt llarg

La regió del golf de San Jorge, a les províncies de Chubut i Santa Cruz, ha estat escenari de nombrosos conflictes generats per la indústria del petroli, que diàriament exporta milions de barrils per dues terminals operades per Repsol YPF, en associació amb altres companyies que tenen pous a la regió.

L'agost de 2004, una ocupació massiva de la terminal portuària de Caleta Olivia protagonitzada per exemplars de la privatitzada YPF va aconseguir un acord de 1.300 llocs de treball. L'octubre del mateix any, una nova ocupació va ser durament reprimida per 400 gendarmes i els cossos privats de seguretat de Repsol. De les 36 persones detingudes -algunes d'elles torturades-, sis van restar empresona-

La regió pesquera no té peix ni per alimentar la població local

des durant més d'un any. Mesos més tard, a la població veïna de Las Heras, es va viure un enfrontament

confús amb bales incloses entre la gendarmeria i més de 4.000 manifestants que reclamaven l'alliberament d'un sindicalista. Arran del succés, un policia va resultar mort a causa d'una bala perduda. A partir d'aquest moment, la ciutat es va militaritzar i es va instrumentalitzar la por per evitar que noves pue-

La zona del golf de San Jorge ha estat escenari de nombrosos conflictes generats per la indústria del petroli

blades possessin en joc les inversions de les companyies. L'any 2008 va començar amb l'arribada d'una taca de cru de tres quilòmetres a les platges de Caleta Córdoba. Lluny de condemnar el vaixell culpable -i mentre milers de pingüins i altres aus marines agonitzaven entre les galetes de cru-, el governador de Chubut Mario Das Neves assegurava, convençut, que "ja no hi havia ni una gota d'hidrocarburi al mar". La impunitat petroliera encara plana a la Patagònia però, aquests dies, 20 vaixells grocs amb les xarxes buides la combaten contra la marea.

A.Mateu

MÓN · LONDRES, SUD-ÀFRICA O NOVA YORK ACOLLIRAN LES FUTURES SESSIONS CONTRA ELS CRIMS DE GUERRA A PALESTINA

El Tribunal Internacional Russell per Palestina arrenca a Barcelona

Anna Palacios i Luca Gervasoni
Ramallah

Centenars d'activistes, advocats i representants de la societat civil europea participaran a la primera sessió del Tribunal Russell sobre Palestina, que se celebrarà a Barcelona de l'1 al 3 de març a la Sala d'Actes del Col·legi d'Advocats. El Tribunal no té validesa jurídica, però s'organitza com un jurat popular; un tribunal de consciència, convocat per la plataforma d'entitats catalanes Amb Palestina al Cor i pel Comitè Organitzador Internacional, que compta amb el suport de gran part dels partits polítics, ONG, sindicats i centres d'estudi espanyols. Recuperant l'es-

El tribunal vol "aturar el crim de silenci" davant de les violacions dels Drets Humans que pateix la població palestina

perit dels tribunals Russell anteriors -impulsats per J. Paul Sartre o Julio Cortázar entre d'altres- el tribunal es proposa "aturar el crim de silenci" davant de les violacions sistemàtiques

Cràter provocat per un míssil que va destruir un edifici a la Franja de Gaza el desembre de 2008

dels Drets Humans que pateix la població palestina.

Davant les injustícies i les violacions de la llei internacional que impedeixen que el poble palestí accedeixi a un Estat sobirà, aquesta iniciativa pretén reafirmar el rol central de la legalitat per trobar una solu-

ció al conflicte israelià-palestí, determinar les violacions que s'estan cometent i condemnar totes les parts responsables davant l'opinió pública internacional.

"Hi ha un distanciament creixent entre allò que estableixen els principis del dret internacional i la seva

aplicació real sobre el terreny. Si els estats no estan disposats a defensar els principis que ells mateixos han impulsat, la llei deixa d'existir", declarava Stephen Hessel, l'únic redactor de la Declaració Universal dels Drets Humans que encara és viu, durant la presentació internacional de

la iniciativa. Les declaracions de Hessel recorden que els estats disposen de mecanismes per obligar a complir la legalitat i que -en aquest cas- no els estan exercint.

L'atac recent contra la Franja de Gaza, el manteniment d'una ocupació militar sobre els territoris palestins o la construcció del mur il·legal de separació ofereixen de forma contínua imatges d'una població civil exposada a les atrocitats de la guerra i el terror sense que ningú li ofereixi protecció o refugi davant els crims de guerra o contra la humanitat que pateix. El Tribunal Russell vol recollir totes les veus de la gent que considera que tot aquest dolor i desesperació no pot continuar caient en el silenci. "Les veus de tots aquells que recorden que la legalitat internacional va ser creada, justament, per evitar aquest dolor i obligar aquells que violen la llei a complir-la", han explicat els organitzadors.

Amb aquest objectiu, la sessió de Barcelona acollirà diverses personalitats -entre les quals destaquen el magistrat emèrit del Tribunal Suprem Martín Pallín o el jutge xilè Juan Guzmán- per jutjar les complicitats de la Unió Europea i els seus estats membres en les violacions de la legalitat internacional a Israel i Palestina. Més endavant, es preveu que altres indrets com Londres, Sud-àfrica o Nova York acullin les futures sessions del Tribunal Russell.

ITÀLIA I STAT FRANCÈS · NEIX LA CAMPANYA DE L'1 DE MARÇ, CENTRADA EN LA VAGA GENERAL DE LES PERSONES NOUINGUDES

El dia sense immigrants

Nadja Fortuna
Milà

El dia sense immigrants: 24h sense nosaltres, *La journée sans immigrés: 24h sans nous*. Poques paraules i clares. D'aquesta manera, diversos col·lectius d'immigrants francesos han cridat a la mobilització per tots els homes i dones, blancs o negres, francesos o no. La data no ha estat escollida per casualitat: l'1 de març de 2005 va entrar en vigor a França la llei que regula l'ingrés, el permís de residència i el dret d'asil de les persones estrangeres. Una llei que estableix una visió d'ús de la immigració basada en criteris econòmics. Sorprenentment, sembla que la Unió Europea es troba unida només en relació a algunes matèries. Depenent del dia, Itàlia legisla i reconeix els immigrants com a terroristes, violadors, lladres, temporers, mà d'obra barata o cuidadors.

Els reis de la crònica fan sortir els immigrants de segona o tercera generació a les portades quan arrenquen els avalots de les *banlieues*, o en el cas d'Itàlia, quan hi ha hagut les revoltes de Castel Volturno i Rosarno. En

aquests dos últims casos, la veu de la comunitat immigrant ha alçat el to després que alguns italians hagin mort o hagin intentat assassinar la gent extracomunitària que viu i treballa en aquestes localitats del sud d'Itàlia. La realitat que ningú vol veu-

La realitat que ningú vol veure ha sortit a la llum: treballadors explotats, obligats a viure en l'esclavatge

re ha sortit a la llum: treballadors explotats i víctimes de xantatge, obligats a viure en una situació d'esclavatge. A Itàlia, l'inici de la mobilització pel dia de vaga de les immigrants va ser el 17 de gener -dia internacional dels immigrants- en una zona multiètnica de Milà. El comitè promotor, integrat per ciutadans i ciutadanes d'origen immigrant i ita-

lià en contacte amb el moviment francès, pren cada vegada més força i cos de cara a la data de l'1 de març. La campanya impulsa una reflexió a partir de la prova d'imaginar Itàlia -en aquest cas- sense quatre milions de persones que viuen, socialitzen, treballen i consumeixen. "Som immigrants, de primera o segona generació i italians que rebutgem el racisme, la intolerància i la censura que caracteritza el present italià. Veure els immigrants com una massa de paràsits o una reserva inesgotable de mà d'obra barata és una posició immoral, irracional i contraproduent", es llegeix a la web de l'organització. Però les traves per proclamar una vaga no s'han fet esperar, fins al punt que, tant a Itàlia com a França, la jornada sense immigrants es podria impedir legalment de diverses formes. El que no es podrà impedir, però, és la manifestació, la vaga de consum o el fet de dur un braçat groc com a mostra de solidaritat. Aquest és el color escollit per l'organització, sobretot perquè no està vinculat a cap partit o moviment polític. L'organització de l'1 de març es defineix com a apolítica i apel·la contínuament a la no violència. Sem-

bla que França té possibilitats de sortir-se'n, ja que un dels sindicats majoritaris ha proclamat la vaga de dues hores. A Itàlia, el debat sindical s'ha resolt assenyalant la dificultat de fer una vaga de dues hores. De fet, a Itàlia, els sindicats han evidenciat les seves dificultats d'organització i mobi-

Un dels nusos més difícils de desfer és la participació dels treballadors en negre, que s'arrisquen a perdre la feina si fan vaga

lització dels treballadors. Els sindicats confederats majoritaris italians donen suport a la campanya, però es tracta d'una adhesió de façana. Com es pot donar suport a una vaga sense fer-la? En aquest sentit, les tensions entre els dirigents sindicals i

les bases s'han fet sentir especialment a les ciutats del nord, on molts treballadors immigrants de les fàbriques s'estan organitzant per assistir a la jornada. Els resultats no se sabran fins el dia 1 de març, ja que, tan sols una setmana abans, no hi ha indicis clars de quin serà el volum de seguiment. D'altra banda, els sindicats de base sí que donen suport obert a la vaga.

Un dels nusos més difícils de desfer és la participació de tots aquells treballadors en negre, que s'arrisquen seriosament a perdre la feina si fan vaga. La modalitat de vaga de consum (cap compra, cap telefonada als països d'origen...) sembla la més adequada en aquests casos. De fet, originalment, la campanya va ser llançada d'aquesta manera a França, de la mà de la periodista Nadia Lamarki, d'origen marroquí.

L'objectiu final és l'organització d'una gran manifestació d'impacte europeu, ja que, a més de França i Itàlia, també hi ha comitès organitzadors de la jornada -potser més petits- a d'altres països. Mentrestant, a Milà, es comencen a veure noies amb el vel groc al cap aquí i allà.

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Literatura, història i compromís

Una biografia d'Imma Albó reivindica la trajectòria política i literària de l'escriptor i historiador arenyenc Fèlix Cucurull

Juli Cuéllar
expressions@setmanaridirecta.info

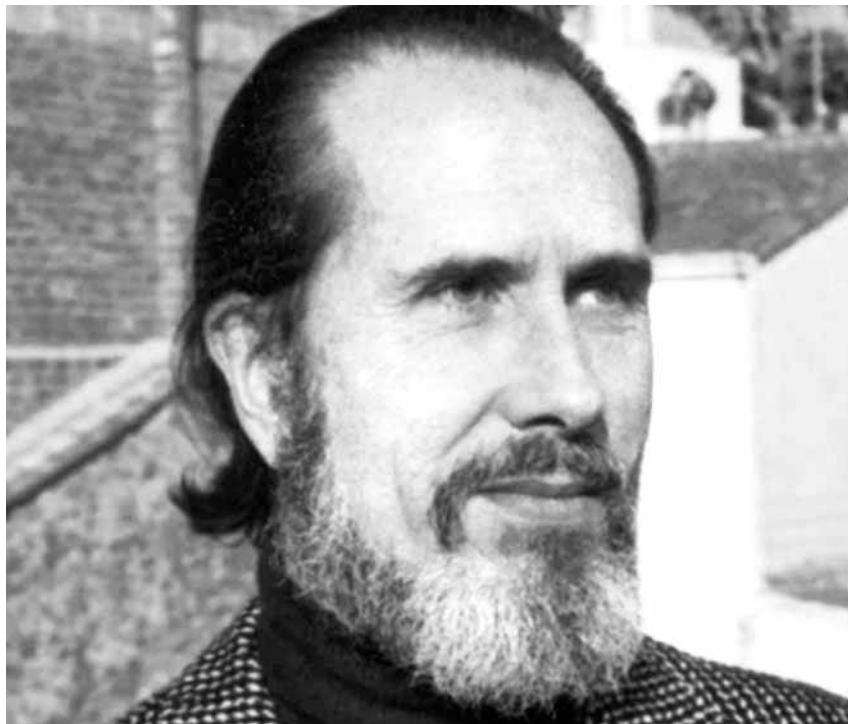
La trajectòria política i literària de Fèlix Cucurull, a semblança de contemporanis seus com Manuel de Pedrolo o Joan Fuster, ha estat objecte d'un oblit deliberat. L'any 2006, coincidint amb el desè aniversari de la seva mort, es van organitzar una sèrie d'actes de recordatori a la seva vila natal, Arenys de Mar. I ara, per sort, Imma Albó n'ha fet una nova biografia, que es troba a l'abast de tothom: *Fèlix Cucurull, 1919-1996*.

Cucurull va néixer el 1919 en un entorn familiar polititzat: el pare va ser alcalde per la Lliga i el tutor de la seva mare va ser Rius i Tauler. De ben jove, va destacar pels seus dots literaris, per les col·laboracions periodístiques i per l'activisme polític, amb la creació de la Joventut Catalanista d'Arenys de Mar, el 1931.

L'any 1936 es va unir a Estat Català (EC). A *la síntesi Catalunya, republicana i autònoma (1931-1936)* (1984) explica que, durant el congrés celebrat els dies 21 al 24 de maig de 1936, EC va considerar com a inseparables l'alliberament nacional i el social. Aquell congrés va cloure amb el cant dels Segadors i la Internacional, la qual cosa és tota una declaració de principis que refuta les acusacions de "feixisme" llançades pels sectors anarcoespanyolistes i que van comportar l'exclusió tàcita d'EC del òrgans de poder popular sorgits a partir del 19 de juliol de 1936.

Cucurull va ser mestre del Consell de l'Escola Nova Unificada i, després d'un curt període de docència, va ser mobilitzat per l'Exèrcit Popular de la República, on va desenvolupar tasques de censura del correu de campanya i com a milicià de cultura a València. Malgrat la derrota militar, va continuar la lluita a la resistència antifeixista a l'interior, als regles del Front Nacional de Catalunya, una organització que va reunir militants de Nosaltres Sols!, Estat Català i ERC i que va desenvolupar un activisme ingent fins a la caiguda de la Secció Militar (1946).

El seu compromís social i polític va ser incessant. El 1968, va crear el grup Acció Socialista Independentista de Catalunya, que dos anys després es va fusionar amb el PSAN, del qual va ser membre del consell directiu. Durant els anys 70, va ser un membre destacat de l'Assemblea de Catalunya, detingut en dues ocasions. L'any 1976 va participar en la fundació del PSC-

Congrés, que tot seguit va abandonar per discrepàncies amb la supeditació respecte al PSOE. Va fundar l'Institut de Projectió Exterior de la Cultura Catalana (1977), va impulsar la Taula d'Independents de l'Esquerra Independentista, a través de la qual es pretenia crear un espai transversal que superés l'atomització organitzativa. Va ser candidat del BEAN i regidor a Arenys de Mar (PSUC-Nd'E), va participar en les mobilitzacions de La Crida, va

signar contra l'OTAN i, finalment, cal esmentar la fundació de l'Associació Josep-Narcís Roca Ferreras.

Historiador del nacionalisme d'esquerres

El franquisme va consumir la ruptura del món universitari amb els historiadors referencials d'abans de la guerra com Antoni Rovira i Virgili o Ferran Soldevila. Els treballs de Jaume Vicens Vives (*Notícia de*

Catalunya i Industrials i Polítics) van projectar una interpretació burgesa del catalanisme, un catalanisme del *seny* i del *pacte* deslligat dels antagonismes derivats de la lluita de classes. Els sectors intel·lectuals i universitaris del PSUC, d'acord amb les seves tesis sobre la qüestió nacional i amb la política de *reconciliació* que preconitzaven, van aprofitar les aportacions de Vicens Vives per identificar barroerament el

catalanisme amb la burgesia. En aquest sentit, Jordi Solé Tura, que més endavant va ser ponent de la Constitució espanyola de 1978, va ser qui va reblar el clau amb la publicació de *Catalanisme i revolució burgesa. La síntesi de Prat de la Riba* (1967).

Justament, en aquest context, des de fora de la universitat, apareixen les rèpliques i les aportacions rellevants de Casimir Martí, Josep Benet i Fèlix Cucurull. Destaquen dues obres clau de Cucurull: els sis volums de la *Panoràmica del nacionalisme català* (escrita el 1969 i publicada el 1975 per Edicions Catalanes de París) i *Orígens i evolució del federalisme català* (1970, retirada de les llibreries per ordre de la censura). A la primera, va posar a l'abast un munt de textos històrics originals i va situar el punt de partida de la consciència política diferencial catalana al segle XVII. A la segona obra, va establir el lligam de continuïtat entre el republicanisme federal i el nacionalisme polític (reivindicant les aportacions de Baldomer Lostau, Domènec Martí i Julià i Josep-Narcís Roca i Ferreras).

La seva reinterpretació del període del Sexenni Revolucionari (1869-1873) va posar en evidència l'existència d'un catalanisme d'arrels populars i esquerranes anterior al tronc conservador de les *Bases de Manresa* (1892) i de *La nacionalitat catalana* (1906) d'Enric Prat de la Riba. En aquest sentit, destaca la recuperació de la figura de Roca i Ferreras, que va esbossar la idea dels Països Catalans i va propugnar la República Catalana. D'ell, n'extragué la distinció del "patriotisme social i defensiu de les nacions oprimides contraoposat al patriotisme dominador i agressiu de les nacions opressoras", que Cucurull va considerar com "la primera teorització coherent de la qüestió nacional en relació amb l'internacionalisme proletari".

Durant els anys 70 i 80, va esdevenir un referent historiogràfic alternatiu, va impartir classes d'història a la UCE i va escriure assaigs polítics divulgadors i de base històrica: *Consciència i alliberament nacional* (1978), *El fet nacional a través de la història* (1980), *Catalunya nació sotmesa* (1981), *Llibertat per la democràcia* (1986), *L'autodeterminació de Catalunya* (1991) i *El dret a l'autogovern* (1995).

> Escriptor i poeta

El veto imposat pel món acadèmic i universitari a totes les persones que, com Cucurull, eren considerades desafectes al règim dictatorial el va abocar a l'activitat literària durant els anys 40 i 50, primer amb la poesia i, més endavant, amb la novel·la i l'assaig. La seva obra escrita és tota en català i en gran part es va publicar amb retard a causa de la censura. Tal com ressenyen els crítics, la seva lite-

ratura és plena dels interrogants propis de l'existencialisme europeu de postguerra i remet a sentiments com la tristesa, el pessimisme o l'angoixa. Cal destacar les novel·les *L'últim combat* (1954), *Només el miratge* (1956) i el recull de poesia *Vida terrena* (1948). Va ser traduït a diversos idiomes, entre els quals destaca el portuguès. Precisament, va establir una intensa relació amb Portugal,

suscitada per l'estudi del segle XVII (*Guerra dels Segadors*) i, sobretot, per l'amistat amb l'autor Manuel de Seabra, que el va qualificar com un poeta "*da libertação*". Curiosament, a Portugal, se'l coneix més com a escriptor que no pas com a historiador. Les seves reflexions al voltant de l'iberisme i la relació entre Catalunya i Portugal van quedar plasmes a l'assaig *Dos pobles ibèrics* (1956).

MÚSICA

Punk-rock rebentacaps

El grup d'Ontinyent Red Roja publica el seu tercer treball, produït per Miquel Gironès d'Obrint Pas

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

No és gaire habitual trobar grups de rock urbà o punk-rock que cantin en llengua catalana. Però, de vegades, trobem alguna excepció feliç. Aquest és el cas de Red Roja, que acaba de publicar el seu tercer disc, *Em rebenta el cap* (MesdeMil). Un grup d'Ontinyent (la Vall d'Albaida) molt marcat per les sonoritats de bandes com Barón Rojo, Reincidentes o Barricada. Rock -o punk-rock- urbà, amb un perfil social i de barri. Miquel Ribera, cantant de Red Roja, reflexiona: "Les arrels del grup són valencianes. Fins ara, havíem cantat en castellà perquè els grups que ens agraden sempre ho havien fet en aquesta llengua, però teníem moltes ganes de provar com sonaria en valencià". Aquest tercer disc arriba després d'anys d'intensa activitat musical, ja que el grup està en actiu des de 1996.

amb canya. "Miquel és el nostre amic des de fa una pila d'anys. Ell va escoltar la premaqueta al local i es va oferir per intentar-ho produir", diu Ribera. Amb l'ajuda de Jaume Figueres, tècnic d'Obrint Pas, han aconseguit bastir un so compacte i contundent que s'emmiralla sense complexos en el punk-rock estatal més combatiu. Melodia, riffs potents, paisatges urbans i rurals de la Vall d'Albaida: el poble, la ciutat, la feina, la festa, l'amor, l'odi...

Les temàtiques de Red Roja són "les habituals que pot trobar-se tothom a la seva vida". "Desenganys que t'emporten, una mica de lluita, també el món de la festa, que per nosaltres i per tot humà és molt important...". *Em rebenta el cap* també inclou una versió de "Poder", un clàssic del punk alacantí, una cançó de la banda de Villena Maniàtica, per qui Red Roja té una estima especial. "És un grup molt estimat per nosaltres i li volíem fer un petit homenatge".

MÚSICA

Els pingüins de l'ska aposten també pel vinil

El grup de Sant Feliu The Penguins publica el seu primer treball, 'Artic Jamboree'

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

El grup d'ska de Sant Feliu de Llobregat The Penguins va presentar el seu primer treball, anomenat *Artic Jamboree*, el 13 de febrer a la sala KGB. Es tracta d'un disc que recull sis composicions pròpies de The Penguins, plenes del ritme i de l'energia que caracteritzen aquesta formació de músics del Baix Llobregat. El primer disc de The Penguins, que ha estat produït als estudis Sonitrons de Molins de Rei, es podrà trobar a les botigues habituals i també al bar de l'Ateneu Santfeliuenc.

The Penguins és una formació de músics que va començar a tocar l'any 2006, després que els seus compo-

nents es trobessin a l'Aula de Música de la seva ciutat. El guitarrista del grup, Bernat Sancho, ens parla de les influències musicals del grup: "Als concerts, fem moltes versions de Madness, però sempre volem anar a l'arrel, ja que agafem, majoritària-

ment, cançons clàssiques de grups jamaicans". Sancho també indica que "el nostre grup estrella són els Skatalites, però, a un nivell més proper, les nostres influències són Doctor Calypso o Amusic Skazz Band". El guitarrista de The Penguins acaba dient: "Actualment, estem més a prop de The Cabrians o Soweto, per la relació que hem tingut amb ells als concerts".

El primer disc dels The Penguins es podrà trobar en format CD o vinil de deu polzades. Bernat Sancho explica perquè el grup també ha apostat pel vinil: "És una decisió que fa il·lusió a tothom perquè el col·leccionista de música ska, normalment, col·lecciona vinils, ja que aquest estil de música tan antic i tan maco s'associa a l'espurneig del vinil".

CAMPANYES

Deu anys de revolta pigmea

Jornades de suport a l'escola lliure i pública organitzades pel col·lectiu Pigme@s Revoltos@s

Redacció Directa
expressions@setmanaridirecta.info

Fa deu anys, un grup de joves del barri barceloní de la Prosperitat va decidir tirar endavant una activitat anual de caràcter solidari i reivindicatiu. La poca alçada de les fundadores de la iniciativa va facilitar la decisió del nom amb què se les coneixeria: Pigme@s Revoltos@s. Un cop l'any, organitzen unes jornades que inclouen una xerrada, una exposició i un concert, amb un bon grapat de grups musicals i de gent voluntària que hi col·labora. Enguany, coincidint amb el seu desè aniversari, Pigme@s ha decidit dedicar el seu festival a donar suport a l'escola lliure i pública. Els actes formatius seran una xerrada i un debat que se celebraran el 4 de març al Casal de Barri Àngel Pestaña. El concert, que es farà el 6 de març a l'Ateneu Popular de 9 Barris, comptarà amb l'actuació de bandes com Naraina, Yacine i Oriental Groove, Latino sin Llobregantes, Dr. Experience o Universal Rockers, entre d'altres.

Al llarg d'aquests anys, han tocat molts temes, sempre amb la intenció de fer pensar i reivindicar una idea i posar-la sobre la taula o de mostrar el seu suport a algun col·lectiu. La lluita contra l'especulació urbanística -molt abans que esclatés la bombolla immobilià-

ria-, contra la repressió vers les prostitutes o el suport a l'eutanàsia han estat alguns dels temes exposats per Pigme@s. En aquesta ocasió, han decidit entrar de ple en el debat sobre l'ensenyament i donar veu a un projecte educatiu que funciona a Ripollet des de l'any 2004, l'escola pública Martinet. El festival s'organitza sota el lema *Escola lliure i pública*. Des de Pigme@s han valorat especialment "el fet que es tracti d'un mètode innovador, alternatiu i -alhora- públic, és a dir, no destinat exclusivament a la gent que pot permetre's una educació privada".

L'escola Martinet, segons expliquen des del mateix centre, és "un projecte que proposa alguna resposta i que també genera nous interrogants al voltant del creixement i l'educació dels infants". Alguns dels aspectes que es tractaran a la xerrada tenen relació, segons l'organització, "amb la possibilitat que l'escola doni als infants de triar i prendre decisions pròpies vers el seu aprenentatge i amb el canvi de concepció que això comporta en el model d'escola, l'aposta pel respecte dels processos creatius personals". També es parlarà "de la manera que ha trobat l'escola de formar-se com a comunitat (de la qual també formen part les famílies) i de les relacions i els projectes que s'estableixen entre l'escola i el seu context".

Productes de la Terra
El portal de venda de productes dels PPCC
www.productesdelaterra.cat

La Maria de Valls
Tot per el cultiu del cannabis
C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telèfon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

Tercera piel
Sociedad de la imagen y conquista del alma
Ramón Fernández Durán
ISBN 978-84-92559-19-0 | 80 pàgines
editorial **viridius**
www.viruseditorial.net
c/ Aurora 23 baixos 08001 Barcelona | Tel./Fax: 93 441381
virus@pangea.org

, expressions

CAMpanyes

Universitats que teixeixen el coneixement lliure

Presentació de la Xarxa d'Universitats Lliures el dia 6 de març

El Centre Social de Sants acollirà la presentació de la Xarxa d'Universitats Lliures el dia 6 de març. Aquesta xarxa arreplega projectes educatius alternatius sorgits del conflicte generat arran de la imposició del pla Bolonya a les universitats. Curiosament, aquests projectes tenen molts aspectes comuns, tot i haver sorgit a diferents punts de la geografia metropolitana barcelonina i haver estat impulsats per persones que no havien tingut contacte previ ni tenien constància de les altres iniciatives.

Winston Smith
cultura@setmanaridirecta.info

L'octubre de 2009, els tres projectes -diferents però amb els mateixos fonaments i sensibilitats per l'educació i la formació- es van reunir per primera vegada en una assemblea per valorar la possibilitat de treballar coordinadament. Els col·lectius són la Universitat Lliure de Sants, la Universitat Lliure La Rimaia i la Universitat Pirata de Viladecans. D'aquesta primera trobada, en van sorgir idees com la de compartir informació, col·lectivitzar recursos i amplificar la difusió de les diferents activitats, entre d'altres. Al cap de poc temps, l'assemblea va decidir esdevenir una xarxa -la Xarxa d'Universitats Lliures (XUL)- integrada per aquestes tres universitats lliures i oberta a d'altres projectes educatius al marge de les institucions públiques o privades. A part de la creació d'un portal a Internet, la primera aparició de la XUL va ser en forma de comuni-

cat de condemna davant el desallotjament de la ULL La Rimaia (el mes de gener). També es va anunciar la presentació pública de la Xarxa, el proper 6 de març al Centre Social de Sants.

Presentació en societat

Aquesta presentació consistirà en una jornada amb activitats, exposicions i xerrades relacionades amb la formació. Ja de bon matí, es farà una taula rodona titulada *L'altra educació*, que comptarà amb la participació de diferents col·lectius que han treballat en projectes educatius alternatius. Posteriorment, hi haurà un dinar popular amenitzat amb música en directe i, tot seguit, la presentació de les tres universitats lliures, durant la qual s'explicaran els tres projectes, les seves dinàmiques i com s'integren en la xarxa. Per aguantar la jornada, una aportació de sucre a mitja tarda farà d'introducció a una sèrie de tallers, que absorbiran el temps fins arribar al punt final: una congregació a Can

Jornada de presentació Xarxa d'Universitats Lliures

Dissabte 6 de març, 10h.
Centre Social de Sants.
C. Olzinelles, 30.

Vies -poc després de sopar- per comentar la jornada i donar pas a la socialització de les persones assistents en un ambient distès i d'oci.

A dia d'avui, la XUL encara treballa per ampliar el seu impacte social gràcies a la suma d'esforços i segur que aviat se'n veuran els resultats

CAMpanyes

Dotze anys d'okupació al CSO Els Timbres

Winston Smith
cultura@setmanaridirecta.info

No és habitual que un centre social okupat pugui arribar a celebrar dotze anys de la seva okupació. Doncs aquest és el cas del CSO Els Timbres, que continua sumant aniversaris fins arribar a la dotzena. El CSO Els Timbres, gestionat per l'Assemblea d'Okupes de Viladecans, vol commemorar l'efemèride amb un seguit d'activitats els dies 26 i 27 de febrer.

La celebració s'iniciarà amb un sopar, la nit de divendres, que donarà pas a l'actuació del solista El Pogo del Organillo. L'endemà, ja dissabte, les activitats començaran al matí amb els jocs bàrbars i la decoració urbana del passatge Migdia. En aquesta ocasió, vista l'experiència d'altres edicions, l'aniversari se celebrarà en aquest passatge durant el dia i, si el temps ho permet, una paellada popular a l'aire lliure farà de pont amb l'exposició preparada a la tarda, on s'il·lustraran els dotze

anys de lluita de les diferents persones i grups que han passat per aquest espai durant més d'una dècada. La nit també es presenta interessant: tres grups musicals vinculats a la població de Viladecans animaran la festa. Juanito Piquete, Ars Maligna i un tercer grup seran la

12è Aniversari del CSO Els Timbres

Divendres 26 i dissabte 27 de febrer.
Avinguda Generalitat, 27. Viladecans.

traca final de dos dies intensos de celebració.

Aquest aniversari arriba en un bon moment pel moviment okupa viladecanenc, que ha aconseguit trencar la típica barrera social amb la població, cosa que ha facilitat que hi hagués dues noves okupacions, la creació de nous col·lectius i la gestació de projectes interessants com la Universitat Pirata o les Jornades d'Artesania, tot durant aquest últim any.

En aquest espai okupat, propietat de l'Ajuntament de Viladecans, no hi ha previst cap projecte urbanístic fins més enllà de l'any 2014. Per tant, això ens fa suposar que encara quedem molts més aniversaris per celebrar.

DVD

Guerra freda sense telèfons vermells

El día después

(Creative, 1983)
Director: Nicholas Meyer.
Guionista: Edward Hume.
Durada: 118 minuts.

SENS dubte, una de les *tv-movies* més famoses de la història, *El día después* fantaseja sobre una crisi política entre els Estats Units i l'URSS que, a diferència de l'afer dels míssils de Cuba, acaba amb nombroses explosions nuclears. Nicholas Meyer (*Star Trek II*) havia treballat prèviament en el gènere fantàstic, però aquest projecte resultava molt diferent: un desagradable drama coral que vol

dimensionar l'impacte de la guerra sobre el poble i que deixa fora del quadre les intrigues de poder i les converses a través del telèfon vermell. Gairebé tres dècades després de la seva creació, continua sorprenent com un rar (i notable) exponent de telefilm amb missatge, que ofereix molt poques concessions en el seu colpidor *crescendo* de decadència.

IGNASI FRANCH

DVD

Canvi climàtic per tots els públics

El cambio climático en España

(Track Media-RBA, 2008)
Directora: Eugenia Poseck Menz.
Durada: 50 minuts.

Aquesta producció de National Geographic és un documental canònic sobre el canvi climàtic, adreçat a tots els públics, que comença amb una alerta i acaba incitant la col·laboració de l'audiència, ja sigui amb petits gestos de la vida quotidiana o mitjançant la participació en programes d'inspiració ecologista, amb la Galícia del *chapapote* en el record.

El film segurament pot complir els seus objectius informatius (bàsica-ment, advertir sobre els possibles efectes de l'escalfament global: desertització, inundació de les zones costaneres, pèrdues en biodiversitat...), però amb el seu limitat flux de dades difícilment satisfarà els espectadors més coneixedors dels discursos científics sobre el fenomen. I. F.

DVD

Nichols i la relació entre ciència i natura

El día del delfín

Edició especial (Cameo, 1973).
Director: Mike Nichols.
Guionista: Buck Henry, sobre la novel·la de Robert Merle.
Durada: 100 minuts.

Després d'haver-se introduït en el món del llargmetratge amb quatre obres de gran repercussió i aires de comentari sociopolític, Mike Nichols (*Conocimiento Carnal*, *Trampa 22*) va conèixer el fracàs comercial amb la futura *cult-movie* *El día del delfín*: una mena de thriller calmat, amb tocs fantàstics i sensibilitat ecologista, sobre un científic que aconsegueix comunicar-se verbalment amb un dofí.

De visionat un xic estrambòtic però simpàtic i amb unes escenes aquàtiques molt treballades, de caire preciosista, resulta una curiosa mostra de gran producció d'altres temps (pre-Spielberg, pre-Lucas) que inclou l'inevitable advertiment sobre els grups de pressió que volen emprar de manera despietada els avenços científics.

I. F.

HOMENATGE

En memòria de Josep Pons

Iñaki Garcia glosa la figura de l'activista veïnal del barri de Sants Josep Pons, traspasat recentment

ARXIU ALBERT GARCIA

Josep Pons, a la marxa celebrada durant la festa alternativa de Sants (2008) per reclamar un espai digne per les festes

Iñaki Garcia
expressions@setmanaridirecta.info

Iñaki Garcia, membre d'El Lokal, va coincidir amb Josep Pons a l'Ateneu Llibertari de Sants durant els anys 80. Amic personal de Pons, en aquest text fa una semblança de la seva figura.

Estimat Josep:

Un infart fulminant i sobtat et va allunyar de nosaltres i va trencar aquest cor tan gran que tenies. Va ocórrer al teu espai, al barri, a Sants, el teu lloc de vida que mai vas deixar i del qual formaves part des que havies nascut. El teu lloc en el món, el vas trobar sense triar-lo i el vas viure tan intensament que va unit al teu nom.

Vas tornar a unir diverses generacions per acomiadar-te, tu sempre vas ser un punt de trobada de gent diferent, en edat i en formes de pensar, que confluïm per poder fer coses juntes. Vas ser un activista de la vida i de la humanitat per sobre d'altres interessos.

Et vaig conèixer quan jo era molt jove, durant el procés de formació de l'Ateneu Llibertari de Sants. Tu venies del Centre Social, que mai vas deixar, però vas participar d'aquella aposta amb tot el teu entusiasme, com tots. Durant uns quants anys, vam tornar a fer present al barri la realitat llibertària com un rescat de la memòria i,

ahora, com una construcció nova i, en poc temps, vam començar a formar part de la quotidianitat de Sants com una esperança de canviar les coses. Quan es va tancar l'Ateneu, aquesta presència es va mantenir fins avui, creixent de diferents maneres. I tu sempre eres allà, aportant el teu gra de sorra.

I amb aquest pas de formiguetes, vam fer coses meravelloses. Sempre des de baix i sabent que el poder no és el camí

Josep el botiguer, sempre amb el somriure a la cara, com si el temps no passés, com un nen gran que sap gaudir dignament, a pesar de totes les dificultats i amb l'esperança com a futur. Mai no et vaig veure defallir, buscant sempre allò comú i respectant totes les persones per avançar. Sabies connectar amb tothom i aprenies de tothom amb humilitat i sense arrogància i trobaves el costat positiu de qualsevol cosa.

I amb aquest pas de formiguetes, vam fer coses meravelloses. Sempre des de baix i sabent que el poder no és el camí; sempre des de la confiança en les persones i en l'esforç imaginatiu, pas a pas. Així, d'aquesta barreja tan humana i especial, persones provinents de l'experiència anarquista clàssica, joves amb ganes de canviar-ho tot, estudiants i treballadors vam donar vida a l'Ateneu en un moment d'ascens dels buròcrates, dels possibilismes indignes i dels interessos dels diners i el poder. Amb aquesta lluita, vam demostrar que es podia fer d'una altra manera i que aquesta diversitat ens feia millors. Recordo l'autogestió de les Cotxeres de Sants, el Verd total a l'Espanya Industrial, les festes del barri i les seves comissions de carrer, la ràdio llibertina, les detencions arran del cas Scala...

Ens unia el barri i la voluntat de rebel·lia per canviar les coses entre la gent de baix; ho vam saber des del principi, res no canviaria si no ho fèiem amb el veïnat del barri, sense exclusions. Malgrat tot, va anar així i així ho vam viure junts; vam tenir aquesta sort.

Sempre seràs present i et recordarem amb un somriure, formars part dels milers de persones anònimes que, a Sants, arreu del món i en tots els temps, van saber i sabran dir no. Fins aviat company.

A LA CANTONADA

GASTRONOMIA

Harmonies palatals

Roger Sánchez Amat

Un encertat regal d'aniversari ha fet que caigués a les meves mans el segon treball de *Tiu*, que esperava amb candeletes. Samfaina d'estils, escuma suau de líriques sabroses, massatge musical amanit amb frescor i qualitat. Una exquisidesa. No resulta gaire habitual trobar fórmules que reunixin les passions que un té i aquest grup l'encerta de ple. Música i gastronomia. Alimentar l'oïda, escoltar viandes, endrapar negres i corxeres, cantussejar el receptari i escudellar notes.

De ben petits ja cantem cançons que evoquen menges. Recordo els viatges en cotxe amb tota la família esgargamellant-se: "La xocolata estava ben calenta, de tant calenta, el coll em vaig cremar. Sabeu perquè, sabeu perquè, sabeu perquè em vaig cremar?...". Un altre *hit* feia una certa apologia de l'alcoholisme, ara impensable: "Si vols aigua ben fresca, a la font has d'anar, si el que vols és fer gresca, un bon vi has de tastar". Quin tip de picar de mans i d'espètar els dits! Més bàsic i auster era el crit escolar quan, en arribar al destí d'una excursió, tot l'autocar cantava, posseït: "Hem arribat i farem un ou ferrat". I com oblidar el reivindicatiu "Volem pa amb oli, pa amb oli volem...". Fins que no ens en donaven, no callàvem. Aquesta cançó popular de la Trinca, mites vivents d'una època. De la meva quinta, qui no hagi crescut amb la Trinca és que no ha tingut infantesa... El que s'ha perdut! Com ens ho passàvem amb el "prim prim prim i mort de gana", imaginant-nos la canalla pentinant-se amb una espina o sucant pa amb l'olor d'un capó.

Dels discs *folkies* de casa, em quedo amb la peça que proclamava ferm: "Em vendria el meus calçons per una plat de macarrons". Amb TV3, vam començar a cantussejar la sintonia del *Bona cuina*. Quina enveja, quan la càmera enfocava el golafre d'en Pastallé fent la primera forquilla da al plat del dia! Abans, però, ja ens havíem enganxat a un profund diàleg culinari: "Siempre que vuelves a casa me pillas en la cocina". En Sabina responia: "Niña, no quiero platos finos, vengo del trabajo y no me apetece pato chino, a ver si me aliñas un gaspacho con su ajo y su pepino". Us en recordeu? *Con la manos en la masa* i la seva cançó de culte que encara manté el seu encant *freak*. Em fascinava especialment un tema que em posava el meu pare, en què Luís Eduardo Aute recitava un menú pantagruèlic en clau humorística (l'Aute arrencant somriures, tot una mostra d'arqueologia musical...) i que acabava amb un rot sorollós.

Amb l'adolescència, vaig canviar de músiques, però continuava atret per la temàtica. De la Polla Records, cantàvem "Come mierda" i em va impactar el "Nascuts per ser carn d'olla", dels Budellam. No m'oblido dels Kojón Prieto i la seva *bilbainada* ("los pimientos del piquillo, que pimientos") i una mostra del metall ebrenc: els Gra Fort cridant "pugeu el preu de l'avellanà".

I ara, en ple segle XXI,estic ben cofoi veient que és possible fer un parell de recopilatoris amb cançons actuals sobre teca i mam cantades en català, quelcom inimaginable fa tan sols una dècada (*Músiques de menjar i beure, Terra d'Escudella, 2008 i 2009*).

, agenda directa

ALFÉS

Dissabte 27 de febrer
Jornada: 'Farts d'autonomisme i estats capitalistes, independència pels Països Catalans'
 18:30h. Xerrada-debat: *Països Catalans, 350 anys de resistència*, amb Xavier Barberà.
 20:30h. Lo Pardal Roquer presenta el treball *Camí d'Esterrí*.
 22h. Bastoners del Pla de l'Aigua.
 23:30h. Concert: Quina Barra+ El Belda i el conjunt Badabadoc+ The Penguins+ Dj's Les Forques (Folk System).
 Lloc: Sala d'Actes, Av. Garrigues s/n.
 Organitza: Associació Cultural La Dalla

BADALONA

Dilluns 1 de març
Cinefòrum amb la projecció del documental 'Deconstruint el 23-F' de Xavier Juncosa
 19h. Espai Betúlia. C. Enric Borràs, 43-47.
 Organitza: Ateneu Republicà de Catalunya

Fins el 25 de març
Exposició: 'Ruedo Ibérico. Un desafiament intel·lectual'
 L'exposició mostra la trajectòria de l'editorial Ruedo Ibérico, que va néixer a París el 1961 amb l'impuls d'un grup d'antifranquistes a l'exili. El dimecres 3 de març, a les 19:30h, taula rodona: *Ruedo ibérico i la resistència cultural a Catalunya*.
 Espai Betúlia.
 C. Enric Borràs, 43-47.

BARCELONA

Activitats del Febrer Llibertari
 Tots els actes tindran lloc a l'Ateneu Llibertari de Sants
 C. Maria Victòria, 10.
Dijous 25 de febrer
 19:30h. Install Debian i/o Ubuntu
Divendres 26 de febrer
 19:30h. Xerrada sobre la Resistència Maputxe a Temuco, Xile.
Dissabte 27 de febrer
 19:30h. Presentació de la Xarxa Anarquista
Diumenge 28 de febrer
 16h. Taller de serigrafia i de fer xapes
Actes sobre la lluita d'alliberament d'Occitània
 A càrrec de Libertat!, organització occita-

Circo Paniko

BARCELONA, FINS EL 14 DE MARÇ

— El Circo Paniko va ser creat a Itàlia per artistes de carrer i, actualment, el componen catorze persones de països diferents i amb diverses habilitats creatives. El circ s'ha instal·lat a l'espai ocupat Artkatras –al Poblenou de Barcelona– i ofereix funcions gratuïtes els dimecres 28 de febrer i 7 i 14 de març. Les funcions començaran a les vuit del vespre i la carpa, d'aforament limitat, s'obrirà a dos quarts de set. L'entrada és al carrer Almogàvers 113.
 — Circo Paniko també participarà del Festival Poble Nou que se celebrarà al barri del Poblenou els dies 5, 6 i 7 de març.

ULL CLÍNIC/ALR

MANIFEST DEL CIRCO PANIKO

Circo Paniko és un col·lectiu internacional d'artistes, circenses, músics, pensadors lliures. Som independents de qualsevol tipus d'associació, institució o posició política. Ens autofinancem des de fa tres anys fent espectacles i viatjant per Europa, l'Amèrica Llatina i l'Àsia. Segons el nostre principi d'activitat no violenta i participativa, traslladem a la carpa de circ un exemple de vida alternativa basada en la cultura de la FESTA com moment d'unió universal. Vivim la globalització com una oportunitat per conèixer, conscients de la riquesa de la diversitat. A nivell pràctic, ens proposem viure segons un nou model de NOMADISME que no reconeix les fronteres polítiques i ideològiques que tendeixen a separar els individus de la societat contemporània i que s'alimenta amb les pràctiques del reciclatge i la reutilització dels excedents productius del sistema hiperconsumista. Volem viure LLIURES, per això sacrificuem la necessitat de diners i maximitzem el valor del nostre temps personal: vam invertir en creativitat, vam buscar compartir amb la gent i ens beneficiem de les relacions socials amb la finalitat de difondre l'art, la música i l'espectacle.

na que es presenta per primera vegada als Països Catalans.
Dijous 25 de febrer
 13h. UAB (Bellaterra). Fac. de Filosofia. Aula 210
 16:30h. UB (Central). Aula o.2
 18:30h. UB (Raval). Fac. de Geografia i Història. Aula 207
Divendres 26 de febrer
 20h. Casal Carme Claramunt, Pte. Sempere 21, Badalona.
 En acabar, festeta amb begudes i música d'Occitània

Dissabte 27 de febrer
 Casa Palestina. C. Leopoldo Alas, 12.
 19h. Xerrada
 20h. Concert de la banda occitana de punk Gojats of Hedas + Festa occitana amb begudes del país.
Dijous 25 de febrer
Festa organitzada per la campanya No al cementiri nuclear: ni a les terres de l'Ebre ni enlloc!
 20h. Can Vies
 C. Jocs Florals, 40-42.

Divendres 26 de febrer
Taula rodona: 'Canvi climàtic i guerres de l'aigua'
 18h. Ateneu de Barcelona
 C. Canuda, 6.
 Organitza: Institut de Ciència i Tecnologia Ambiental de la UAB

Divendres 26 de febrer
Xerrada-debat: 'Obama, un any després s'ha acabat el somni?'
 19:30h. Centre Cívic Matas i Ramis
 C. Feliu i Codina, 20.
 Organitza: En Lluita

Divendres 26 de febrer
Concert de solidaritat amb Haití
 The Gansters of Love + Luz Verde + Bloque 53
 20h. Sala Apolo
 C. Nou de la Rambla, 113.
 Organitza: World Prem

Divendres 26 de febrer
Concert: Familea Miranda + Hannuman
 21h. Casal de Joves de Roquetes. C. Vidal i Guasch, 16. Gratuït.

Divendres 26 de febrer
Xerrada sobre la situació actual del company pres a Portugal Antonio Ferreira
 Cicle de sopadors antirepressius
 21:30h. CSO Kasa de la Muntanya
 C. Sant Josep de la Muntanya, 31-35

Divendres 26 de febrer
Concert: The Freak Fandango Orchestra
 Grup internacional nascut l'any 2006 a Barcelona. La seva música barreja el folk, la polka, la música gitana dels balcanes i el punk-rock.
 23h. Ateneu Popular de Nou Barris. C. Portlligat, 11-15.

Dissabte 27 de febrer
Jornada sobre control social
 11h. El cos, la por i la pressió social.
 14h. Dinar popular. 16h. Dinàmiques a partir del treball fet al matí.
 18:30h. La resistència en contextos repressius.
 21h. Sopar + cantautora.
 Universitat Lliure la Rimaia
 Gran Via de les Corts Catalanes, 550.

Dissabte 27 de febrer
Jornada sobre la lluita antipatriarcal i feminista
 10h. *Conceptes bàsics de feminisme*, a càrrec de Rosa Andreu.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Volem donar la volta al món navegant i busquem persones que disposin d'un veler de més de 12m. i vulguin unir-se al nostre somni.
 CONTACTE: Maria
 618 139 443

Ofereixo classes de guitarra per principiants a canvi de classes d'alemany.
 CONTACTE: Josué
 935 199 545
 iotnabjosz@hotmail

Necessito una cadira d'oficina confortable per treballar moltes hores. A canvi,

ofereixo classes d'història de l'Equador o qualsevol cosa que et pugui interessar.
 CONTACTE: Manuel
 manueltomen@gmail.com

Support als companys/es anarquistes de Grècia encasats per la repressió de l'Estat.
 CONTACTE:
greCIA-libertaria.blogspot.com

Biblioteca Popular Espontània: **continuem recollint llibres per la biblioteca de la nova seu de la Universitat Lliure** del CSO La Rimaia

CONTACTE:
 Gran Via, 550 de Barcelona.
 Cada dia de 17 a 21h.

La Directa: **necessitem ordinadors actualitzats** i en bon estat per treballar a la redacció del setmanari.

CONTACTE:
directa@setmanaridirecta.info

Banc de Recursos: **cerquem donacions de maquinària per equipaments** i material escolar, informàtic i sanitari.
 CONTACTE:
www.bancderecursos.org

> EL TEMPS

DIJOURS 25

Per fi veurem el sol durant moltes hores del dia.

Deixem enrere aquest període excepcional amb un 60% de dies plujosos.

DIVENDRES 26

Es consoliden les temperatures suaus i els vents de ponent, que portaran un ambient agradable i faran desmar els abrics i els guants.

DISSABTE 27

A les hores centrals del dia, tot i alguns núvols a les comarques de Ponent, els termòmetres passaran dels 20 graus a tot arreu.

DIUMENGE 28

La falca anticiclònica bloquejarà el pas d'una pertorbació potent que afectarà Galícia i Portugal. Els Països Catalans en quedaran al marge.

DILLUNS 1

El sol seguirà sent la tònica dominant, amb algunes boires a primera hora del matí a les valls de les comarques interiors.

DIMARTS 2

Primers símptomes de canvi amb vents que giraran al nord. De moment, la situació no canviarà significativament. S'haurà d'anar seguint.

16h. *Producció i reproducció social: reproducció de l'existència humana i treball domèstic.*

Lloc: UPF. Campus Ciutadella.
C. Ramón Trias Fargas, 25-27.
Organitza: Grup Promotor de la Universitat Comunista dels Països Catalans

Dissabte 27 de febrer

Jornada: 'La solidaritat no s'empresona, llibertat preses i presos'

17h. Plaça Catalunya. Bicicletada popular
19h. Xerrada-debat sobre diversos casos repressius.

21h. Sopador i musiketa

La xerrada i el sopador se celebraran a Can Vies. C. Jocs Florals, 41-42.

Organitza: Massa Crítica i Campanya Absolució Alfonso

Dissabte 27 de febrer

Sopador solidari amb la Casa del Aire

El 19 de gener, la Casa del Aire va ser desallotjada. Aquesta casa situada al barri de l'Albayzín de Granada fa sis anys que resisteix l'assetjament immobiliari.

S'informarà del conflicte i els diners que es recaptin es lliuraran al veïnat.

21h. Blok Okupat La Barberia. C. Pou de la Figuera, 14.

Diumenge 28 de febrer

Mercat d'Intercanvi al Poble Sec

D'11 a 15h. Al carrer Blai i al pati de la Biblioteca Francesc Boix
Reserva de taules: trocaset@gmail.com
Organitza: Trocaset

Diumenge 28 de febrer

Xerrada-debat: 'Ciutat, medi rural i conflictivitat social', amb Félix Rodrigo Mora i Miquel Amorós

Debatrem sobre els aprenentatges que podem extreure de les resistències històriques i contemporànies a la destrucció del territori i de les formes de vida preindustrials.

Cicle *Pensament i lluita antiindustrial*
Més info: pensamentilluites.blogspot.com
De 16 a 20h. al PIC del Centre Social de Can Masdeu, antic camí de Sant Llätzer s/n

Diumenge 28 de febrer

Taller: 'Conceptes bàsics de permacultura i la seva aplicació pràctica'

Places limitades, cal confirmar assistència. Centre Social Can Masdeu. Antic camí de Sant Llätzer s/n
Més info: www.canmasdeu.net

Vint anys d'Enterpobles

BARCELONA
DISSABTE 27 DE FEBRER
LA FARINERA DEL CLOT
GRAN VIA, 837

L'associació Enterpobles celebra el seu vintè aniversari com a entitat impulsada pels Comitès de Solidaritat amb Amèrica Llatina per treballar en la cooperació internacional solidària, l'educació, la incidència política i el suport als moviments socials.

Els actes organitzats per commemorar aquesta trajectòria són un debat i un concert, que se celebraran el dissabte dia 27 al centre cultural La Farinera del Clot.

El debat, titulat *La transformació social a Amèrica Llatina*, serà a les 18:30h. i comptarà amb les intervencions de diferents representants de col·lectius de l'Amèrica Llatina. El concert, emmarcat dins el cicle Expressió Directa, se celebrarà a les nou del vespre i oferirà les actuacions del cantant Feliu Ventura, el grup de rock berber Yacine & The Oriental Groove i Rebelmadiq Sound, que animarà la vetllada amb so jamaicà. L'entrada és gratuïta.

Dimecres 3 de març

Xerrada sobre el poeta Joan Brossa a càrrec de Glòria Bordons i recital de Carles Rebassa

Cicle *Literatura i compromís*
19:30h. Universitat de Barcelona, Edifici Josep Carner, Aula 0.1.
C. Aribau, 2-8.
Organitza: Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans

Fins el 9 de març

Exposició: 'Indígenes, quan la terra camina'

Federació Catalana d'ONG.
C. Tàpies, 1-3.

Del 2 al 18 de març

Curs: Finances ètiques. Això és possible?

Del 2 al 18 de març, dimarts i dijous de 18:30 a 21h.
Facultat de Biblioteconomia de la UB
C. Melchor de Palau, 140.

Curs obert a tots els públics
Informació i inscripcions:
telèfon 93 402 43 25

BERGA

Dissabte 27 de febrer

Presentació del llibre 'Creyeron que éramos rebaño' de Jesús Giráldez Macía. Investigació sobre la insurrecció de l'Alt Llobregat i la deportació de Durruti i altres anarquistes a les Canàries i a l'Àfrica durant la II República.

20h. Biblioteca Ramon Vinyes. Pl. d'Europa, 1.

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Del 26 al 28 de febrer

Spannabis, VII Fira del Cànnem i Tecnologies Alternatives

Fira dedicada a tot allò relacionat amb la cultura del cànnabis amb exposicions, conferències i concerts.
Més info: www.spannabis.com
Fira de Cornellà. C. Tirso de Molina, 34.

DOSRIUS

Diumenge 28 de febrer

Acte de la campanya contra l'abocament

d'escòries a la pedrera d'en Busqué
12h. Escola del Pi. C. Salvador Dalí, 1.

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Del 26 de febrer al 16 de març

Exposició: 'Memòria Cooperativa'

Divendres 26. 19h.
Acte de presentació amb una xerrada de la historiadora Dolors Marín.
Biblioteca Josep Janés de Collblanc
C. Martí Julià, 33.

MANRESA

Dissabte 27 de febrer

2n Cabaret Banzai

Festa a favor dels mitjans de comunicació lliures: si algú té ganes de participar-hi, està totalment obert!!
22:30h. ZTA Banzai, C. Mel, 21.

PREIXENS

Dissabte 27 de febrer

Homenatge a Dolors Piera (1910-2002)

18h. Presentació del llibre *Dolors Piera, mestra, política i exiliada*, a càrrec de Cèlia Cañellas i Rosa Toran. A la sala d'actes de l'Ajuntament.

SANT CELONI

Dijous 25 de febrer

50 Aniversari Quico Sabaté

Cinema: projeccions de *Quico Sabaté* (Col·lectiu Penta, 1980) amb Bartomeu Vila i *El maquis a Catalunya, 1939-1963* amb Ricard Vargas.
20h. Ateneu de Sant Celoni. Ctra. Vella, 25.

SANT JAUME D'ENVEJA

Dissabte 27 de febrer

Campanya No al cementeri nuclear: ni a les terres de l'Ebre ni enllloc!

20h. Assemblea. Plaça Marcel·lí Domingo
Organitza: CANC

VILAFRANCA

Jornada de suport a la Festa Alternativa als Bous de Borriol

12h. Taller de percussió. 17h. Xerrada sobre festes autogestionades i centres socials.
21:30h. Sopar i concert amb: Garganboig + Razón de Odio + Meando Azetona + Ali-manya + Malagana.
Organitza: Ateneu de Vilafranca (Els Ports)

Nou Ateneu a Sort

ACTIVITATS D'INAUGURACIÓ
DIES 26, 27 i 28 DE FEBRER

L'Ateneu de la Muntanya, situat a la plaça Major de Sort, al Pallars Sobirà, obrirà les portes amb un cap de setmana farcit d'activitats. El divendres 26 a les 20h es durà a terme la presentació del llibre *Creyeron que éramos rebaño* de Jesús Giráldez. El dissabte 27, a les 12h, es faran activitats pels més menuts del poble i, després, a mitja tarda, un picapica informal que coincidirà amb la inauguració del local i durant el qual es llegirà un manifest. Per acabar, el diumenge 28, es farà un passi de documentals de temàtica social.

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

ACCIONS CONTRA LA DISCRIMINACIÓ DE LES IMMIGRANTS: PER LA IGUALTAT DE DRETS I LA JUSTÍCIA SOCIAL

Barcelona

Vaga de fam de 50 hores: des del dissabte 27 de febrer a les 12h. fins el dilluns 1 de març a les 14h. Vine a donar suport!

Terrassa

Dilluns 1 de març a les 19:30h. Concentració al Raval de Montserrat convocada per l'Assemblea Popular de Terrassa.

DRETS SOCIALS PER TOT HOM

Concentració per

- dret al treball

- dret a la sanitat

- dret a l'educació

- dret al padró

19H30 - RAVAL DE MONTSERRAT

1 DE MARÇ

per la justícia social

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Pelenise Alofa ACTIVISTA CONTRA EL CANVI CLIMÀTIC DE KIRIBATI

“El pitjor que li pot passar a un poble és quedar-se sense la seva terra”

Pelenise Alofa és presidenta de l'Associació de Directors d'Educació Eclesiàstica de Kiribati i, durant els darrers mesos, ha destacat per la seva denúncia dels efectes del canvi climàtic sobre el seu país, que corre el risc de desaparèixer sota les aigües del Pacífic. Convidada per l'ONG Amics de la Terra, va visitar Barcelona i Copenhaguen per explicar als líders mundials que la salvació del planeta "no és negociable". Lamentablement, no la van escoltar.

Joan Canela i Barrull
entrevista@setmanaridirecta.info

Com els afecta, el canvi climàtic, a Kiribati?

El més greu és la pujada del nivell del mar, que ja està afectant la primera línia de costa. Les ones s'emporten la terra -primer de la platja i, després, més enllà- fins a fer caure literalment els arbres. La imatge més coneguda de les nostres illes són les fileres de cocoters davant del mar. Avui, les palmeres estan totes a terra. Els cocos, al costat de la pesca, són el nostre principal recurs econòmic. No només és un problema del paisatge. Després, l'aigua arriba fins a les cases de primera fila, les inunda i s'emporta les collites. També hi ha altres efectes com la salinització dels pous. Hi ha illes senceres que corren el risc de quedar-se sense aigua potable.

“Si es compleix la previsió, la meitat de les 33 illes de Kiribati s'enfonsaran totalment”

Quan van començar a adonar-se d'aquests fenòmens?

Tot ha estat un procés molt lent, en què cada any és una mica pitjor que l'anterior. Al principi, no hi donàvem importància, pensàvem que era passatger. Fa quatre o cinc anys que ens vam adonar de la gravetat de la situació.

Vostès ja estan vivint el canvi climàtic!

Sí, som la prova que el nivell del mar puja. No es tracta d'una possibilitat remota, ni tan sols d'una amenaça futura, sinó d'una realitat que ja estem patint. Cal fer l'esforç d'imaginar-se l'angoixa que arribes a sentir quan veus que el teu país desapareix sota l'aigua.

HELENA OLCINA I AMIGÓ

Realment, tot el Kiribati pot arribar a desaparèixer?

Si es compleixen les previsions més difoses -ja no parlo de les més pessimistes-, la meitat de les 33 illes que conformen el nostre arxipèlag s'enfonsarien totalment. Entre aquestes, Banaba, que és on jo visc.

Doncs encara hi ha gent que nega que això sigui real o que tingui causes humanes.

Bé, aquí a Europa, per ara, els efectes es noten molt menys i es pot arribar a pensar que això no és real, però és obvi que cap d'aquestes persones no és de Kiribati.

I què es pot fer davant aquest drama?

La gent construeix murs de pedres per defensar les seves cases. Però com que no té diners ni materials i les ones fan caure cada nit els murs, que cal reconstruir al matí, és una despesa de temps i energia impossible de mantenir. Però la gent està realment desesperada. Necessitem ajuda per adaptar-nos a la nova situació, però també frenar el canvi climàtic. És imprescindible tallar immediatament les emissions de gasos d'efecte hivernacle.

Vostè ha estat a Barcelona i a Copenhaguen per participar a les cimeres del clima. Com va veure les negociacions?

Tot això de les reunions i les cimeres és molt trist. No entenc el perquè de tanta negociació. Per mi, és una qüestió de vida o mort, simplement cal tallar les emissions perquè és el correcte. Les consideracions polítiques o econòmiques han de venir després, no abans. El canvi climàtic no és negociable.

I si l'haguessin deixat parlar davant els líders mundials, què els hauria dit?

Els hauria recordat que aquest no és un problema que es pugui obviar o esquivar, sinó que es tracta de ser o no ser. I no em refereixo sols al Kiribati. Nosaltres som els primers, però després s'enfonsarà la resta. Aquest és un problema global. Sigui per la sequera, la salinització de l'aigua dolça, la desertització o l'augment del nivell del mar... el canvi climàtic afectarà tothom. Tret que puguin conquerir un altre planeta, hem de salvar aquest.

“No entenc perquè l'estil de vida occidental ha d'implicar obligatòriament la nostra destrucció”

Alguns països ja els han proposat d'acollir-los.

No volem convertir-nos en els primers refugiats climàtics. Marxar de les nostres illes, per nosaltres, seria com la mort.

Tan greu?

La meua família ja ha estat desplaçada en dues ocasions. La primera, pels japonesos durant la Segona Guerra Mundial i, la segona, quan els anglesos van trobar fosfats a Banaba i vam ser resituats a Fiji, on vaig néixer. Malgrat els anys i l'amabilitat dels fi-

jians, continuàvem sent ciutadans de segona i ens era impossible integrar-nos a la nova societat. Per això sempre vam lluitar per tornar a casa; mai no vam oblidar d'on veníem.

Ara seria pitjor.

Clar! Abans sabíem que Banaba existia i sempre vam mantenir l'esperança de tornar, però si l'illa desapareix sota les aigües, tot està perdut. La nostra cultura està molt lligada a la terra, que és més important que la feina o els diners. Qui té terra sempre té un lloc on fer-se una casa i un hort que li dona de menjar i perdre-la és perdre la dignitat. En part, per això és tan difícil la reubicació dins el mateix Kiribati, ja que nosaltres mai no ens vendríem la terra. Ja hem estat refugiats abans i sabem per experiència que el pitjor que li pot passar a un poble és quedar-se sense la seva terra.

Però si al final no hi ha més remei, tenen pensat un pla d'evacuació?

Aquesta és una possibilitat que no volem ni pensar. Però, si no hi ha gués més remei, la comunitat internacional hauria d'aprovar una legislació universal i obligatòria per protegir-nos. No poden convertir-nos en ciutadans de segona per sempre.

Una gran part del problema rau en el fet que la gent del món occidental no volen renunciar al nostre estil de vida. Què sent davant d'aquesta indiferència?

Jo no tinc res en contra de cap estil de vida, no vinc a imposar a ningú que visqui com vivim nosaltres. Només demano que ho facin utilitzant energies netes. No entenc perquè el seu estil de vida ha d'implicar obligatòriament la nostra destrucció.

. LA COLUMNA

Tornar enrere

Jaume Barrull Castellví
opinio@setmanaridirecta.info

Fa unes setmanes, Ràbia Positiva va fer el seu últim concert a les Cotxeres de Sants; però vistos els precedents d'altres bandes, que tornen instintivament i ràpida als escenaris, qui pot assegurar que mai no n'hi haurà més? És broma, malauradament aquests semblen gent de paraula. Si mai tenen la temptació de recuperar la Ràbia no serà perquè enyorin els ingressos milionaris del dilluns després de gira ni les copes pagades per ser una estrella del rock als locals de moda de Barcelona.

Els Madness van deixar passar més d'una dècada abans de tornar i em van sorprendre gratament amb un disc nou força acceptable. Però no m'estranyaria que alguns dels seus membres estiguessin ofegant records en pintes de cervesa quan els van proposar recuperar la banda amb la qual havien omplert estadis.

Els Sex Pistols es van avançar quatre o cinc anys a la moda del *remember* i van fracassar amb la seva gira "Tot per la pasta". En aquell moment ningú no va entendre el sentit d'un espectacle que pocs anys més tard es convertiria en un fenomen incontrolable que abraçarien

Ser músic i apostar per una feina inestable mentre la gent de la teva generació posa seny i fa oposicions em sembla una heroïcitat

bandes mltiques i minoritàries com els catalans Subterranean Kids o multinacionals de l'espectacle musical com els Police. Uns van ser capaços d'organitzar una gira discreta i omplir l'Apolo de Barcelona i els altres, seguint la línia original, van rebentar amb concerts de masses. Però tant els uns com els altres van fer el mateix que moltes de les bandes que segueixen aquest camí, repenjar-se en els vells èxits i no fer res de nou. A mi ja m'estava bé perquè justament era el que volia escoltar, cantar i ballar, però és una aposta molt curta i només dona per fer el que pregonaven els Sex Pistols.

Els músics són artistes i necessiten tancar etapes, però si les noves no compleixen les expectatives deu ser molt temptador mirar enrere i preguntar-te si no val la pena recuperar el filó que funcionava. Ser músic i apostar per una feina tan inestable i volàtil mentre la gent de la teva generació va posant seny i fent oposicions em sembla una heroïcitat. Fer una passa enrere pot semblar fàcil i poc arriscat, però en el fons també ha de ser dolorós. Des de fora potser ho hem de mirar amb respecte i reserva.